

ТОМ ФОКС

DOMINUS

БОЖЕСТВЕНО ЧУДО ИЛИ СМЪРТОНОСНА КОНСПИРАЦИЯ?

съвременни
трилъри

ТОМ ФОКС DOMINUS

Превод: Коста Сивов

chitanka.info

Божествено чудо или смъртоносна конспирация?

Папа Григорий XVII, прикован към инвалидна количка от години, провежда тържествена литургия във Ватиканската базилика, когато през портите на храма влиза странник. Неугледният мъж се промушва през тълпата и съвсем спокойно се отправя към олтара. Застава пред сакатия папа и му заповядва да стане на крака.

Светият отец изпълнява нареждането и за пръв път в живота си се изправя сам.

Новината за чудото се разпространява из целия свят със скоростта на светлината. Всеки се пита: „Кой е този странник?“.

Следва поредица от необясними събития, а чудесата продължават да се случват: група слепи деца внезапно проглеждат, споминалата се дъщеря на известен филмов режисьор възкръсва. Кой стои зад всичко това?

Подозирайки, че става въпрос за голяма конспирация, журналистът Александър Трекио е твърдо решен да разбере. Но онова, което е на път да разкрие, може да разклати света из основи...

Вълнуващ трилър с невероятното темпо и поразителни обрати в духа на романите на Дан Браун и Саймън Тойн.

На Алекс и Меган, които винаги задават най-очарователните и провокативни въпроси

Вижте, той идва с облаците, и всеки ще го види, дори онези, които го пронизаха. Всички племена на земята ще скърбят за него. Защото така трябва да бъде. Амин.

Откровение 1:7

Ето, дойдох неканен като крадец. Благословен да е онзи, който бди...

Откровение 16:15

PRIMO

Неделя, 8:22 часът

Базиликата „Сан Пиетро“, Ватиканът

Той не се появи под акомпанимента на райските тромпети. Ангелите не запяха около него. Слънцето не притъмня, древната базилика не се разтресе.

Той влезе тихо, без фанфари, макар че с всяка негова крачка светът започна да се променя.

Външният му вид не подсказваше, че това е на път да се случи. Той беше просто един скромен мъж в износени дънки. И сива намачкана риза. Обувките му, меко казано, бяха износени. Във всяко едно отношение той беше напълно незабележителен.

По-късно никой не можеше да си спомни да го е видял да влиза в базиликата „Сан Пиетро“. Нито един от хилядите присъстващи не го забеляза да преминава през западните врати или да встъпва в огромното помещение, в което се осъществяваше величествената среща между небето и земята. Всичко, което можеха да си спомнят, беше мълчаливото му пристъпване във вътрешността на храма, привлякло вниманието им едва когато той вече беше сред тях.

За сметка на това забелязаха всяка подробност в поведението му в този вековен център на християнството. Запомниха начина, по който се движеше спокойно по страничния кораб по време на папската литургия. Видяха как мъжете и жените несъзнателно се отместиха, за да му сторят път, докато децата им се скупчваха около него, необяснимо привлечени от излъчването му. Всички замлъкваха, когато се приближеше до тях, и го проследяваха с погледи, когато се отдалечеше. Помнеха това.

Осанката му говореше, че е тук с цел, макар да пристъпваше съвсем небрежно сред тълпата. Косата му, дълга само няколко сантиметра, беше леко накъдрена и със златистокафеникав оттенък; изглеждаше някак си странно ярка на фона на оранжевото сияние на древната църква. Очите му бяха насочени право напред, докато

вървеше към великия baldacchino^[1] на Бернини^[2]. Погледът му беше ясен и благороден, и едновременно с това някак си непреклонен.

Всички си спомняха очите му.

В далечния край на дългия 211 метра неф облеченият в белия си стихар отслужващ литургията се беше привел над високия олтар. Макар собственият му недъг да беше достатъчно красноречив, надвисналото над него бронзово произведение на изкуството подсилваше факта, че въпреки цялата световна слава и власт на понтифика^[3], той е само една малка фигура пред могъществото на Бог.

Мъжът беше обграден от двама кардинали, а между тях се намираха обичайните помощници, които ходеха навсякъде с папата и придържаха изкривената му осанка изправена в онези части от литургията, които изискваха той да стои на крака. Понтификът съвсем не беше възрастен човек, но особената форма на спинална стеноза, която имаше от дете, беше оставила фигурата му завинаги променена, а самия него неспособен да се изправя по своя воля. Резултатите от този недъг никога не бяха успели да сломят духа му. В интерес на истината, даже го бяха калили и мъжът, когото медиите жестоко наричаха „сакатия папа“, беше още по обичан от своето паство заради слабото си тяло, направило вътрешните му святи убеждения толкова явни.

Понтификът и неговите помощници бяха обградени от свита свещеници и цяла кохорта от слуги, натруфени в своите церемониални премени. Зад тях, на специално издигнати подиуми, се намираха облечените в червени роби певци от хора на Сикстинската капела. Те изпълваха пространството с ангелоподобния латински на химна „Sanctus“.

*Sanctus, Sanctus, Sanctus
Dominus Deus Sabaoth...
Benedictus qui venit in nomine Domini.*

*Свети, свети, свети
Господ Бог Саваот...
Блажен е онзи, който идва в името на Бог.*

Странникът вървеше бавно напред.

Папата вдигна поглед от инструментите на безкръвното жертвоприношение — потира и подноса за нафората, които бяха от ковано злато — лицето му сияеше от гордост, както при всяко отслужване на свещената литургия. Съвсем очевидно беше, когато проточи врат и погледна над правоверните със светлокафявите си очи, които отразяваха блясъка на пурпурното вино в чашата, че наследникът на поста на апостол Петър е напълно погълнат от свещения обред.

Когато извиси поглед над паството си, понтификът забеляза за пръв път приближаването на странника.

Това беше началото на необяснимото.

Отпред на редиците със столове в централния кораб на базиликата, точно зад червените възета, които държаха правоверните на разумно разстояние от духовниците, бяха разположени швейцарски гвардейци, облечени в церемониални униформи в яркосиньо, червено и оранжево, които образуваха полумесец около издигнатия олтар. Мъжете, които носеха тези приличащи на излезли от ренесансов карнавал костюми, бяха сред най-добре тренираните и отдадени на каузата си въоръжени сили в света.

Странникът се приближи още повече и сега единствените, които стояха между него и балдахина, бяха пазителите и духовниците под навеса. Традицията и честта, както и клетвата, която всеки един от швейцарските гвардейци беше дал пред Кортиле Сан Домазо, не им позволяваха да допуснат никой да премине. Светостта пораждаше както почит, така и омраза, и векове наред гвардейците съблюдаваха, поне на практика, тази омраза да не надделява над любовта.

Странникът продължи да върви напред, пътеката, която беше решил да следва, нямаше да свърши при кордона на охранителите. Двама от тях, които се намираха най-близо до него, застанаха нащрек, позициите им блокираха пътя му, мъжете стиснаха силно церемониалните си алебарди. Като че ли цялата базилика беше замлъкнала и застинала зад приближаващия мъж. Мястото беше наелектризирано от внимание. Хилядите сезираха в този човек, напълно пленени от присъствието му.

Непознатият забави крачка, сините му дънки го караха да изглежда още по-нелепо на фона на древните униформи на

гвардейците, погрешно смятано, че са създадени от Микеланджело. Мъжът спря на няколко крачки от тях. Не каза нищо. Погледът му не се отлепяше от папата, който се намираще пред и над него.

Преданите охранители се напрегнаха, отдадеността и обучението им ги зовяха да изпълнят свещения си дълг.

Но когато странникът застана пред тях, те коленичиха.

Целият отряд от елитни войници, де факто цялата отбранителна сила на Ватикана, падна на колене почти в унисон. Двамата, които се намираха най-близо до непознатия, се отдръпнаха настрани, всяка фибра на телата им показваше подчинение към този мъж, чийто път се беше открил пред него.

От тълпата се разнесоха приглушени въздишки, когато странникът продължи да върви напред, да стъпва меко към гробницата на Свети Петър. Няколко крачки по-късно той започна да се изкачва към високия олтар.

Пълният, облечен в червена роба диригент на хора погледна през рамо и шокиран, се отдръпна от хористите си. Дебелите му ръце все още бяха изпънати в диригентска поза, когато хорът зад него изфалшивя и замлъкна.

Внезапната липса на песнопения в базиликата беше премазваща. Стъпките на мъжа се чуваха ясно, те ехтяха покрай хипнотизираната тълпа, докато той изкачваше последните стъпала.

Най-накрая непознатият се изправи лице в лице със светия отец на препълнения олтар. Тялото на папата беше силно изкривено в дясната си част, помощниците му го придържаха за раменете. Понтификът стоеше застинал в една поза, пръстите му докосваха проблясващия потир, а очите му се срещнаха с тези на странника.

— Кой си ти? — Добре познатият на света мелодичен глас потрепери.

Непознатият се беше втренчил смирено в очите на папата. Докато хората щяха да запомнят мистериозността на тази тишина, която изпълни огромното пространство по време на дългото им неотклонно виждане, понтификът щеше да си спомня, че чувството е било, като да гледаш към вечността, сърцето му се изпълни със същото усещане за възхищение и величие, сравними единствено с емоциите, които беше изпитвал, когато наблюдаваше люлеещите се морски вълни и разсъждаваше над божията прелест.

Най-накрая, с нежен глас и изпънати с дланите нагоре ръце, странникът заговори:

— Не ме ли позна, Петре?

В базиликата се понесоха изненадани въздишки. Тишината отстъпи място на надигналите се вълнения, когато прошепнатият отговор на мъжа достигна до тълпата правоверни. Случайните посетители в нея не успяха да разберат какво означава това, но значението на думите беше явно за всички мъже и жени на вярата. Явно и експлозивно. Петър беше името на първия папа — мъжа, отрекъл се от Христа три пъти.

Това бяха думи на Спасителя.

Проблясъци от светкавиците на стотици фотоапарати започнаха да нагнетяват обстановката. Папата не отместваше поглед от разперените ръце на непознатия. Очите му се изпълниха с неочаквани сълзи.

— Моят верен слуга — каза странникът миг по-късно, гласът му беше благозвучен и успокоителен. Той постави едната си длан върху треперещото рамо на понтифика. Помощникът, който държеше дясната ръка на папата, я стисна още по-силно, но непознатият не отместваше нежния си поглед от светия отец, беше сляп за всяка чужда заплаха. — Не се страхувай. Аз съм това.

Очите на понтифика бяха като от стъкло, дишането му беше вяло. Последните думи на странника се разнесоха над тълпата и още по-явното им съдържание разпали духовете на вярващите, те започнаха да снимат с фотоапаратите и телефоните си, много от тях паднаха на колене и започнаха да се молят. Десетките станаха сто, а стоте — двеста. Папата продължаваше да не отмества поглед от лицето на непознатия. Цялото му тяло се тресеше.

И тогава чудото се случи.

— Ти си човек на вярата — нежно заговори странникът на светия отец — и твоята вяра те направи цял.

Мъжът протегна и другата си ръка, грабна китките на двамата помощници и ги отмести внимателно от раменете на понтифика. Те се възпротивиха само за момент, след което позволиха в мълчаливо съгласие непознатият да стори онова, което беше започнал.

Папата се изправи без ничия помощ, но залитна напред, беше нерешителен.

— Стани, Петре! — нареди странникът. — Онуй, що беше криво, се изправи.

Понтификът се ококори насреща му. Пое си дълбоко въздух. Преглътна.

И тогава светият отец се изправи за първи път в живота си.

Като че ли никой не забеляза учудените писъци на кардиналите и духовниците, които ги заобикаляха, или пък тези на благоговеещата тълпа зад тях, която беше станала свидетел на изцеряването на нейния духовен водач.

Очите на папата блестяха от изумление и признателност.

Непознатият вдигна златния потир с дясната си ръка и го подаде на светия отец, за да се увери, че хватката на мъжа е стабилна.

— Сега, Ваше Светейшество, довърши онова, което започна.

Без повече думи странникът заобиколи масата отляво на понтифика и се намести на едно от местата за духовниците зад него.

И тогава той затвори очи, скръсти смирено ръце на дънките си и започна да се моли.

* * *

8:36 часът

Фидене, Рим

Шест километра на север, в студената вода на една изолирана част от река Тибър, с лицето надолу плаваше тяло. Златистата коса на главата му се беше разстлала красиво на нежното течение. В този ранен час никой не скърбеше за липсата му. Никой не го търсеше. Никой дори не знаеше, че го няма.

След по-малко от четиридесет и осем часа цялата страна щеше да познава лицето на този мъртъв мъж. То щеше да подбуди спорове. Щяха да се надигнат гняв и недоверие, и негодувание, че всичко е заблуда. Щеше да разклати вярата до немислими равнища.

В този момент трупът се носеше по реката самотно, лицето му беше прикрито от мътните води. Убийството, което беше отнело живота на мъжа, бе момент от миналото, веригите на глезените му не бяха способни да потопят тялото, както се надяваше убиецът. Трупът

се носеше уверено към центъра на града. Все едно знаеше, че най-лошото тепърва предстои.

[1] Baldacchino — бронзовият балдахин над централния олтар на базиликата. — Б.пр. ↑

[2] Джовани Лоренцо Бернини (1598–1680) — италиански скулптор и архитект от бароковия период. — Б.пр. ↑

[3] Понтификат — периодът на управление на папата от деня на интронизацията му до момента, в който престава да бъде папа поради смърт или абдикация. „Понтифик“ се използва също като синоним на „папа“. — Б.пр. ↑

9:28 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“, Рим

Сребърен дим се виеше нагоре, пипалата му се кривяха и се откъсваха от общото цяло, за да се разтворят бавно в застоялия въздух. Онези, които се гърчеха надолу, галеха върха на пръстите и кокалчетата, и кожата, милваха плътта и оставяха своя непогрешим знак върху нея: бледожълтия намек за катран и пушек.

Проблемът, до който водеше страстното пушене, бяха проклетите жълти пръсти.

През годините Александър Трекио изпробваше най-различни пози на ръцете си, докато пушеше любимите си MS^[1] с филтър, за да избегне цигарения дим и напластяващата се жълта обвивка, която неизменно се натрупваше по пръстите му, но нищо не помогна. Неговият доктор му повтаряше повече пъти, отколкото можеше да преброи, че пожълтялата кожа е най-малкият му проблем. Но Трекио беше човек, който базираше действията си — и особено навиците си — на непоклатими факти. Рисковете за емфизем^[2] и намаляване продължителността на живота бяха плашещи, но също така и хипотетични. А фактът, че пръстите му бяха жълти, беше неопровержим.

Мъжът си дръпна дълбоко и някак си сковано от тънката хартия с натъпкан в нея тютюн, очите му бяха затворени. Той си представи как червеното пламъче дълбаеше в стърготините от сушени листа, а димът си проправяше път по малката тръбичка към него. Когато добре познатият аромат се намести върху рецепторите на езика и навлезе в дробовете му, Александър осъзна, че в крайна сметка не му пука особено за всички неудобства, които тютюнопушенето създаваше, не му пукаше даже и за жълтите пръсти. Лошият му навик беше едно от малкото неща, които му носеха утеха и спокойствие, когато нищо друго не го правеше. Нямаше намерение да се отказва от него.

— Закъсня миналата седмица.

Като стана въпрос за неща, които не носеха утеха и спокойствие.

Дразнещият, подобен на лай на чихуахуа глас на редактора на Александър наруши спокойствието му. Той задържа дима в дробовете си повече от обикновено, като се надяваше, че с издишването му ще накара другия мъж да изчезне. Но тази сутрин Александър Трекио не можеше да разчита на подобен късмет. Неделите носеха щастие и спокойствие за някои, но не и за репортерите във вестниците, които подготвяха изданието за понеделник сутрин.

— Знаеш крайните срокове за подаване на материалите. Намираш се на десет метра от офиса ми — каза Антонио Латерца, като продължаваше да прилича на лаещ плъх.

Александър отвори очите си и се вторачи в него.

Латерца беше среден на ръст, с добро телосложение, с гладко лице и с всички признаци, че е напълно обсебен от външния си вид. Кестенявата му коса се спускаше сресана към врата му, въртелите ѝ бяха изгладени с лак за коса, а краищата ѝ бяха изсветлени така, че да има ярък контраст между светлата и тъмната част както на открито, така и на закрито. Костюмът, който носеше, компенсираше често срещаното му телосложение с нещо повече от често срещан стил: той беше безупречен монумент на съвременното шивачество, ушит от светлокафява коприна, акцентиран от колан и подходящи за него обувки — надценени мемориали на алигатора, от който бяха направени.

Всички двайсет и седем годишни паралии, с амбиции и абонамент за списание GQ, увити в маркови дрешки и напудрени, щяха да изглеждат точно като Антонио Латерца.

— Нямаш никакво извинение, Александър — отбеляза изтънченият мъж. Изражението и тонът му бяха неодобрителни, приличаше на мъмрещ родител, независимо от факта, че беше по-млад с десетилетие и половина от Трекио.

— Наложил се да проверя някои факти.

— Точно затова ти дадохме седем дни. Не пишеш ежедневната колонка, *coglione*^[3]. Какво, по дяволите, прави цяла седмица?

Александър си дръпна отново от повяхващата си цигара и издуха дима демонстративно към Латерца, като не обърна внимание на преексплоатираната италианска обида. Бяха го наричали с по-лоши

неща и от тестиси на бик. Истината беше, че Трекио нямаше представа какво бе правил цяла седмица. Говори с един свещеник по телефона? Проверяваше финансите на една или друга енория? Пресяваше като някакъв обсебен преследвач Фейсбук стената на маловажен младеж? Може би прави едно от тези неща. Може би ги прави всичките. Беше му все тая и беше толкова *сучно*.

— Трябваше да потвърдя информацията с някои от източниците ми — промърмори най-накрая, изсмукувайки от пръсти някакво достоверно оправдание. Годишите практически опит го бяха направили добър в това. Все още имаше достатъчно материал и занапред. — Запознат си с обичайните ни практики.

— Глупости. — Латерца надвисна като буреносен облак срещу него.

Александър знаеше, че мъжът няма да се върже на това оправдание, но също така знаеше, че прекалено амбициозният и изключително напарфюмиран редактор не може да го уволни. Местните църковни афери не бяха част от вестника, за която репортерите се прескачаха един друг, за да спечелят няколко сантиметровата колонка на страница единайсет, която вървеше с работата. А Александър имаше две ключови предимства: разлици голям случай преди няколко години, с което доказа, че не е напълно безполезен, и също така беше стар приятел на собственика на „Ла Република“ — Николо Маре. Работата му беше достатъчно опечена.

— Станал си мързелив — продължи Латерца.

Имаше нещо на лицето на мъжа, което приличаше на посттийнейджърско озлобление, и Александър се зачуди, както напоследък често му се случваше да прави, дали двайсет и няколко годишните се подмладяваха, или той ставаше по-сучен. На четиридесет и четири не беше толкова стар, но близо до Латерца Трекио изглеждаше праисторически.

— Нямаш никаква амбиция, работата ти е банална — изпръхтя Антонио.

— Въпреки това я публикуваш всяка седмица. Рим не е Рим без Църквата, а солта на един римски вестник е именно няколко сантиметрова колонка със скандалите във Ватикана. Особено що се отнася за „Ла Република“.

Чувството беше добро. Да се развика малко на неуважителното лайно, да го накара да изглежда глупаво, че не знае собствената си територия. Още откакто Еудженио Скалфари основа вестника през 1976 година, той си създаде репутацията на строг критик на Католическата църква. „Ла Република“ не беше от този вид издания, които щяха да се откажат от религиозните материали, колкото и банални да бяха те.

— Онази история, за която ни кара да тръпнем в очакване миналата седмица — отвърна подигравателно Латерца. — В нея се разказваше за две енории, които надвишили бюджета си за ремонт. *Надвишили бюджета си*. Мислиш ли, че това е ватикански скандал? Мислиш ли, че на читателите ни им дреме за подобни глупости?

Редакторът жестикулираше енергично, докато говореше, беше повишил гласа си до добре тренирано полувикане. Ясно беше, че желаше смърването да бъде чуто наоколо, макар малко от присъстващите да обръщаха внимание на разправията.

Александър въздъхна, отпусна се в стола си и придърпа пепелника с цигарата си по-близо. Щеше да е много по-ентузиизиран да спори, да отвръща на нападите със свои, ако вътрешно не се съгласяваше с критиките на хлапето. На никого не му пукаше за тези статии, най-малко пък на него. Трекио си беше спечелил място във вестника не заради усърдието си, а поради самия факт, че просто беше на разположение. Един мъж, който приближаваше четиридесет, с две дипломи по теология и кратка кариера като енорийски свещеник в джоба си, не беше от най-търсените специалисти през двама и първи век. Когато най-накрая захвърли кучешката си каишка настрана и напусна живота, за който се беше подготвял от дете — разочарован от несъвместимостта между институцията, която се предполагаше, че е свята, и хората, които я управляваха, които много често бяха всичко друго, но не и светци — се видя в безизходица. Не беше програмист, който зарязваше „Епъл“ за „Гугъл“. Беше свещеник, оставил вярата заради свят, който с всяка изминала година се отчуждаваше от църквата и започваше да живее с мисълта, че тя е нещо остаряло, недостижимо и без никакво значение.

Но Александър винаги таеше в себе си добри заложби за репортер. Стига да не се целеше в атрактивните и конкурентни области на журналистиката — онзи тип, за който се бореха двама и няколко

годишните, а старите кучета стискаха като кокали — можеше да си намери добра работа; такава му беше предложена от вестника. Като се добавеше и журналистически секси факта, че беше бивш духовник, разгневен от старата си месторабота, Трекио беше перфектен за „Ла Република“ и религиозната ѝ колонка, която се състоеше предимно от слухове за онова, което можеше да се изрови от мрачните дълбини на съвременните църковни афери.

Това беше положението. Три години той опипва почвата какво би привлякло човешкото внимание. Да, от време на време изникваха сексскандали, а и изборите за нов папа, последните от които се проведоха само преди единайсет месеца, винаги будеха интерес и вълнение. Но през останалата част от времето... през останалото време „сравнително интересно“ беше планината, която се надяваше да изкачи. През повечето дни му идеше да седне в подножието на тази планина и да пропусне тази колонка, както правеха повечето от читателите на вестника.

Александър вдигна поглед от бюрото си. За съжаление, редакторът му все още беше тук. Той зачака продължението на хореографираното назидание, но почервенялото лице на Латерца беше започнало да придобива нормалния си цвят. За един момент мъжът заприлича на дете, чиито родители са му казали, че трябва да направи нещо добро за съседското момче, макар вместо това желанието му да беше да го завърже за някой стълб и да му открадне колелото.

— Ще ти дам случай, по който да работиш, Трекио. — Латерца изрече думите по странен начин, все едно го отвращаваха.

Александър се изуми. Мениджмънтът по принцип нямаше проблеми той сам да си търси историите.

— Какъв точно случай?

Антонио се намръщи.

— Имало е някакво оживление в „Сан Пиетро“... нещо от рода, че сакатият се е излекувал. Доста се шуми онлайн от тазсутрешната литургия насам. Сигурен съм, че си чул?

— Онлайн шуменето не ми е в ресора — отвърна Александър. — Говорим за бастион от идиоти и клюкари.

— Същите тези идиоти и клюкари са изключително активни през последните два часа, а и шумотевницата се разпространява доста бързо. — Латерца го изгледа състрадателно. — Някои от тях разполагат с

видеозаписи. Сигурен съм, че дори ти можеш да напишеш статия от това.

* * *

9:31 часът

Ватиканът

— Запечатай вратите. Направи го сега.

Гласът на държавния секретар^[4] кардинал Донато Витери беше плътен и благозвучен. Той заемаше този пост — най-високия във Ватикана след самия понтифик — вече двайсет и три години, а през това време се бяха сменили трима различни папи. Високият широкоплещест мъж не беше известен нито със своето дружелюбие, нито със своята многословност: той беше от типа възрастни духовници, които всеки, който познаваше добре Ватикана, считаше за хора от старата школа и който тълпите почти никога не виждаха. Витери беше човек, чиято духовност се помещаваше някъде вътре в него, никога не излизаше на повърхността и не се проявяваше в открита набожност или явна почит — прелатът се чувстваше на мястото си по-скоро зад бюрото, отколкото зад олтара, той се молеше със същия тон в гласа си, с който провеждаше срещите си или съблюдаваше политическите дела. Неговата любов към Църквата, както често обичаше да казва той, се изразяваше в непоколебимата му и неуморна бдителност над всички дейности, които се осъществяваха в нея. Той не даваше проповеди, а заповеди и когато говореше, очакваше другите да му се подчиняват.

— Кои врати? — попита Кристоф Рабер, комендантът на Швейцарската гвардия, който стоеше до него, все още облечен в своите пъстроцветни церемониални одежди, които носеше на литургията, завършила само преди няколко минути. Мъжът заемаше поста *oberst*, полковник, най-високия и единствен военен чин в рамките на папството. Рабер беше грамаден офицер със здрави мускули над тежък кокал, които дори широките му дрехи не можеха да прикрият. В йерархията на Ватикана само папата и кардинал Витери имаха властта да му нареждат.

— Всичките — довърши заповедта си кардиналът.

Последва пауза — дълга и странна. Но тогава Рабер си каза наум, че всичко тази сутрин беше странно. Необяснимо. Въпреки дългите си години опит, комендантът все още не се беше взел в ръце след литургията.

— Всичките? — учуди се той.

Витери повтори заповедта си, гласът му беше непреклонен, подсказваше, че няма да търпи повече въпроси. Изгледа строго Рабер със старите си очи. В този момент те не бяха здравите прозорци към невъзмутимата душа, която всички смятаха, че носи. В кафявите очи на кардинала се четеше тревога, те се бяха разширили толкова много, все едно дадената команда не беше афектирала само върху онзи, който трябваше да я изпълни, но и върху този, който я даде.

Изражението на оберст Рабер издаде изненадата му само за частица от секундата. Мъжът беше прекарал много години в служба, за да ѝ позволи да се разхожда по лицето му за по-дълго. Но вътрешно тя го изгаряше. През всичките му десетилетия на служба подобна заповед не беше издавана никога.

— Цялата базилика?

„Сан Пиетро“ беше огромна сграда. Тя беше построена по стандартите на папа, който нехайно подкрепяше протестантската Реформация^[5], като търсеше финансиране чрез индулгенции^[6], давани на масите. Строежът беше разгърнат на повече от пет акра земя, което се равняваше на над двайсет хиляди квадратни метра подово пространство и представляваше една от най-големите сгради за поклонение на планетата, където пътеката от централните порти до иконостаса беше около двеста метра под високите, позлатени тавани. Макар в определени моменти някои части от нея да бяха затворени за посещение от туристи и по-нисши духовници, досега не се беше чуло целият комплекс да бъде отрязан от света. „Сан Пиетро“ представляваше сърцето на християнството, седалището на Господа Бога на земята, което се предполагаше, че ще затвори врати само ако настъпеше краят на света.

— Не — отвърна кардинал Витери, — не базиликата.

Рабер влагаше неимоверни усилия, за да издържи стоически на този разговор, но въпреки това усети как чертите на лицето му се изкривиха. Дори легендарната швейцарска невъзмутимост си имаше

своите граници. Щом държавният секретар нямаше предвид „Сан Пиетро“, то тогава можеше да става въпрос само за едно.

— Ваше Преосвещенство, имате предвид...

Рабер млъкна.

— Всяка порта. Всяка улица. Всяка една вратичка — потвърди кардинал Витери.

Духовникът постави старческата си ръка върху рамото на коменданта, златният му епископски пръстен блестеше на оранжевата светлина на базиликата. Хватката на мъжа беше твърда като погледа му.

— Изведи всички хора от тук — каза Витери и посочи към богомолците и туристите, които все още се разхождаха наоколо, — след което запечатай Ватикана.

[1] MS — едни от най-известните италиански цигари. — Б.пр. ↑

[2] Емфизем — заболяване на белите дробове. — Б.пр. ↑

[3] Идиот (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Държавен секретар на Ватикана — длъжност, съпоставима с премиер в една светска държава. — Б.пр. ↑

[5] Реформация — започва през XV и достига своята кулминация през XVII век. Представлява обществено-религиозно движение в Западна Европа, което довежда до обособяването на протестантството като отделно направление в християнството. — Б.пр. ↑

[6] Индулгенция — от латински: „снизхождение“, преносно „милост“. В римокатолическото учение — пълно или частично освобождаване от църковните наказания и грехове. Индулгенциите се заплащат. — Б.пр. ↑

9:34 часът

XVI полицейски участък, Монтеверде, Рим

Шестнайсети участък на италианската Полиция ди Стато в Монтеверде представлява незабележима сграда, кацнала по средата на жилищен блок в един от кварталите в близост до центъра на града. Повечето хора, които преминават покрай нея, нямат представа, че зад монотонната фасада се крие един от най-активните римски полицейски участъци, членовете, на който работят заедно с карабинерите^[1] и Гуардия ди Финанца^[2], за да завършат местната инфраструктура на изключително комплексната национална полицейска система на Италия.

Във вътрешността на участъка, в офис, който беше по-незабележителен и от сградата, в която се намираше, Ispettore Габриела Фиеро въздъхна дълбоко и гневно. Бюрото, зад което стоеше, беше направено от метал и да се каже за него, че е по-скоро функционално, отколкото красиво, щеше да е акт на грандиозно омаловажаване на фактите. То беше грозно, също като изкривените метални рафтове на едната стена и двата алуминиеви шкафа за папки на другата, които изглеждаха очукани и износени навярно още от деня на своето създаване. В помещението нямаше прозорци, което беше една от причините Габриела да не украси стените с плакати и грамоти. Не си струваше усилията. Никой не идваше при инспектор Фиеро, за да се впечатлява от подобни неща. Малцина въобще влизаха в офиса ѝ. А грозното си беше грозно, дори върху него да се сложи плакат.

Габриела погледна към своя елегантен часовник Vulova, едно от малкото луксозни неща в иначе скучния ѝ живот. Червата ѝ куркаха. За нормалните хора обядът щеше да е на няколко часа в бъдещето, но тя знаеше, че това не се отнася за нея. Не и днес. Ако въобще съумееше да се вреди за храна, щеше да се случи доста по-късно от нормалното. Беше затрупана с толкова много канцеларска работа, че можеше да засрами дори самия Атлас^[3], и всеки път когато стигаше до края ѝ,

опротивелият ѝ началник, Sostituto Commissario^[4] Енцо д'Антонио, добавяше още към купчината.

Денят щеше да е доста, доста дълъг.

Габриела Фиеро работеше за Полиция ди Стато вече над четири години и всяка една от тях беше прекарана в борба с шефа ѝ. Когато в началото постъпи на работа, Д'Антонио я държа на най-нисшия пост *agente* много по-дълго, отколкото беше нормално. За известно време Габриела си задаваше въпроса дали няма да се пенсионира със същия чин, с който беше дошла тук, но след известно време началникът ѝ ѝ даде повишението, принуден от случай, върху който тя работи преди две години и който достигна до националните новини. Д'Антонио ѝ го беше дал, защото го смяташе за безнадежден — подарък, който трябваше да унижи и очерни Фиеро. Разследването обаче се превърна в главна новина: финансови скандали в Църквата, убит кардинал в чужбина. Началникът ѝ нямаше как да ѝ спести няколкото нашивки — даде ѝ ги, но неохотно.

Причината за враждебността на Д'Антонио към Габриела си оставаше загадка за нея, макар да имаше някои предположения. Фактът, че беше жена, определено го дразнеше, мъжът беше отявлен женомразец. Това бе достатъчно, за да се обясни ненавистта му — за него тя беше натрапница, посмяла да си вре носа в мъжките работи. Към всичко това можеше да се добави и хубавият ѝ външен вид, което влошаваше нещата още повече. Щом ставаше въпрос за жена, поне трябваше да е толкова грозна, колкото беше и самият Д'Антонио. Освен всичко останало Фиеро беше израснала в добро католическо семейство и беше съумяла да запази вярата си досега. Началникът ѝ от своя страна пък беше толкова отявлено неблагоприятно настроен към каква да е религия, че въобще не смяташе това за положителна черта.

Може би причината за омразата му беше съвкупна, може би беше нещо напълно различно от изброеното. В крайна сметка заместник-комисарят на XVI полицейски участък на Монтеверде ненавиждаше своята подчинена и не правеше никакви опити да прикрие чувствата си.

Можеше да се започне от причината Габриела да е в офиса си днес. Тя беше назначена да работи всяка неделя през последните две години. Нямаше нищо случайно в това. Посещенията на неделната литургия — някога уважавана традиция — се бяха превърнали в хубав

спомен, изтрети от живота ѝ от нейния шеф. Напоследък трябваше да се задоволява със седмични служби и посещения в обедната си почивка в неделя, когато имаше възможност да отиде там и да се помоли на спокойствие.

Предимно се молеше за удушаването на началника си. Понякога наистина успяваше да произнесе някоя и друга молитва.

Днес, ако въобще ѝ се удадеше възможност, щеше да превие гръб и да се съсредоточи върху допълнителната си работа. Налагаше се да се абстрахира от шумните разговори, които долитаха от стаята за почивка и кафе на участъка, която се намиреше в близост до офиса ѝ. През последния час се беше надигнала някаква суматоха, която беше превърнала иначе тихите сутрини в истинска лудница. „Нещо се случва във Ватикана“, беше всичко, което Габриела успя да подочуе през тънките стени — но за сметка на това го чу няколко пъти, всеки път изговаряно с нарастваща възбуда. Личният ѝ интерес към църковните теми беше достатъчен, за да я насочи към интернет, трябваше да разбере какво се случва. И точно тогава — проклет да е късметът ѝ — в абсолютно същия момент, в който пръстът ѝ увисна над бутона на захранването, началникът ѝ се появи на прага ѝ. Самият Д'Антонио, в цялата си мръснишка прелест, с купчина документи под мишница. Три нови досиета. Изключително спешни.

— Искам да ми докладваш с някакво становище по случаите след трийсет минути.

Изключително спешно.

И ако това не беше подигравката на седмицата. Нищо, което Д'Антонио даваше на инспектор Фиеро, не беше спешно, нито изключително, нито каквото и да било.

Въпреки всичко той беше неин шеф. Габриела отдръпна пръста си от бутона на компютъра. Екранът му остана черен. Шумотевницата отвън трябваше да почака.

* * *

9:40 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

На първо четене историята изглеждаше пълен боклук за Александър и той веднага заподозря, че редакторът му я използва като начин да го накаже. Що се отнасяше до обществения интерес, се забелязваше много по-голяма онлайн активност около наскорошната смърт при каране на сърф на Абигайл Дзола — набираща популярност тийнактриса, чиято фенаудитория се беше насочила към интернет, за да изрази скръбта си. Точно такъв материал, колкото и незначителен да беше той, се появяваше редовно на първите страници на изданията в тази страна. Модни икони и звезди от шоубизнеса, па макар и мъртви, постоянно цъфваха по кориците.

Първите отзиви за „шумотевицата“, за която редакторът на Александър спомена, не посочваха нищо повече от някакъв мъж, който прекъснал тазсутрешната папска литургия.

За бога, това въобще не беше за пресата.

Може би нарушенията в нормалните ватикански дела си струваше да бъдат споменати — те бяха като онези безинтересни статии за затварянето на центровете за доставка на „Кока-кола“ в Индия или режимите на тока, от които производителите на сапуни в Мексико страдаха, заради които хората четяха вестници, макар тези неща да нямаха абсолютно никаква връзка с техните животи. Но история от този тип беше безпочвена. Ако слуховете твърдяха, че някакъв мъж е влязъл в църквата чисто гол, припявал е антизападни песнопения или е говорил на странни езици и за предпочитане е носил плакат, на който пише „Майната й на капиталистическата идея“, Александър можеше и да напише някакъв материал.

Постепенно интернет проучването му започна да носи нови резултати. За настъпило мълчание сред правоверните. Слухове за странно поведение от страна на Швейцарската гвардия. Когато Трекио прочете думите „изцерен“ и „папа“ в едно изречение на малкия екран на телефона си, разбра, че ще са необходими по-задълбочени проучвания, та дори и само за да успокои ума си, че наистина няма да излезе нищо от всичко това.

Репортерът включи изненадващо новия си компютър, който се намираще на изключително старомодното му бюро. Старият кафяв телефон в ъгъла му едва беше напуснал ерата на апаратите с шайба, на пепелника имаше избеляло изображение, което отразяваше възкачването на Джулио Андреоти за министър-председател през 1989-

а, а най-новата книга в купчината, натрупана на ръба на цялата бъркотия от книжа, беше публикувана десетилетия преди електронните книги въобще да си проправят път в света. За разлика от всичко останало, Acer Aspire S7 беше лъскав и новичък. Александър предпочиташе неговия голям предшественик със зелен екран и две опции: „текстообработка“ и „изключване“. На това му се викаше стабилна машина. За съжаление, беше принуден да навлезе в ерата на интернет и да си купи лаптоп, когато миникамерите и видеотелефоните започнаха да играят важна роля в създаването на новини. Той, както всеки друг репортер в света, се нуждаеше от компютър, с който да може да бъде в течение на нещата. Даже си взе и „смартфон“ — думата беше толкова нелепа, че не си позволяваше да я споменава в сериозни компании.

Колкото и да не му се нравеше, тези нови изобретения му позволяваха да следи събитията в интернет, а Трекио се нуждаеше точно от подобно нещо. Случилото се в „Сан Пиетро“ беше стигнало до мрежата чрез няколко любителски видеоклипа, които веднага бяха качени в YouTube и Vimeo. Най-малкото, което можеше да стори, беше да отдели време, за да изгледа материалите за инцидента.

Александър кликна върху един от линковете на екрана. Имаше поне двайсет на върха на резултатите и този факт за пръв път накара репортера да се замисли. Каквото и да си мислеше за случая, който разследваше, той определено беше привлякъл публичното внимание, и то доста повече, отколкото мъжът очакваше. Което означаваше, че редакторът му е бил поне частично прав.

Мамка му.

Видеото започна, Трекио се опита да преглътне раздразнението си и да гледа внимателно. Клипът беше с ниско качество, направен с телефон. От високоговорителите се разнесе някаква шумотевица — забеляза хор, явно литургията все още не беше прекъсната.

За един кратък миг той се озова там. На онова място: напълно пречистен, носеше одеждите, стоеше пред олтара, отново беше млад свещеник. Можеше да помирише тамяна, да види добре познатите атрибути на службата пред себе си. Вуйчо му, обичният кардинал Риналдо Трекио, който му беше помогнал да влезе в живота на Църквата, стоеше до него и искреше от гордост. Всичко беше добре познато. *До болка.* В този момент вярата му отново беше непоклатима.

Споменът го разтърси. Всичко в живота на Александър някога беше солидно и стабилно. Дори назад в миналото, когато още беше в гимназията, вярата му като че ли нарастваше с всяка изминала година и с помощта на вуйчо си успя да влезе в Семинарията още лятото след завършването си. Осланяше се на тази семейна подкрепа на всяка крачка по пътя си, първо, когато беше назначен за дякон, а след това и за свещеник, пътува с вуйчо си до Рим за събитието, а след това отново се върна в Ню Йорк, за да поеме първата си енория. Започна живот в полза на Бога. Живот, който смяташе да води до смъртта си.

Но вярата му не беше толкова непоклонима, колкото си мислеше. След няколко години започна да го предава. Службата му на свещеник го сблъска с грозните факти и делата на свещенослужителите около него. Винаги беше смятал, че онези, които бяха призвани да служат на Църквата, трябваше да са бастиони на силата, пример за благочестие и морал. Когато осъзна, че много често те таяха в душите си мрачни тайни, понякога много по-тежки от тези на обикновените хора, вярата му започна да се разклаща.

Когато музиката от базиликата „Сан Пиетро“ се понесе от миниатюрните високоговорители на компютъра, всичко се завърна. Александър отново се озова там. Вярата му още беше непоклонната, съвестта му не беше обременена. Остави се красотата да го обгърне, да го вдъхнови, да го изпълни...

Моментът премина, както винаги се случваше, и Трекио се върна към реалността. Той дръпна жадно от цигарата си и прогони нежеланото чувство. Говореше се, че спомените губят силата си, че времето лекува раните, но според репортера тези приказки бяха банални лъжи. Старите спомени бяха запазили своята травматизираща сила.

Александър върна цялото си внимание върху видеоклипа. Тъгълът на снимане беше наклонен наляво, над главите на посетителите към главния кораб на катедралата. Там, макар гледката да беше закрита от безброй тела, погледите на тълпата бяха вторачени в един мъж, който бавно вървеше към предната част на църквата.

Трекио повдигна лявата си вежда, тя винаги вземаше превес над дясната. Това беше обичайната реакция на репортера, когато нещо го изненадаваше.

Дори през зърнестата картина на видеото можеше да види, че има нещо в мъжа, което беше... завладяващо. Александър се приведе към екрана, докато събитието се случваше пред очите му. Изведнъж лошото качество на видеото го подразни изключително много и му се прииска да разполага с по-добър запис на случилото се.

Шумовете, които достигаха до него през миниатюрните колонки, изведнъж секнаха, над тълпата се настани тишина. Непознатият пристъпваше напред под ангелския съпровод на хора.

Швейцарските гвардейци коленичиха, всички замлъкнаха. И тогава последва онова, което никога не би си и представил, че може да се случи. Александър Трекио, който единайсет години по-рано беше ръкоположен в същата тази базилика, с лице, притиснато към студения каменен под, и с тяло, разпънато във формата на кръст, сега наблюдаваше как мъжът се изправи пред папата. Погледна го в очите и му заговори с нежни думи, които Александър не можеше да чуе.

Само след миг сакатият понтифик се изправи и кожата на Трекио настръхна.

Ватиканът помнеше много натрапници във владенията си, много от тях твърдяха, че са ангели или пророци, или дори самият завърнал се Христос. Но никой от тях не беше идвал по време на литургия толкова тихо, толкова мирно. Никой не беше съумявал да накара швейцарските гвардейци да му коленичат.

И никой никога не беше излекувал папа, който стоеше пред трона на Господ.

[1] Карабинери — военната полиция на Италия. — Б.пр. ↑

[2] Икономическа полиция. — Б.пр. ↑

[3] Атлас или Атлант — титан от древногръцката митология, син на Япет и океанидата Климена, брат на Прометей. Отличава се с голяма сила. Наказан от Зевс да крепи на раменете си небето, защото участвал в бунта на титаните срещу боговете. — Б.пр. ↑

[4] Заместник-комисар (ит.). — Б.пр. ↑

9:42 часът

Рим

Сутрешното слънце промъкваше златиста светлина през прозореца на офиса на един ниско заплатен и застаряващ професор, на име Салваторе Този. Блясъкът отскачаше по кожените гърбове на книгите, по ръчно направените рамки за снимки и мебелите на мъж, на когото му оставаха по-малко от десет минути живот.

Двете фигури, които преди две минути влязоха в офиса на Този, без предварителна среща и със сигурност неканени, знаеха, че трупът от тази сутрин ще е първият от много. Смъртта пристигаше при всеки човек в един или друг момент — този факт нямаше как да се промени. Те просто ѝ помагаша, когато се наложеше. Работата беше важна, дори свещена по свой си начин, и те я вършеха с отдаденост.

Задачата от тази сутрин им се възложи внезапно, те предположиха, че в нея се съдържа потенциал за доста работа, макар да не бяха наясно нито с подробности около нея, нито с крайната ѝ цел. Рядко им се осигуряваше такава информация — по принцип им се даваше само толкова, колкото беше необходима за отстраняване на проблема.

Съобщиха им, че целта е да се подготви почвата за „появата на чудо“.

— Вече ти казахме — рече единият от мъжете на треперещия и здраво завързан за дървения му стол Салваторе, — че мълчанието ще ти донесе само болка. Кажи ни какво знаеш. Кажи ни всичко, което планираше да разкриеш за Месията. — Терминът беше странен, но им беше обяснено, че в момента е актуален. — Колкото по-бързо ни споделиш, толкова по-безболезнено ще е това за теб.

Завързаните ръце на Салваторе вече кървяха. Слабите му мишници бяха плувнали в пот, сълзи замъгляваха очите му, които той местеше от единия към другия натрапник. Странното им хладнокръвие имаше за цел да го смути и до момента постигаше целта си.

— Казах ви вече, нищо не знам! — проплака професорът, от устата му се разлетя слюнка, когато панираните му думи излязоха от гърлото му. — Нямам представа защо сте дошли при мен!

— Лъжите, Салваторе, няма да ти донесат нищо добро. С тях ще си спечелиш още болка. Само истината може да те избави от нея.

Професор Този пребледня.

— Не лъжа! Не познавам никакъв Месия. *Нямам представа за какво говорите!* Моля ви!

— Щом не искаш да сътрудничиш, тогава нещата ще... станат грозни — каза вторият мъж. Блясъкът в очите му подсказваше, че няма да позволи да остане разочарован.

Салваторе се замоли.

— Кажете ми какво искате. Мога да ви бъда полезен. Вземете каквото си харесате! — Професорът кимна отчаяно с глава към намиращото се в офиса му. Малката академична стая разполагаше с колекция от артефакти, които като че ли струваха прилична сума — помещението представляваше отражение на един сравнително успешен професионален живот. В него имаше някаква малка и както изглеждаше, древна скулптура. Дялани статуетки. Няколко оригинални произведения на изкуството.

Стоическото хладнокръвие на двамата нападатели беше непоклатимо. Очевидно те не се интересуваха от неговите дрънкулки.

— Кои сте вие? — попита Салваторе, изпаднал в състояние на пълен страх.

— Ще се изненадаш да разбереш колко много хора ни задават този въпрос — отговори първият натрапник, — но дали наистина има някакво значение? Може би сме хора или демони, или ангели. Има ли отговор, който би те накарал да се успокоиш? — Тъгълчето на устата на мъжа леко се изкриви. Усмивка ли беше това? *Дали хората като тези двамата се усмихваха въобще?* — Ще отговоря на този въпрос — добави иронично насилникът, — това досега не е успокоило никого друг.

На лицето на професор Този беше изписана паника, но при думите на нападателя му той се изпълни с яд. Мъжът беше обидил неговата, па макар и не особено голяма набожност. Салваторе усети как гневът му нараства.

— Ангелите не идват с въжета и заплахи, и... ножове. — Професорът се опита да не поглежда към запасаното на левия хълбок на мъжа острие.

— Чувал съм, че приемат много форми. — Отговорът на нападателя беше напълно лишен от емоция. — Но все пак не съм теолог.

Мъжът склочи поглед с този на Салваторе и чрез него предаде посланието си в това изпълнено с напрежение и воня на пот помещение.

Натрапникът отмести очи от жертвата си, посегна към ножа и го освободи от кожения му калъф.

— Харесва ми подобна представа. Ангелите са божиите вестители — каза той. — Изглеждаш ми религиозен мъж. Може би тази мисъл ще ти бъде утеха. — Нападателят бързо пристъпи към трясещия се от страх Салваторе, а острието на ножа му се опря в гърдите на професора. Той се наведе над него и прошепна в лицето му: — Защото в името на Бог тези вестители ще те накарат да проговориш.

10:40 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

Колкото и наранен да съм, все още имам достатъчно уважение към себе си, за да разкрия една измама. Дори такава, случила се в Църквата.

Тази мисъл проблесна в ума на Александър Трекио. Имаше много начини, по които можеше да се опише една разрушена връзка, но нито един термин не беше достатъчно точен, за да изрази все още неумиращата му обвързаност с Църквата. Самият той често я определяше като нефункционална: не я мразеше, но не я и обичаше. Определено вече не би се определил като човек на вярата, но все още таеше някакво уважение към нея. Достатъчно, за да разкрие един шарлатанин.

Александър смяташе, че странникът е точно такъв, въпреки онова, което видя на екрана. След първоначалното му впечатление от странната поява на мъжа на първото видео, репортерът изгледа още пет клипа в интернет, запали нова цигара и определи набързо три неща.

Първо, нямаше нищо свръхестествено във външния вид на непознатия, освен надигналата се онлайн шумотевица и развилнелите се спекулации. Той си беше просто човек, обикновен и скромен. Ако се погледнеше реално на нещата, колкото и банално да звучеше този израз, видеото ясно показваше, че мъжът носи дънки с етикет на задния джоб. Александър се съмняваше Леви Щраус да е отворил фабрика във Великото отвъдно.

Второ, очевидно беше, че е харизматичен мъж, което обясняваше трансa, в който бяха изпаднали и тълпата, и духовниците — дори и самият Трекио, докато гледа видеото. Това правеше странника още по-гнусен в очите му. Харизмата беше опасно оръжие срещу невнимателните, не беше необходимо да се търси усърдно в миналото, за да се намерят примери за харизматични хора, които бяха водили другите към нежелани пътища.

И трето, това наистина беше голяма история. Александър не можеше да се преструва повече, че не е или пък че интересът към нея ще отшуми бързо. Най-известният в Християнския свят мъж беше „изцерен“ пред очите на всички. Шумотевицата щеше да се разнесе навсякъде. Интернет вече беше полетял на крилата на тази новина, качените видеоклипове бяха създали верижна реакция от социална активност, която беше възпламенила дигитализираната генерация както в Рим, така и извън него. В Туитър бяха създадени таговете *#СтранникВъвВатикана* и *#ПапатаИзцерен*, които вече от час бяха доста активни. Във Фейсбук имаше поне три обществени групи, чиято цел беше да се оцени дали мъжът, който се беше изправил пред папата, беше ненормален скитник, или божествен пратеник. Не беше изненада, че мненията бяха разделени почти наполовина. Хората искаха да повярват в свръхестественото също толкова силно, колкото беше и желанието им да му се подиграват. Човешкото отношение, в най-добрия случай, беше несъстоятелно и противоречиво, що се отнасяше до религиозни въпроси.

Точно това правеше тази история проблемна. Александър беше човек, който страдаше много от вярата си, докато най-накрая не се отказа от нея. Някога се беше превърнал в такъв католик, че смяташе съществуването на Бога за нещо реално и дори до ден-дневен не си позволяваше дързостта да каже, че не вярва в Господ. Беше много близък с вуйчо си, кардинала, който нямаше нищо против духовните странствания на племенника си, но никога нямаше да приеме „пораженческите му глупости“. Трекио вече не вярваше в Църквата. Той беше толкова активно въввлечен в духовния живот, че върху него бяха останали сериозни психологически белези, които бяха много по-дълготрайни от физическите. Беше видял най-лошото от хората, които твърдяха, че дават най-доброто от Бога, и това го отчужди още повече.

Въпреки всичко, онова, което беше запазил в душата си, не беше омраза. Изостави духовенството, откъсна се от една институция, която мнозина наричаха Майка, а вярата му — каквото и в действителност да представляваше тя — се разпадна на парчета, докато в крайна сметка не се изгуби напълно и не се превърна просто в спомен. Но въпреки това тя беше пуснала някои пипала, които така и не си заминаха. Мъжът, който беше поел водачеството, откакто той напусна,

изглеждаше благоприличен и добронамерен папа. Жалко, че не се беше появил по-рано.

Последният факт беше довел до четвърти въпрос, такъв, какъвто беше накарал Александър да се почувства много по-неудобно от останалите три: каква беше намесата на първосвещеника във всичко това? Трекио видя със собствените си очи как мъжът се изправя на крака — действие, което целият свят знаеше, че не е възможно. В крайна сметка ставаше въпрос за папата, а не за някакво подставено лице от публиката. Католиците по цялото земно кълбо бяха наясно с неговото заболяване от детинство, знаеха историята на неговата борба и стремежа му към по-високите етажи на църковния живот. Човекът беше в ползрението на хората вече няколко десетилетия. През всичкото това време той беше сакат. Беше физически пречупен.

Какво, по дяволите, се случваше?

Каквото и да беше, на Александър му намирисваше на някаква заблуда. Беше ставал свидетел на смъртта на много болни хора, които умираха по време на службата му като свещеник, за да повярва, че изведнъж Бог е решил да изцери нуждаещите се. Онези неща, които беше виждал и които другите наричаха чудеса, винаги идваха някъде от вътре на човека — от трансформацията на болката му в примирение, от успокояването на душата му, разкъсвана от мъка. Господ предпочиташе да заема второстепенна роля в живота на човешките същества, а не да бъде шоумен, който прави салонни трикове, па макар сцената му да е самият Ватикан.

Всичко това водеше до заключението, че нещо се пече. Александър беше наясно, че шансовете му да получи някаква информация от курията^[1] са несъществени. Църквата не беше известна с многословието си пред пресата, даже и когато нещата биваха нормални. Това означаваше, че няма да може да напише нищо за духовенството в статията си, а трябваше да се съсредоточи единствено върху папата, което нямаше да го доведе доникъде.

Налагаше се да тръгне след странника и да види какво може да изрови за него.

За огромна своя изненада, Александър осъзна, че тази задача събужда у него силен стремеж. Нямаше представа какво да прави с това чувство, но за първи път беше ентузиазирани от работата си.

[1] Курия — орган на Католическата църква, чрез който папата управлява Църквата и Ватикана. — Б.пр. ↑

11:09 часът

Апостолският дворец, Ватиканът

— Кардинал Витери, влезте — покани го папата, говореше високо, за да може гласът му да достигне до другия край на голямото помещение. Няколко секунди по-късно една от дървените врати се отвори, добре познатата фигура на държавния секретар пристъпи в офиса и затвори след себе си. Витери не каза нищо, но запристъпва тържествено към понтифика. Първосвещеникът го наблюдаваше, замислен.

Негово Светейшество папа Григорий XVII беше заел трона на Свети Петър преди по-малко от дванайсет месеца, а животът му вече се беше променил повече пъти, отколкото можеше да си представи. Промени се още в момента, в който конклавът гласува за трети път под фреските на Микеланджело в Сикстинската капела, които се извисяваха величествено над тях, а миризмата на античност изпълваше въздуха наоколо, докато кардинал Деян четеше решаващия вот от листче хартия, депозирано в потира. Спекулираше се много с възможността той да бъде следващият епископ на Рим и върховен понтифик на Църквата и именно в този момент спекулациите се превърнаха в реалност.

Той се промени в момента, в който положиха белите одежди върху му, покриха раменете му в алено и го поведоха към балкона на „Сан Пиетро“, за да поздрави хората си. Моментът, в който кардинал Антонио Павези, както се наричаше преди конклава, изчезна и пред света беше представен папа Григорий. Онзи следобед той погледна огромната тълпа, която сама по себе си представляваше малка пращинка от милиардното му паство, и усети тежестта на великата отговорност, с която Господ го беше натоварил.

Промени се през онези първи седмици от папството си, когато започна да разбира в детайли вътрешните механизми на курията — както добрите ѝ страни, така и лошите — и установи, че от него зависи да я поведе към по-високи цели.

Също така се беше променил онази сутрин, когато за първи път отслужи папска литургия над костите на предводителя на апостолите, Свети Петър, погребан с всички почести под величествения купол на базиликата, която носеше неговото име. Цялата църква беше събрана, целият свят гледаше и в този момент Григорий се почувства по-близко до небесата за първи път от трийсет и девет години в служба на Бог.

Промени се и тази сутрин, когато по време на службата срещна... него.

Папата не знаеше по какъв начин да нарече мъжа, който се беше изправил насреща му на литургията. Не знаеше какво да мисли за него. Нямаше представа как да интерпретира странния необясним пламък, който гореше в гърдите му. Знаеше само, че в момента стоеше изправен, нещо, което никога досега не беше правил. За първи път в живота си влезе сам в апартамента, който обитаваше. Можеше да върви. Изправен. *Изцерен.*

Бог се опитваше да му говори. Усещането беше ужасяващо и някак си будеше благоговение.

— Искам всички кардинали да бъдат призовани обратно във Ватикана — обяви Григорий на своя държавен секретар, когато внушителният мъж се извиси над бюрото му. — Искам да бъдат тук до двайсет и четири часа, че и по-рано.

— Ваше Светейшество — започна кардинал Витери, като клатеше плешивата си глава, беше изненадан от неочакваната заповед, — ще отнеме повече време, за да изпълним молбата ви.

— Прояви малко експедитивност, Донато — отвърна понтификът. — Искам всички тук, сега. — Папата нямаше намерение да обяснява намеренията си на кардинала.

— Както Негово Светейшество желае. — Дългата и неловка пауза беше нарушена. — Вече изолирах Ватикана — добави Витери. — Ще бъдем сами зад тези стени толкова дълго, колкото сметнете за необходимо.

— Добре — промърмори първосвещеникът. Погледът му витаеше някъде другаде.

— Желаете ли да повикаме и някой друг?

— Не. — Папата погледна към държавния секретар. — Епископите ще са необходими за функционирането на църквите.

Изпрати поръчение към всички енории по целия свят да отслужват дневни литургии.

Витери се подвоуми. Глобални призиви за литургии по определени причини не се правеха с лека ръка, нито пък особено често.

— С каква цел да бъдат тези служби, Ваше Светейшество?

Папа Григорий погледна покрай него към позлатеното дървено разпятие на срещуположната стена на кабинета му. Точно това беше въпросът. *С каква цел?* Понтификът въздъхна едва. Засега имаше само един отговор.

— За волята Божия, която предстои да бъде разкрита.

12:17 часът

Над Рим

Праго Лазари надничаше през извития плексигласов прозорец на новинарския хеликоптер на Радиотелевизионе Италиана RAI2 и разглеждаше територията долу през визьора на своята камера ARRI Amiga. Мъжът никога не се изморяваше от невероятните пейзажи и гледките от въздуха, на които малко хора имаха привилегията да се наслаждават. Драго приемаше своя пост на въздушен оператор като един от най-добрите, той познаваше до болка всяко едно ъгълче на Рим. Поне отгоре.

Римският хоризонт винаги изглеждаше величествен, като се имаше предвид, че само няколко подобни гледки можеха да се сравняват с онази от известните седем хълма^[1] на Вечния град. Но от въздуха всичко изглеждаше по коренно различен начин: вълнуващо се море от старинна зидария и старинни пътища, осеяни от куполи и кули, които блестяха в оранжево под огромното средиземноморско слънце. Приличаше на картина от миналото, прекрасно платно, нарисувано от ръцете на един от ренесансовите творци, които Рим беше приютявал. Маранята на изпълнените улици автомобили създаваше едно сияние, което караше големия град да изглежда още повече като декор от сън.

Но не тази прелест беше привлякла вниманието на Драго днес. Той се беше съсредоточил изцяло на едно-единствено, тясно парче земя: 440-декаровата площ на най-малкия град държава в света.

Ватиканът се беше изолирал преди по-малко от час, след като в базиликата „Сан Пиетро“ се появи онзи мъж, когото хората вече наричаха „странникът“. Светът беше видял чудо и после вратите бяха затворени. По-скоро бяха *затръшнати*. Представителите на Църквата не дадоха никакво обяснение за действията си. Те, изглежда, желяеха да държат обществеността на тъмно за онова, което се случваше зад стените им, за необяснимата трансформация на светия отец. *И за самоличността на мъжа, който я донесе. С няколко малки*

изключения Ватиканът се справяше много добре с пазенето на тайни и изолирането на обществото, когато решише да го стори.

За щастие, не можеха да запечатат и небесата.

Драго разгледа затворената сграда през мощните лещи на камерата си. Пилотът на хеликоптера се придържаше в законово позволеното въздушно пространство над Ватикана, което означаваше, че не може да прелети вертикално над него, а това създаваше трудности за Лазари — налагаше му се да снима под ъгъл. Самият той нямаше проблем с това. Драго беше работил в подобни условия и преди.

Операторът местеше камерата от един двор към друг, всяка спирка на визъора представляваше гледка, принтирана на милиони пощенски картички, които се продаваха в магазините долу. Ватиканът беше толкова малък, че всяко едно негово ъгълче беше добре познато на целия свят. Въпреки малката му площ, почти половината от вътрешното му пространство беше затворена за обществеността, малко хора от кръговете на Църквата, които заемаха високи позиции, имаха достъп до тях. Онова, което беше скрито, беше също толкова хубаво, колкото и онова, което беше открито. Зад порти и стени се намираха тесни павирани пътеки, които минаваха покрай добре поддържани градини и водеха до дворци и кабинети, приютявали едни от най-великите религиозни фигури на Европа.

Драго обърна камерата наляво. Някакво раздвижване на балкона близо до Апостолския дворец привлече вниманието му, но когато увеличи мащаба, видя, че това е някакъв работник по поддръжката, който почистваше прах и мръсотия от портокаловата повърхност.

На няколко десетки метра надясно едно голямо дърво се поклащаше на вятъра. Пазари бавно се обърна към него, сетивата му работеха на пълни обороти.

Тогаво го видя. Това, което търсеше — и нещо много повече от онова, на което се беше надявал.

Градината „Санта Анна“ беше малка, едва ли не съставена само от една пейка и парче добре напоена трева, заобиколени от цветя и миниатюрен, по-скоро декоративен фонтан. Тя представляваше лично кътче за отдых в един личен свят. В този миг това място беше най-прекрасното от всички за Драго. То се пазеше от много повече швейцарски гвардейци от нормално — те бяха разположени на всеки

изход, дори и до стените. Най-странното беше, че всички те бяха насочили погледи към градината — не бяха толкова заинтересувани кой можеше да пристъпи в тези скромни владения, а по-скоро държаха под око онези, които вече се намираха в тях.

Самият папа беше седнал на единствената пейка в центъра на двора. Белите му одежди и папалина го правеха ясно различим дори и от въздуха.

До него стоеше мъжът, когото Драго разпозна като странника.

Двамата бяха унесени в разговор в това интимно кътче, единственото, което съществуваше за тях в този момент.

И точно тогава — с помощта на блажения късмет на божественото провидение, когато Лазари беше натиснал бутона за запис — папата се наведе и целуна ръката на другия мъж.

* * *

Кожата на госта беше мека под устните на Григорий. Католик по рождение, той беше целувал хиляди пъти ръце на епископи и кардинали, но откакто се изкачи на трона на Свети Петър, това се беше променило. Но днес, в този момент, подобен жест на обич и смирение му се струваше правилен.

Мъжът, който стоеше до него на пейката, излъчваше топлина, която нямаше нищо общо с греещото обедно слънце. В отговор странникът хвана ръката на папата и се усмихна. Стражите в далечината настръхнаха при този жест. Светият отец обаче ги беше предупредил да не прекъсват разговора му с непознатия.

— Осъзнаваш — заговори нежно странникът въпреки тътнещия шум, идващ отгоре, — че светът ти ще се промени главоломно.

Папа Григорий въздъхна. Не от раздражение, а от примирение.

— Така да бъде. — Не беше сигурен защо се чувстваше толкова спокоен с приемането на онова, което му предстоеше. Имаше повече въпроси, отколкото един разум можеше да побере. Съмнения. Тревоги. Страхове. Въпреки всичко някак си той се доверяваше безрезервно на мъжа.

— Готов ли си да се изправиш пред буря?

Григорий отвърна с мълчание.

— Моят предшественик на този пост — най-накрая отговори той, като се взираше във ведрия пейзаж, — първият папа, веднъж бил призован да слезе от лодката и да върви по бурно море.

Странникът се усмихна нежно.

— Какво искаш да кажеш, Ваше Светейшество?

— Искам да кажа, че е трябвало да стъпи във водата, независимо дали е бил готов, или не.

— Свети Петър е разполагал с помощ — отбеляза непознатият.

Папата се извърна и погледна към госта си. Погледите им се заключиха за доста дълго време. Накрая Григорий отговори:

— Както и аз.

* * *

Безумието, което настана в Рим само двацет минути по-късно, погълна целия град. Обикновено древната столица не изглеждаше особено заинтересувана от заниманията на църквата, разположена на малка площ земя в сърцето ѝ, но нямаше нищо по-хубаво от тези редки случаи, когато две хиляди години традиция се сблъскваха с един рядък момент на порочност и странният живот на духовенството изведнъж заемаше централна роля в ежедневието на хората.

Когато RAI 2 излъчи репортаж как Негово Светейшество папа Григорий целува ръката на мъжа, който само преди няколко часа се беше изправил пред олтара на базиликата „Сан Пиетро“ и както изглеждаше, го изцери, ненаситното за сензации общество експлодира в буря от интерес. Материалът на Драго Лазари влезе в обедните новини и се предаде по десетки хиляди телевизии. Само след няколко минути се превърна в най-гледаното видео в YouTube в Италия.

След още няколко минути привлече интерес и по света.

След около час се превърна в най-гледания онлайн клип в целия свят.

[1] Седемте хълма на Рим — историческа и географска забележителност. Разположени са в центъра на Рим, източно от река Тибър, в рамките на стените на стария град. Ромул и Рем основават Рим върху един от седемте хълма, а именно Палатин. — Б.пр. ↑

13:18 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

Една статия се създава чрез проучване. Проучването изисква източници. Да си намира източници, е качество, което всеки репортер, колкото и слаб да е той, трябва да владее до съвършенство.

Когато клипът, който показваше как папата целува ръката на странника във ватиканската градина, започна да се върти по всички телевизии в Рим, на Александър му стана ясно, че трябва да превключи на доста по-висока скорост от онази, с която беше свикнал да работи обикновено. Нуждаеше се от източници, с които да говори, и се нуждаеше от тях веднага. Малката статия, която му беше възложена, бързо се превръщаше в една от най-големите новини в съвременната история.

Засега никой нямаше желанието да проговори.

Странник във Ватикана беше нещо интересно. Изцеряването на папата — впечатляващо. Актът на уважение от страна на понтифика към друг човек беше необичайно. Все още никой от сериозните източници — хората с правомощия, които можеха да предложат съществена информация, която вестниците и редакторите смятаха за правдива и впоследствие отпечатваха — не желаше да се докосва до тази тема. Защото тя беше сензационна.

Когато дойде времето конклавът да избира нов папа, учени и политици се избиваха да предлагат експертните си мнения за исторически факти, възможните бъдещи пътеки на морала, по които трябваше да се поеме, или някои други въпроси, макар и несвързани с темата, които можеха да им осигурят публикуване на имената им в пресата като специалисти и критици.

Но в ситуация, в която интернет обществото наричаше някой човек „божествения пратеник“, защото е направил необяснимо чудо и е излекувал неизлечимото, и то не къде да е, а в църква, тези същите експерти не искаха и да припарят до тази история. Дискусиите за Господ и за чудеса може и да бяха обект на внимание за религиозните,

но за реномираните коментатори да обсъждат тази тема беше равносилно на докосване до прокажен.

В изблик на безсилие, Александър запали нова цигара. През последните двадесет минути проведе над десет разговора и всеки един от тях завърши разочароващо. Така нямаше да стигне доникъде.

Пред него Туитър се обновяваше с такава скорост, каквато никога досега не беше виждал. Иронично. Никой от хората, с които искаше да разговаря, не се мяркаха наоколо, но като че ли всички останали го правеха.

* * *

14:04 часът

„Санта Мария ин Трастевер“, Рим

Какво означава наистина да вярваш? Да не се съмняваш, че Си тук, да знаеш, че не Си далеч от мен? О, Боже, аз вярвам. Помогни ми да изгоня неверието си.

Габриела Фиеро шепнеше тихичко молитвите си от обичайното си място в края на пейката на шестия ред в базиликата „Санта Мария ин Трастевере“. Обедната ѝ почивка най-накрая беше настъпила — цели два часа от следобеда, в които беше решила да посети най-любимото си място в цял Рим. Най-накрая беше съумяла да избяга от лапите на шефа си, заради когото беше останала напълно незапозната с причината за шумотевицата, която се беше разразила пред вратата на офиса ѝ тази сутрин. Дойде в храма с намерението да го прокълне, но това не ѝ се удаде. Спешно се нуждаеше от някаква промяна в живота. От духовна сила. Д’Антонио нямаше място в подобни стремежи.

Габриела беше открила църквата „Санта Мария ин Трастевере“ в младежките си години и оттогава тя се беше превърнала в нейно лично убежище — с изключение на онзи случай преди две години, който беше нарушил спокойствието в храма. Престрелките и смъртта трудно се изтриваха от ума на човек, но жената не им беше позволила да я отчуждят от единственото място, на което намираще утеха.

Гънките на бежовия ѝ панталон се спускаха в прави линии надолу по краката ѝ, върху които беше скръстила ръце. Лешниковите ѝ очи бяха отворени и се взираха в блестящата мозайка, която покриваше

апсидата^[1] зад олтара. Фиеро знаеше, че повечето хора се молят със затворени очи, но за какво бяха всичките тези величествени произведения на изкуството, ако не за да те доближат до Бог? С начина си на живот — една самотната борба за израстване — подобна близост беше точно онова, което тя търсеше. Ако не можеше да я намери у друго човешко същество, щеше да я открие при Господ.

По един или друг начин, Габриела винаги беше вярвала в Бог. Това се отнасяше дори и за дългите години на трудното ѝ детство, преди семейството ѝ да открие Църквата. Тогава не знаеше как да я нарече и какво да прави с нея. Но след това тя и родителите ѝ преминаха през един вид семейна трансформация и навлизането им в лоното на католическата вяра се прие най-сериозно от нея. За известно време, в края на тийнейджърските си години, дори обмисляше възможността да стане монахиня. Прекара цяло лято като послушница в манастира „Дева Мария“, живееше със сестрите и очакваше Господ да я призове да остане. Този призив така и не дойде.

Габриела беше разочарована, но това не повлия на нейната набожност. Сега като се замислеше за своите трийсет и една години, вярата ѝ никога не я беше напускала — което, като се съпоставеше с всичките ѝ премеждия досега, си беше причина за утеха.

Не че така живееше по-леко. Колкото повече вкусваше от живота, толкова по-лично приемаше странните библейски писания. *Боже, аз вярвам. Помогни ми да изгоня неверието си.* Каква странна загадка — човешкото сърце можеше да таи в себе си както вяра, така и неверие в едни и същи количества. Можеше да се страхува от онова, което беше способно да премахне страха.

Пречупената оранжева светлина, която се прокрадваше през високите прозорци на църквата, се отразяваше в цветната мозайка от тринайсети век. Христос стоеше на своя трон от мрамор, облечен в бяло и злато. Дева Мария беше от дясната му страна, а около тях се бяха събрали апостоли и епископи в благочестив съвет. Под краката на Христа се намираха стадо овце, умело направени от бял камък, с погледи, насочени към техния пастир. Високо над тях се стелеха сини и бели лъчи, извиращи от Светия Дух, изрисуван като малък гълъб.

Габриела дълго се визира в изображението. Картината беше перфектна. Тя представляваше видение за хармония и мир, които рядко се срещаха в света навън.

Сякаш напук, малката „Нокиа“ в джоба на гърдите ѝ започна да вибрира. За първи път, откакто стъпи тук, Фиеро затвори очи и се насили да не се ядосва на това нарушение на личното ѝ пространство. Работата нямаше край. Така или иначе, очакваше да бъде прекъсната, а навярно шефът ѝ просто се беше погрижил това да стане по-рано.

Инспекторката отвори очи, прекръсти се и се промъкна от мястото си на старата пейка към централния кораб. Коленичи за кратко пред олтара, изправи се и тръгна към изхода. С всяка следваща крачка набожната скромна жена се превръщаше в професионалистката Габриела Фиеро, която живееше извън рамките на тези стени.

Когато доближи до вратите, бръкна в джоба на якето си и извади от там малкия вибриращ телефон. Беше останала на спокойствие за почти четиридесет и пет минути. Много повече, отколкото обикновено ѝ се позволяваше. Навярно чудеса наистина се случваха.

Тя отвори апарата. Добре познатият номер на управлението беше изписан на дисплея.

Габриела махна тънкия копринен шал на цветя от главата си, прибра го в чантата и разпусна златисторусата си коса. Мина през вратите на църквата и се озова в портика^[2], който водеше към Пиаца ди Санта Мария. В следобедните часове този известен квартал беше пренаселен, както обикновено, с младежи, облечени по последен вик на модата, които бяха изпълнили разхвърляните по цялата улица кафенета.

Жената вдиша от свежия въздух. Почивката ѝ беше свършила. Телефонът се беше озовал на ухото ѝ, тя заговори в опит да надвика околната гълчава:

— Ало, тук е инспектор Фиеро.

От другата страна на линията прозвуча друг женски глас. *Agente* Флора Костанцо беше една от малкото в XVI полицейски участък на Монтеверде, които Габриела считаше за близка приятелка. Колежка жена, която си проправяше път в една мъжка професия, в една мъжка вселена, под същия задушаваш натиск от мъжа, който двете наричаха „шеф“. А Флора все още се намиреше няколко стъпала под нея, горката.

— Габриела, къде си? — попита тя.

— Къде съм винаги по това време?

— В църквата? Майка му стара, вярно, че е неделя. Забравих.

Фиеро настръхна при непочтителните думи на приятелката си. Флора не беше вярваща, но се съобразяваше с Габриела и третираше църковните теми с достатъчно уважение. Кое то всъщност не беше кой знае колко много.

Следващите ѝ думи не бяха толкова непочтителни, но за сметка на това бяха озадачаващи.

— Предполагам, че си чула?

Фиеро забави крачка пред стъпалата на масивния фонтан в центъра на пиацата.

— Какво да чуя?

— Господи, Габриела! Точно ти, от всички хора! Смятах, че в крайна сметка се молиш на него!

Инспекторката отново настръхна, но този път беше по-скоро объркана.

— Флора, за кого говориш? *Какво* говориш?

— Папата! — провикна се приятелката ѝ от другата страна на линията. — Вашият върховен водач или превъзходен светия, или както там го наричат.

Раменете на Фиеро се стегнаха.

— Какво за него? — поиска да разбере колкото се може по-скоро.

— Бил е изцерен. Пред очите на целия проклет свят! Габриела, няма да повярваш кой го е направил според хорското мнение.

[1] Апсида — така в архитектурата се наричат полукръгла или многоъгълна издатина на сградите и сводестите куполообразни части в нея. В християнските храмове в апсидата се намират олтарът и презвитериумът. — Б.пр. ↑

[2] Портик — пристройка към вход в сграда, чийто покрив обикновено е подпрян с колони. — Б.пр. ↑

14:48 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“, Рим

Двамата убийци влязоха в дирекцията безнаказано, това беше право, запазено за малцина. Никоя от трите секретарки по пътя до офиса, който се намираше в края, не промълви и дума, третата само натисна един малък червен бутон на бюрото си и в помещението отсреща светна светлина, която предупреди човека в него, че ще има посетители.

— Закъсняхте.

Думите бяха изговорени с хладен, почти роботизиран тон. Директорът не вдигна поглед към братята, когато те влязоха в офиса му. Умберто и Томазо, когото всички наричаха Мазо и имаше сервилния навик да нарича брат си „шефе“, бяха познати лица.

— Дойдохме веднага след като приключихме със задачата. Салваторе Този е въвн от картината. Както и другият.

Двамата мъже стояха прави пред огромното бюро от стъкло в изключително модерния офис, но — както винаги по време на тези срещи — говореше само Умберто. Той, също като Мазо, беше облечен в лъскав черен костюм „Армани“, гладко избръснат и спретнат до съвършенство. Брадичката му беше голяма, но не толкова, че да е натрапчива, и придаваше на лицето му ъгловатите пропорции на съветска статуя — дръзка и лъскава и някак си смущаваща. Миглите му бяха толкова дебели, че приличаха на изкуствени, а зад тях се криеха сини очи, които като че ли лъщяха, дори и на слабото осветление на офиса.

— Не всичко приключва с учените — отвърна директорът. — Списъкът, който ви дадохме, е само началото.

— Съобразяваме се с вашите инструкции. Ще се доберем до останалите имена и ще добавим и нови, ако сметнем, че могат да създадат проблеми.

— Колко останаха?

— Четирима — отвърна Умберто. — Но Този и другият бяха най-големите заплахи. Останалите, в най-лошия случай, не представляват кой знае каква опасност.

Последва дълга пауза. Директорът беше забил поглед надолу.

— Въпреки това не отлагайте. И не се връщайте да докладвате, докато всички не са въвн от играта. Ако ви трябват още хора, просто ми кажете.

— Ще се оправим сами. — В гласа на Умберто се усети раздразнение. Той и Мазо бяха смятани за едни от най-елитните убийци в Италия; те бяха добре известни дори и извън границите на този странен, сенчест и незаконен кръг от хора, които бяха наясно с тези неща. В момента братята работеха единствено за този нов за тях работодател вече над четири години, но тяхната максима да не намесват други в своята работа така и не се беше загнездила в главата на шефа им.

Най-накрая директорът вдигна погледа си нагоре и стрелна Умберто с него. Очите му бяха нещо средно между синьо и лешник, но мъжът все не успяваше да ги огледа достатъчно добре, за да прецени дали наистина е така. Въпреки всичките години на служба и всичката кръв, с която бяха изцапани ръцете му, Умберто се чувстваше неудобно от втренчения поглед на работодателя си и бързо отмести очи. Знаеше каква брутална слава се криеше зад него.

— Надявам се всичко да е ясно — изрече бавно директорът, — репутацията на този Месия трябва да се запази на всяка цена. Сега, когато всичко стартира, нищо не трябва да застане на пътя на тази директива.

— Разбрано.

Последва нова дълга пауза, след което погледът на директора се заби отново в книжата на бюрото му.

— Няма какво повече да говорим. Вървете и си свършете работата.

* * *

Умберто напусна офиса, Мазо вървеше след него със смесица от емоции, които винаги изпитваше, когато си тръгваше от тук. Имаха

задача, която трябваше да се свърши, но първо се налагаше да звъннат на своя човек в градската полиция, за да разберат дали работата им от тази сутрин е останала незабелязана от властите. Връзките на работодателя им бяха осигурили на Умберто могъщи приятели, а той си умираше от кеф да упражнява властта си над тях.

Имаше някакво особено предчувствие относно тази работа. Беше работил с брат си през целия си живот и макар Мазо да беше с осем години по-малък и по-скоро грубиян, отколкото с изтънчени маниери като него, и двамата вършеха задълженията си с отдаденост. Но този проект беше нещо специално. Можеше да усети чудесата в него. Задачата им беше, както им бяха обяснили, да създават такива. Не всеки ден подобно изречение биваше изговаряно в техния бизнес.

Но имаше и неща, които отвращаваха Умберто — и го дразнеха — въпреки удоволствието и вдъхновението, които изпитваше. Дори и след четири години съвместна работа с фирмата и редица изпълнени поръчения в цяла Италия и Европа, той все още ненавиждаше срещите си с директора. Нещо около тях никога не му се струваше редно.

Не беше добре за мъж с неговото положение, с неговите цели да приема заповеди от жена.

* * *

Когато двамата мъже най-накрая си тръгнаха, Катерина Амато се изпъна в креслото си и скръсти ръце. Фирмата, управлявана от нея, се беше превърнала в империя, която самата тя беше изградила от нищото. Директорското място на всяка голяма корпорация вървеше в комплект с власт, но директорката на „Глобал Капитал Италия“ разполагаше с такава, каквато малцина можеха да си представят.

Като всяка една империя, и тази имаше повече дейности, отколкото публичното пространство подозираше. За външните хора компанията ѝ представляваше мултинационален конгломерат, който се занимаваше с капиталови вложения и финанси, точно както и стотици други в Италия. Деветдесет и девет процента от служителите на „Глобал Капитал Италия“ вършеха задълженията си, без да знаят за мрака, който се криеше под обвивката — те бяха легитимни бизнесмени и бизнес дами, които си вършеха работата.

Амато искаше да бъдат точно такива. Тя беше научила колко е важно да прикриваш пороците си зад стабилната завеса на законността от своите родители още през ранните години на своето детство. Те ѝ бяха дали нагледен пример. Криеха собствените си недостатъци — като склонността си да контролират и доминират над всяко действие, което тя и брат ѝ Давид осъществяваха — като си придаваха вид на изключително културни хора, принадлежащи към високите класи на обществото.

Баща ѝ едва ги забелязваше. Майка ѝ, силно раздразнителна и пламенна жена, чийто вътрешен огън биваше подхранван от ревността ѝ вяра, ги искаше наоколо само докато си създаде репутацията на добра майка сред приятелите си от висшето общество. Катерина и Давид бяха изпратени в интернат веднага след като подобен образ беше изграден — тя беше на единайсет, а брат ѝ на петнайсет.

— Както би сторил всеки добър родител на тяхно място.

Може и да не бяха най-добрите майка и баща на света, но Катерина научи много ценен урок от тях: човек можеше да прави каквото си пожелае, докато показваше на света, че е примерен гражданин, добре образован и облечен в лъскавите дрешки на законността.

Деветдесет и девет процента от „Глобал Капитал Италия“ беше именно лъскавите дрешки на Катерина Амато: еквивалентът на членството в социалния клуб, в който членуваше майка ѝ, за да скрие факта, че когато не беше сред приятелите си в него, хвърляше винени бутилки по децата си и крадеше пари от благотворителните събития, които организираше.

Прикритие.

Като се изключеше то, оставаше онзи един процент от компанията. Истинските колеги на Катерина. Всички бяха мъже — винаги се чувстваше по-спокойна в мъжка компания — които разполагаха с ресурсите и властта да правят и да вземат онова, което желяеха. А те винаги искаха пари: невъобразими количества пари, винаги *повече*, независимо колко големи бяха цифрите. Някои бяха ги нарекли алчни, други — обсебени. На Катерина въобще не ѝ пукаше какви епитети им лепваха. Парите бяха власт, а властта беше като наркотик. Тя беше пристрастена към този наркотик, но това не я

притесняваше. Разбира се, че беше — *разбира се, че щеше да бъде*. Така се случваше, когато наркотикът беше толкова добър. Тя притежаваше властта да вземе каквото си иска и да привлече други да правят онова, което тя искаше да правят. Можеше да влияе на политици, да си купи полицаи. Можеше да си наеме цяла частна армия бодигардове. Всички бяха на нейно разположение. Всички бяха *нейни*.

Със силата идваха и враговете и ако компанията на Катерина беше империя, то тогава нейните врагове биваха наказвани с брутална бързина. Пълно унищожение. Опустошена и посипана със сол земя и кости, оставени да гният по улиците. Намираш враг и го пречупваш. И докато някои от тях не можеха да бъдат елиминирани по традиционния начин, всеки зложелател трябваше да се срещне със съдбата си.

И този урок научи от родителите си. Майка ѝ щеше да направи и невъзможното, за да отстрани от пътя си онези, които представляваха заплаха за нейния начин на живот, както правеше и Катерина. Кой да е враг. Всеки враг.

Дори и онези, които носеха бяла папалина.

Катерина Амато се облегна в коженото си кресло, завъртя се и погледна навън към римския пейзаж под нея. В далечината, над покривите на къщите се издигаше масивният купол на базиликата „Сан Пиетро“, който се стремеше към небосвода от векове насам.

Само като я погледнеше, в устата ѝ се надигаше добре познатият горчив вкус на жлъчка. Храмът беше монумент на нейната най-голяма омраза — по-голяма и от онази, която таеше към родителите си, които бяха починали отдавна. Катерина се беше научила да манипулира, да управлява от своята майка. Но от Църквата се беше научила да бъде зла. Благодарение на нея беше преживяла злото. Никога нямаше да забрави какво стори тази свята институция на брат ѝ, на смирения му дух...

Жената отпъди спомените. Омразата беше автоматичен рефлекс, който се надигаше в нея, когато погледнеше към древната базилика с всичките ѝ пристроени дворци и зали. Ако нейната компания беше империя, а офисите ѝ неин замък, то Ватиканът беше противниковият палат на другия хълм: онзи, чието съществуване беше трън в очите ѝ.

Но днес, за пръв път в живота ѝ базиликата „Сан Пиетро“ не я отврати. Днес Катерина беше напълно сигурна, че е открила път към нея.

Дори човек с ресурсите и властта на Амато не можеше просто да влезе там и да убие папата — подход, който беше използвала при много други в миналото. Той не беше противник, с когото да се разправи по този начин.

Но понякога съществуваха по-добри начини да се отървеш от враг.

17:11 часът

Квартиере^[1] „Сан Порещо“, Рим

Александър вървеше бавно по каменните стъпала към Виа Тибуртина 1118, недалеч от железопътната гара „Рома Термини“. Това беше местоположението, на което можеше да намери единствения авторитетен глас, който се съгласи да разговаря относно събитията във Ватикана, както отбеляза той между 17:00 и 17:30 часа. Репортерът хвърли димящия фас на цигарата си.

Един човек. Това беше всичко, което Александър успя да постигне чрез претърсването в интернет и безкрайната си колекция от визитки. Не че можеше да вини хората. На този етап от разследването историята миришеше повече като храна за таблоидите, отколкото за сериозно разискване, въпреки активното участие на папата във всичко това. Нещата щяха да стават все по-големи, Трекио беше сигурен в това, и най-накрая беше намерил един глас. Не къде да е другаде, а в Туитър.

Роденият в Америка професор Маркър Крослър притежаваше репутацията на човек, стоящ на ръба на научните среди, изучаваше езотерични християнски традиции и странни спиритуални движения. Кратката му автобиография на уебсайта на университет „Сапиенца“ го определяше като гостуващ професор по „Експресивна духовност“ — странна дисциплина, предхождаща славата, която Александър беше разбрал, че човекът притежава. Малката снимка в неговия Туитър профил подсилваше това впечатление. Трийсет и няколко годишният професор носеше прекалено много туид за човек, който работеше на място със средиземноморски климат. Кичури от жълто-кафявата му коса стърчаха във всички посоки от почти перфектно кръглата му глава. „Луд“ би била точната дума, която да опише външния му вид, според повечето социални контексти. „Ексцентричен“ беше приетата алтернатива в академичните среди.

Когато Александър позвъни на Крослър преди няколко часа, странныят професор изглеждаше поласкан, че участието му в Туитър е

довело до това телефонно обаждане. Беше изключително развълнуван. Мъжът предложи да „направи убедително очертаване на контурите на това мошеническо шоу, което е повече манипулативно и коварно, отколкото хората предполагат“, което според Трекио беше академичният израз за „ще докажа, че всичко е измама“. В края на техния разговор репортерът затвори телефона облекчен, но и подразнен. Александър не обичаше учените и техните ненужно префърцунени речи, но този поне имаше намерение да каже нещо интересно. И още по-важно, беше съгласен да го каже на него.

Вратата на Крослър беше отворена, което накара Трекио да си помисли, че нещо не е наред. Вярно, професорът го очакваше, но никой в Рим — дори и учен чужденец, незапознат с местните обичаи — не оставяше входната си врата по този начин в центъра на града.

— Здравейте — провикна се Александър, за да обяви присъствието си. — Професор Крослър? Аз съм Александър Трекио от „Ла Република“.

Тишина. Репортерът почака един момент и отново се провикна. Нищо.

Някакво вътрешно чувство започна да настоява да си тръгне, да се обади на полицията или поне да потърси помощ. Но бързо се почувства глупаво от своите прибързани заключения. Ами ако се обадеше на ченгетата за нищо... Нямаше нужда от лекция за страхливостта и привързаността, която със сигурност щеше да получи в редакцията. Не и когато поне можеше да провери какво се случва тук.

Александър посегна към бравата и разтвори още повече вратата. Пред него се разкри малък коридор, който водеше право към вътрешността на тясната къща. Осветлението не беше включено.

— Доктор Крослър? — провикна се отново Трекио и колебливо пристъпи напред. Зачуди се наум дали това негово действие се считаше за влизане с взлом, при положение че той не беше влязъл с взлом.

Единственият отговор на последния му въпрос беше същият като на първия му: тишина. Александър тръгна малко по-смело по тесния коридор. Целият беше покрит с рафтове с книги и няколко снимки в евтини рамки по стените. Така като гледаше, на тях бяха изобразени бивши колеги на професора. Както и доказателство за няколко пътешествия през годините. Мъжът от снимката в уебсайта също беше

тук, той стоеше пред пирамидите в Гиза и пред Айфеловата кула в Париж — на двайсет и няколко години изглеждаше също толкова нескопосан и ексцентричен, колкото и днес.

Във въздуха се носеше познатата миризма на цигарен дим, която имаше успокоителен ефект върху Трекио. Вероятно младият професор не беше изтъкан само от лошо. Всеки, който се съпротивляваше на общественото схващане, че пушенето е източник на зло, не можеше да е чак толкова лош. През някои дни Александър не палеше цигара, когато се прибереше, просто се отпускаше в креслото си с напитка в ръка и заспиваше на мига. Навярно щеше да открие Крослър в същата приятна поза, която му беше до болка позната. Предполагаше, че професорите от университетите работеха здраво през деня, макар да не можеше да се сети какво точно.

Пред него се изправи рамката на отворена врата, през която видя стар килим върху евтиния дървен под — по разположението на помещението предположи, че това е всекидневната. Изглеждаше като стая с приятна аура. Мина през прага и се озова в малкото, подобно на бърлога убежище.

Кръвта, която покриваше двуместното канапе, беше тъмночервена и контрастираше на иначе бледите цветове на традиционно обзаведената стая. Стомахът на Александър се сви, в тялото му нахлу адреналин. Мъжът можеше да помирише урина и жлъчка над противната металическа миризма на толкова много кръв.

Очите му отказваха да се отместят. Тялото на професор Маркърс Крослър беше проснато наполовина на канапето. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо, изражението на лицето му беше ужасяващо и застинало завинаги.

[1] Quartiere — „квартал“ (ит.). — Б.пр. ↑

17:15 часът

Пескара, Италия

Доктор Алберто Русо пхна металната папка под мишницата си, като едновременно с това се опитваше да се справи с изключително горещата кана с кафе в едната си ръка и претъпканата връзка с ключове в другата. Докторът не беше особено пъргав мъж и липсата на координация у него беше очевидна.

Слабото осветление на болницата „Салватор Мунди“ в Пескара не му беше от особена помощ. То караше покритите с ламинат коридори да изглеждат зловещо, като специално построени за някой лош второразреден филм на ужасите. Русо не можеше да свикне с икономически изгодния полумрак наоколо. Вече седем години работеше в това заведение и все още не се чувстваше удобно.

Докторът беше наясно, че той е един от малкото между тези стени, които въобще забелязваха този проблем.

Русо разклати връзката в лявата си ръка, търсеше малкия месингов ключ, който отваряше стъклените врати към крило С. Мъжът обичаше тишината и спокойствието на неделните вечери. Децата се нуждаеха от наглеждане, както през всеки друг ден от седмицата, но повечето от служителите на болницата ползваха почивен ден. Това беше един от малкото случаи, в които можеше в пълно усамотение да прави обиколките си в тази институция.

Месинговият ключ отказваше да му съдейства, беше се заклешил между зъбите на други два и не искаше да се освободи от тях. Каната с кафето в другата му ръка се килна на една страна, когато той опита да му помогне, и изля горещото ѝ съдържание върху бялата си медицинска престилка.

— Merda!^[1] — изруга той малко по-силно.

Веднага съжали за избора си на дума. Пациентите му можеше и да не виждат, но разполагаха с перфектен слух, а доктор Русо беше уважаван мъж, отгледан според добрите традиции на тази древна страна. Ругатните бяха за младежите, които посещаваха футболните

мачове, а той не искаше децата, които се намираха зад тези врати, да смятат, че той одобрява подобен език. Или пък футболни мачове.

Най-накрая остави каната с кафето на пода до краката си, зае се с две ръце да разплита ключовете си и в крайна сметка успя да отключи вратата. Крило С представляваше първата от две спални в болницата. Двайсет и шест деца спяха спокойно в легла, които персоналът на „Салватор Мунди“ беше направил толкова удобни и уютни, колкото позволяваха ограничените им финанси. Русо се усмихна, когато се изправи с каната с кафето в ръка и погледна в тъмната стая, в която имаше три реда легла. Това беше неговото стадо — неговите повереници, които се намираха по средата на сиеста, последвала един следобед, изпълнен с упражнения и игри. Докторът покровителстваше тези деца, на които неговите експерименти целяха да помогнат, макар да беше наясно, че те няма да въздействат пряко върху тях. Изследванията му бяха доста по-дългосрочни. Но тези малки създания бяха част от нещо велико и един ден онова, което ги беше покосило, нямаше да взема нови жертви. Мъжът изпитваше силна привързаност към всяко едно от тях.

Русо пристъпи в спалното помещение. Тук беше по-тъмно дори и от коридора, но той познаваше добре пътя. На децата им оставаха още петнайсет минути сън, преди звънецът да ги събуди за нощните им занимания и вечерята, но докторът не се подвоуми да включи осветлението. Той знаеше, че ярката флуоресцентна светлина няма да попречи на никого. Слепотата, причинена от вродената амавроза на Лебер^[2], беше пълна. Тези деца никога не бяха виждали светлина, никога нямаше и да видят.

Дългите лампи се задействаха и тъмната стая се озари в ярко, електрическо бяло. Малките същества се бяха отпуснали в металните си легла и спяха спокойно върху светлосини и бледоморави одеяла. Подът между редиците беше пригоден с ръбове и протуберанси, които бяха внимателно позиционирани така, че да им помагат да се придвижват, когато станат от сън. Оттатък насрещната стена, през двойката автоматични врати в помещението долетя миризмата на вечеря — пиле и паста и някакъв вид доматиен сос. Кухненският персонал, също както и Русо, бяха единствените, които оставаха до толкова късно, независимо какъв ден от седмицата беше.

Докторът извървя внимателно разстоянието между леглата до мястото на сестрите, което се намираще на средата на пътя, и се наведе над военнозелената повърхност, за да прочете бележките от деня. Нямахше нищо необичайно. Няколко одраскани колене, няколко падания, три случая на повтарящи се кошмари през деня. Всичко беше нормално. Децата тук бяха сираци, за разлика от останалите 127 младежи, които участваха в изследването му и живееха заедно със семействата си. Слепотата на тези оставени без родителски грижи създания беше най-малкият им проблем в сравнение с нещата, които бяха преживели, така че внезапните панически атаки бяха нещо обичайно.

Доктор Русо отвори металната си папка и насочи вниманието си към собствените си бележки.

Чу някой да се прокашля зад него — обичаен звук, последван от шумолене на завивки. Мъжът не вдигна поглед от записките си, но когато пружините на леглото изскърцаха, се обади:

— Не е време за ставане. Звънецът още не е ударил. Заспивай отново.

Последва колеблив въпрос:

— Доктор Русо? — Думите бяха изречени с нежен и плах момичешки глас.

— Да, Алина — отвърна Алберто, веднага беше разпознал момичето, — аз съм. Заспивай отново. Ще се видим по-късно.

— Доктор Русо — повтори детето, — не искам да спя.

Мъжът добави няколко нови реда в бележките си и щеше да отговори, но момичето го изпревари:

— Доктор Русо, какво е това?

Алберто вдигна глава. Предвид обстоятелствата, въпросът беше странен. Съвсем бавно той се обърна, за да погледне към малката Алина. Тя беше на седем, с руса коса, закръглени бузки и наченки на трапчинка на брадичката. Често я наричаше „Принцеса Алина“, защото косите ѝ бяха дълги и накъдрени и покриваха всяка детска представа за кралска особа.

Момичето се беше изправило в леглото си, беше кръстосало крака и сочеше към петното от кафе на бялата му престилка.

Очите ѝ бяха отворени. И фокусирани.

Алина можеше да вижда.

— Какво е това на престилката ви, доктор Русо? Сигурно сте имали инцидент?

Алберто се опули насреца ѝ, беше прекалено смаян, за да отговори. Секунда по-късно металната му папка падна и издрънча на пода.

[1] Merda — вулгарно възклицание от рода на „мамка му“ (ит.).
— Б.пр. ↑

[2] Вродена амавроза на Лебер — причинява сериозна загуба на зрение или пълна слепота. — Б.пр. ↑

17:22 часът

Квартиере „Сан Лоренцо“

Мъртвото тяло на младия професор Маркърс Крослър беше обезобразено.

Никога досега Александър Трекио не се беше сблъсквал с подобно зверство. Беше погребал няколко енорияши по времето, когато беше свещеник, но такова организирано, ритуално убийство беше нещо напълно различно. Дори когато вярата му го изостави, той пак намираще утеха в добрите християнски погребения. Ковчезите приличаха на удобни легла, а балсамирането и обработката на телата с препарати ги караше да изглеждат по-живи и енергични дори и от времето преди кончината им, но така трябваше и да бъде. Надяваше се това да са знаци, че следващият живот е едно добро, райско място. *Такова, на което няма нито смърт, нито тъга...* Думите от погребалното причастие автоматично се появиха на устните му.

По мъртвото тяло, на което се натъкна, нямаше и следа от надежда или утеха. Очите на Крослър бяха подути и червени, около тях имаше тъмносини и черни петна. Челюстта му беше брутално изкривена. На врата му имаше цепка, която се беше отворила под тежестта на зловещо килнатата настрани глава. Александър можеше да види гръбначния стълб на човека през кашата от червена плът и кръв. Гърлото му беше толкова дълбоко прерязано, че едва ли не ставаше въпрос за обезглавяване.

А и кръвта. Трекио застина на място, изведнъж беше осъзнал, че нищожният остров от килима, на който стоеше, беше едно от малкото места наоколо, останало незасегнато от кръвта на професора. Имаше толкова много от нея, размазана навсякъде — никога не беше виждал подобно нещо. Това караше и най-отвратителните сцени от хорър филмите да изглеждат съдържани и приятни.

Александър осъзна, че сърцето му препуска бясно в гърдите, а тялото му е плувнало в студена пот. Мъжът инстинктивно се обърна на една страна, шокът от видяното отстъпи място на паниката. Крослър

беше убит, а Трекио не знаеше от кого. Или защо. *Или дали убийците бяха все още тук.*

Паниката се превърна в ужас. Веднага се проявиха физическите реакции при подобни нива на страх: на веждите му изби пот, все едно някакво невидимо кранче беше развъртяно. В гърдите му се надигна кашлица, която гърлото му потисна, дишането му се учести и всеки мускул в тялото му се стегна. Движенията му станаха френетични. Огледа дневната с невероятна бързина, погледът му отскачаше от един ъгъл на друг. Но помещението беше малко и очевидно беше празно, като се изключеше тялото на Крослър.

Александър се послуша за някакви звуци от другите стаи на къщата. Всичко, което успя да чуе, беше туптенето на собственото му сърце, което като че ли беше усилено до по-високи нива.

Сам си, няма никой друг тук. Но трябваше да бъде сигурен. Трекио запристъпва назад към изхода и на пръсти прекоси разстоянието от коридора до стаята в другия край. Тя представляваше малка кухня, в която беше пълна бъркотия — все едно тук живееше колежанин, а не професор, но въпреки това помещението беше празно. Почувства се малко облекчен.

След няколко минути Александър беше претърсил двата етажа на малката къща. Който и да беше идвал тук, вече си беше отишъл. В сградата бяха само той и трупът. Сърцебиенето му започна да се успокоява.

Репортерът извади своя мобилен телефон LG от джоба на палтото си и набра 112 с треперещи пръсти. Свърза се с центъра за спешни случаи няколко секунди по-късно.

— Имало е убийство — съобщи Трекио без въведения. Намираше се в дневната и се взираше в клетото тяло на Маркър Крослър. — Изглежда, не е на повече от няколко часа.

* * *

Полиция ди Стато пристигна двамазет минути по-късно. След по-малко от час малката наета под наем къща на Маркър Крослър беше изпълнена от инспектори, криминалисти и други специалисти, които заедно се бореха с местните убийства. Александър беше зарязан в един

ъгъл, за да не се пречка, казаха му да стои и да чака, за да му вземат показания. Той не помръдваше от мястото си и наблюдаваше как екипите, които изглеждаха запознати с работата си, преминаваха през обичайната си рутина.

Стомахът му се присвиваше всеки път, когато си припомнеше почти обезглавеното тяло на Крослър, и извърщаше поглед настрани всеки път когато имаше вероятност да погледне към трупа, докато хората в стаята изглеждаха напълно необезпокоени от гледката. Те работеха върху тялото, локвите с кръв и другите улики на престъплението със същото спокойствие, с което пекарят печеше своите хлябове.

От мястото си Трекио можеше да почувства последиците от травмата, която му беше нанесена. Пулсът му най-накрая се беше стабилизирал до малко по-ускорен от нормалния, но адреналинът в кръвта му беше като мъчителна, парализираща отрова. Ставите го боляха, сърцето му туптеше учестено в гърдите, а главоболието му беше ужасно. Опасността за него се беше изпарила, когато полицията пристигна, и шокът беше престанал да затъпява рецепторите на болката му, което му донесе още по-голямо страдание.

Когато времето за интервюто му настъпи, той разказа всичко, което знаеше, на разпитващия го офицер — мъж, чието поведение подсказваше, че стои сравнително високо в хранителната верига на полицията. Той беше облечен в намачкан костюм и следобедна брада, погледът му беше на човек, който е бил на работа прекалено дълго време.

— Познавахте ли жертвата? — попита полицаят, въпросът звучеше рутинен, машинален.

— Само по телефона. Беше ми източник.

— Източник. Да не сте репортер?

— Работя за „Ла Република“. Професор Крослър се съгласи да се видим тази вечер, за да поговорим за статията, която пиша. — Александър огледа офицера, умът му набързо каталогизира субекта, който стоеше пред него, в няколко основни точки. *Дебел. Потен. Плешив. Миризлив. Самодоволството му се дължи на ранга му.*

— За какво е статията ви? — Въпросът беше изречен без никаква следа от заинтересуваност. Поредната страница от предварително следвания и добре отработен сценарий.

— Пиша за човека, който се появи във Ватикана тази сутрин — отговори Трекио, като се надяваше това да е достатъчно.

Офицерът вдигна поглед от бележките си, едната му вежда беше повдигната.

— Онзи, който излекува папата?

— Онзи, който обра оваците. — Александър погледна любопитно към полицаия. Инстинктивно изпита неприязън към този човек, но навярно това се дължеше на прекалено бързата преценка, предизвикана от страха и адреналина му. — Чули сте за него?

— Разбира се. Всички са луднали около тази история. — Офицерът въздъхна, погледът му се върна на бележките му. Временният му интерес изчезна също толкова бързо, колкото се и появи. — Кога говорихте с жертвата за последно?

— Малко след обяд. Някъде към два и половина или три. Това беше последният ни и единствен разговор.

— Каза ли ви нещо полезно?

— Само това, че днешната шумотевица е нещо много повече. Не успя да ми разкаже какво.

— Помолил ви е да дойдете тук, за да ви осигури подробностите?

— В пет часа. Появих се с около десет минути по-късно. Вратата беше отворена, след което го намерих... така.

Александър преглътна.

— Имаше ли някой друг в къщата?

— Не. Проверих.

Това като че ли изненада полицаия, раменете на мъжа се стегнаха.

— Намерихте ли нещо?

— Какво имате предвид?

Инспекторът го погледна право в очите.

— Нещо подозрително. Нещо, което може да ни помогне в разследването ни.

Трекио поклати глава. Тогавя просто искаше да се увери, че е сам в къщата и че ненормалният убиец, който беше заклал източника му, не се криеше зад някоя врата, както беше гледал в толкова много филми.

Офицерът млъкна за момент и се върна към записките си. Раменете му все още изглеждаха малко по-стегнати от преди малко. Най-накрая с пренебрежителна въздишка каза:

— Предполагам, че това е всичко.

Интервюто приключи. Инспекторът записа още нещо в бележника, прибра го в джоба си и изсумтя.

— Не знам какво да ви кажа — започна той. — Прилича на рутинно убийство. Съжалявам, че е трябвало да ставате свидетел.

След тези думи стомахът на Александър се сви още повече. *Рутинно убийство*. Докато стоеше в ъгъла си, фразата се завръщаше отново и отново в главата му. На пода лежеше мъж, който се беше съгласил да говори с пресата за историята на деня и който беше убит, преди да има възможността да си отвори устата. *Рутинно убийство*. Който почти е бил обезглавен. *Рутинно убийство*. Чиято смърт очевидно е свързана някак си с информацията, която е притежавал. *Рутинно уби...*

На Трекио му дойде в повече. Когато му се откри възможност, той отиде до разследващия.

— Извинете ме за безпокойството — каза репортерът и потупа мъжа по рамото.

Оказа се същият офицер, който разговаря с него по-рано, той изглеждаше леко изненадан — и раздразнен — да види, че Александър още е тук.

— Какво има, господин Трекио?

— Просто си... мислех. Въпреки онова, което казахте, смятам, че смъртта на Крослър не е рутинна. Не може да бъде. Имам теория, че убийството му може да е свързано с...

Инспекторът размаха грубата си мазолеста ръка и го накара да млъкне.

— Благодаря ви, но не, благодаря.

На лицето на Александър се изписа недоумение.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че не желаем нито вие, нито някой друг да прави заключения или да формулира теории. Има стотици причини, поради които може да е извършено убийството. Ние сме следователите. Ние ги откриваме тези работи.

Мъжът бръкна в джоба на гърдите си и извади от там визитка, която подаде на Трекио с маниер, който предлагаше на репортера никога повече да не му се вясва пред очите. На картичката беше написано ЗАМЕСТНИК-КОМИСАР ЕНЦО Д'АНТОНИО. Заместник-

комисар. Оказа се, че този човек наистина е високопоставена фигура, както Александър си беше направил заключение от държанието му.

— Моментът е доста подозрителен — продължи да настоява репортерът. — Крослър тъкмо се съгласи да разговаря с мен.

— В едно убийство всичко е подозрително.

Погледът на Д'Антонио се намести върху лицето на Трекио и като че ли застина върху него.

— Ще обърнете внимание на този факт, нали? — попита Александър, но осъзна, че тази нова насока на разговора няма да го отведе до никъде.

Заместник-комисарят въздъхна и перна един прошарен кичур, който беше увиснал върху веждата му.

— За какво мислите, че ни плащат? Ще разгледаме абсолютно всичко.

Трекио въобще не беше убеден в думите на мъжа.

20:18 часът

Ватиканът

Както винаги срещата на Фратернитас Кристи Салваторис — Братството на Христос Спасителя — беше пазена в дълбока тайна. Обичайното място за тези сбирки — замъка „Сант Анджело“ — не беше опция, предвид уникалните събития, които ги бяха сполетели тази сутрин, а и нуждата от незабавно обсъждане на проблема. Всички членове бяха тук и нямаше причина повече да се бави началото ѝ.

— Всинца сме тук, нека да започваме.

Това пришпорване дойде от един от най-дебелите мъже в слабо осветеното помещение. Повечето от присъстващите го познаваха от години — самият той беше като стара мебел на техните сбирки: банална и традиционна. Всички отдавна бяха свикнали да не споменават името му или нечие друго по времето на срещите си — правило, което изглеждаше изключително уместно днес. Група с техните цели трябваше да запази секретност на всяка цена. Никога не се знаеше кой може да слуша.

— Това е ужасно — изгърси една по-мършава фигура. Мъжът си играеше нервно с якичката си, навик, който изпълняваше с почти фетишистична усърдност. — Цялата ни работа, всичко, което сме, е застрашено от това оскърбление.

— Говори по-тихо — нареди му друг брат. От всичките тринайсет мъже в помещението този беше най-добре изглеждащият, лицето му имаше перфектни пропорции и сивите ивици в иначе черната му коса му придаваха професионален и изненадващо чаровен вид. — И не преигравай. Църквата се е справяла с такива позьори и преди. Онези моменти са отминавали. Ще отмине и този.

— Гвардейците падат на колене пред него в „Сан Пиетро“! — изсъска мършавият брат, лицето му беше почервеняло. — Папата се просълзява, когато вижда човек, който прекъсва литургията му, и заявява, че е второто пришествие.

— Пред целия свят! — добави нов глас, също толкова отвратен, колкото и предният.

— И тогава целува шибаната му ръка, по телевизията!

Четвърти мъж, много по-млад от първите трима, се наведе върху масата от палисандрово дърво от мястото си в ъгъла ѝ. Не приличаше да е на повече от четиридесет години, но погледът му носеше суровостта на много по-стар човек. Когато заговори, думите му се изплъзнаха спокойно като змия, преднамерено говореше бавно, за да подчертае онова, което казва.

— Трябва да говорите по-тихо, братя. Съобразявайте се.

— Тогава ни кажи какво, да го еба, трябва да правим с това... с това *фиаско*!

— Опасявам се, че не виждате нещата ясно.

Гласът на лидера на Братството на Христос Спасителя беше спокоен и премерен, всяка изречена от него дума, както винаги, като че ли беше предварително планирана преди много време и съдържаше авторитета на тази подготовка. Въпреки че мъжът говореше шепнешком, всичките дванайсет присъстващи го чуваха ясно. Бяха свикнали да го слушат внимателно.

Братството беше създадено преди повече от четиридесет години, в месеците, които последваха Втория ватикански събор и абсурдните му „реформи“^[1]. То представляваше сбирка на братя, които знаеха, че не всички промени са за добро и това, че понякога правата и традициите на древността трябваше да се пазят чрез сила. Настоящият лидер на тази организация беше наясно, че никога досега през десетилетния живот на Братството членовете му не са били толкова изнервени като сега. Самото *raison d'être*^[2] на индивидуално селектираната група от духовници — чиято цел от самото начало беше да запазят обичаите, привилегиите и правата на Църковния магистериум пред заплахата от постоянно либерализация се модерен свят — не познаваше по-опасен враг от настоящия папа. От неговото избиране, преди по-малко от дванайсет месеца, Братството се срещаше много по-често, отколкото преди, за да крои планове как да се справи с „почистването на Ватикана“, което понтификът обяви, че ще е основна част от мисията му.

Някои каши, както смятаха членовете на тази организация, не се оправяха с почистване.

Бяха се опитали да предотвратят това. Бяха се опитали да повлияят на конклава още по времето на предния папа. Но не всеки план се увенчаваше с успех. Поражението беше тежко, но те нямаха намерение да се обявят за победени.

— Много си късоглед — продължи лидерът на Братството, като по този начин обузда най-притеснения член на групата, — но това може да ти се прости. — Задържа очите си възможно най-дълго върху мъжа, който все още кривеше пръсти по якичката си. — Но те уверявам, има и друг начин да се погледне върху настоящата ситуация.

— Кажи ни — долетя нов глас от ъгъла на стаята. Звучеше скептично настроен и принадлежеше на човек, за когото — обикновено — две думи представляваха цяло изречение. Когато продължи да говори, присъстващите започнаха да повдигат вежди. — Ако вярваш, че можем да погледнем върху тази „ситуация“ по друг начин, обясни ни, за да разберем.

— Никой от вас ли не вижда как този странник и неговите действия могат да заработят в наша полза? — попита лидерът.

От всички страни се разнесе мърморене.

— В наша *полза*? — зачуди се дебелият брат. — Съгласен съм с... — Мъжът прехапа устните си, преди да изрече името на човека с нервния навик до него. — Съгласен съм с нашия брат, че това е причина за скандал и накърняване на репутацията на Църквата. Чувам, че подобни слухове се носят както в Италия, така и по целия свят.

— Точно по този начин можем да подкрепим нашата цел.

— Братко, всеки от тук присъстващите носи черно или пурпурно, или червено. Не сме тук, за да разрушим Църквата!

— Разбира се, че не сме. Тук сме, за да я защитаваме, дори и от онези, които се преструват, че я водят. Но този човек, който пристигна на прага ни, няма да разруши Църквата. Божият дом може да издържи много повече.

— Тогава какво точно предлагаш?

— Вижте какво влияние има странникът над нашия свят отец — продължи лидерът на Братството. — И нямам предвид физическо. Само Бог знае защо или как папата стои изправен. Сигурен съм обаче, че сегашното му състояние няма нищо общо с този човек. — Последваха възгласи на съгласие. Господ не изпращаше скитници, които да лекуват прелати. — Светият отец изглежда убеден, ако можем

да се доверим на реакциите му досега. Странникът го е очаровал. И това, скъпи братя, е нещото, което можем да използваме.

— Влиянието му върху папата е опасно — намеси се третият мъж. — Не знаем нищо за родословието на този човек, за миналото му. Може да е всеки!

— Точно това имам предвид, приятелю. — Лидерът на групата се наведе напред. — Ние не знаем, както и никой друг. Смятам да превърна този факт в наше предимство.

Събеседникът му видимо не успя да схване за какво предимство ставаше въпрос или за крайните цели, за които главата на Братството говореше. Просто излая:

— Може да е шарлатанин! Идиот!

— Не просто може да е — отвърна доста остро лидерът, — а със сигурност е точно такъв. Не разбирате ли? Независимо дали този човек е злонамерен, или просто глупак, когато разберем за неговото минало, то ще е в основата на скандал. Вече говорих с нашата приятелка навън. Тя... — Мъжът замлъкна. — Те са заинтересувани също толкова, колкото и ние.

Последва нов напрегнат момент в и бездруго изпълненото с дъх на мускус помещение при това изпускане на лидера. Споменаването ѝ беше също толкова неприятно, колкото и всеки проблем, който разискваха. Никой мъж не обичаше да му бъде напомняно, че безопасността му, репутацията му и бъдещето му се намират в ръцете на друг. Почти всички в стаята се чувстваха така.

Тази студена вълна отмина — нежелана, но добре позната. Настоящата ситуация изискваше дискутиране. Мъжът с якичката все още изглеждаше объркан от думите на лидера, но някои от мъжете в помещението започваха да разбират.

— Господи, мислиш като пророк! — Гласът на дебелия, чиято брадичка се сливаше с врата му, наруши тишината. Той се наведе напред, доколкото телесната му маса позволяваше това, килна глава на една страна и погледна водача на Братството с възхищение.

— За какво, да го еба, говориш? — попита мършавият мъж с якичката.

— Говори за това, че можем да използваме странника, за да постигнем онова, което сами никога не бихме успели — отвърна дебелият. — Без повече мъчителни опити да се ограничи властта на

папата. Без повече усилия да се въздейства на конклава и да се елиминират нежеланите гласове. Говори за това, да отнесем целите на Братството до техните най-високи нива. — Дебелият мъж се обърна и погледна мършавия в очите. — Говори за детронирането на викария на Господ^[3].

[1] Втори ватикански събор — последният засега вселенски събор на Католическата църква. Той е свикан по искане на папа Йоан XXIII с цел освежаването ѝ — започва реформа в отварянето ѝ към други религии и в литургията (служенето на родни езици). — Б.пр. ↑

[2] Право на съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Викарий — църковна длъжност в епархията, а не духовен сан; помощник на митрополита при изпълняването на неговите задължения. В случая длъжността се използва метафорично — много често така се нарича папата. — Б.пр. ↑

20:14 часът

Рим

Александър напусна къщата на Маркъс Крослър два часа след като откри тялото на професора и пристъпи в полумрака на ранната римска вечер. Някои от уличните лампи започнаха да се пробуждат. Репортерът обмисли варианта да остане за по-дълго, но нямаше какво повече да добави към усилията на офицерите, а и като се изключеше той, уликите бяха много малко. Когато най-накрая взе решение и обяви на ченгетата, че си тръгва, те му показаха входната врата с по-голям ентузиазъм, отколкото на него му се искаше.

Един час по-късно се намираше на кухненската си маса, в ръката си държеше цигара, а пред него димеше претоплената му паста отпреди два дена, която го чакаше да довърши с аперитива си. Малкият жилищен блок на Виа Варезе, който се беше превърнал в негов дом, откакто напусна свещеническия живот преди четири години, се намираше в сравнително добър квартал на Рим и изключително близко до редакцията на вестника. Сградата от червени тухли беше модерна, построена някъде през шейсетте години на миналия век, което за тази древна столица си беше едва ли не вчера. Апартаментът не беше старомоден като обител на свещеник или пък грандиозен като покоите на член на курията, но когато вярата умреше, някои удобства си отиваха с нея.

Александър преглътна. Преживя достатъчно днес. Не му трябваше да си припомня за най-трудния избор, който беше правил в живота си.

Пастата димеше под одеяло от разтопен кашкавал. Трекио не беше човек без апетит и доколкото зависеше от него, колкото повече холестерол имаше в чинията му, толкова по-добре. Но тази вечер, докато се взираше в храната си, чийто дим се смесваше с този от цигарата му, осъзна, че въобще не е гладен. Безжизненото лице на професор Крослър се взираше в него от всеки ъгъл и всяка повърхност.

Беше върху плотовете, върху масата, върху бучките с препечен кашкавал.

Александър смачка цигарата си, отиде до хладилника и си извади бира. Дали тя щеше да му помогне да се справи със стреса, не беше ясно, но си струваше да опита.

Върна се на масата с бутилка в ръка. Отпи голяма глътка и усети как ледената пенлива течност потече по езика и гърлото му. Затвори очи и се замоли лицето на Крослър да не е там, зад клепачите му. Но даже самата мисъл съживи у него спомените за миризмите, жлъчката...

Насили се да отвори очи, преди сетивата му да подсилят ефекта. Трябваше му някакво занимание — да накара ума си да заработи в друга посока. Наведе се над масата, остави бутилката на нея и помисли как да започне. *Факти. Информация. Основата на статията, която предстоеше да бъде написана.* Тези бяха нещата, с които трябваше да се занимава.

Бръкна в кожената си чанта и извади от там лаптопа. Отвори го, избута чинията с вечерята си настрана и го включи. В предната част и средата на екрана му беше времевата линия в Туитър, така беше намерил Крослър, който все още беше на линия, когато напусна редакцията и тръгна към дома му. Александър беше направил настройките така, че да следят основните тагове за слухове около появата на странника във Ватикана и когато безжичната връзка в апартамента му отново се задейства, прозорчето, в което пишеше „15 непочетени писма“, се промени на „2340 непочетени писма“.

Явно не е била слаба вечер за шумотевицата.

Съобщенията, които се виждаха на екрана, бяха последните, които прочете, преди да напусне офиса си: поредица от дискусии между стотици загрижени граждани, както вярващи, така и скептици. В средата на всички тях @DrMCrossler292 вмъкваше мненията си на равни интервали — те звучаха авторитетно и настояваха да отбележат, че всеки опит странникът да се определи като божествен пратеник са „традиционно отношение към непознатото“. Отговорите, които мъжът получаваше, варираха между такива, които му вярваха, и такива, които го засипваха с гняв и жлъч. Но спокойното му отношение и поддържането на тезата, че може да докаже твърденията си, въпреки нагорещените реакции на останалите, го различаваха от тях.

Внезапно Александър се наведе напред и в главата му се роди една идея. Туитър наричаше дисплея си „времева линия“ и това можеше да му послужи добре.

Натисна лентата, за да разкрие хилядите нови съобщения погоре, и започна да ги чете последователно в хронологията. Не беше толкова заинтересуван от онова, което се казваше в тях, а времето, което стоеше преди всеки коментар. Трекио скролна бързо нагоре, докато не стигна до времената, които имаха значение за него, и забави, за да разгледа съобщенията — стотици от тях — маркирани с час 14:40: това беше времето, по което беше звъннал на Крослър. Проучи ги много внимателно. Приносите на @DrMCrossler292 се разреждаха, след което спряха изцяло за около петнайсет минути. *Това е — доказателство за нашия разговор.* Доколкото Александър можеше да прецени, забавянето в постовете означаваше, че професорът беше продължил да пише в Туитър, когато телефонният им разговор беше започнал, и беше спрял да го прави изцяло, когато дискусията им се задълбочи. Репортерът помнеше енергията, която мъжът излъчваше от другата страна на линията, и изведнъж почувства в стомаха си жестокостта на убийството му.

Плъзна пръсти по тракпада и продължи да разглежда хронологията. Точно седемнайсет минути след като акаунтът на Крослър беше замлъкнал, около времето, когато разговорът им беше приключил, мъжът се появяваше отново онлайн с възобновена сила, туитвайки на петминутни интервали през следващите четиридесет и пет минути. *Свързах се с пресата; ще покажа на всички какво имам предвид!* Съобщението беше публикувано в 15:22 часа и последвано от дълга верига от коментари, някои от тях твърдяха, че професорът е въздух под налягане, а други, че е гласът на разума, който е на път да разбие на пух и прах този измамен и претрупан дебат.

В 16:06 часа @DrMCrossler292 беше написал последния си туит: *Има някой на вратата. Малко е подранил. Дръжте се, приятели. Истината ще излезе наяве. Ще се върна скоро.*

Мъжът така и не беше изпълнил последното си обещание.

Нямаше никаква последваща активност от страна на професор Маркърс Крослър от университета „Сапиенца“ в Рим.

Последните думи на учения бяха написани точно шейсет и пет минути преди Александър да се появи на прага на къщата му.

* * *

През следващия половин час Трекио продължи да изследва времевата си линия. Щеше да излезе нещо от всичко това, знаеше го. Някакво доказателство от поредицата коментари на Крослър — връзка между съгласието на мъжа да разговаря с него и смъртта му само няколко часа по-късно.

Александър знаеше, че му трябва нещо повече от предположения до 140 символа. „Косвени“ беше точният термин за тези доказателства, и то с основание. На теория беше възможно да има безброй причини за мълчанието на професора.

Трекио скролна назад по екрана. Вече беше открил крайната спирка на активността на Крослър, но внезапно се сети, че не беше намерил отправната ѝ точка. Затърси надолу точното място, на което мъжът се беше включил в дискусиата. Хронологията се връщаше назад с часове, към следобеда, а след това и към ранното утро. Явно професорът се беше включил тук почти веднага след като беше чул за случката в базиликата, което означаваше, че не може да е много след нея.

Най-накрая Александър откри първия пост на учения, той беше точно в 8:49 часа: *Току-що чух, че нещо се е случило в „Сан Пиетро“ . Имате ли някакви новини?*

Поредица от отговори предлагаха линкове към новопоявяващи се видеоклипове — Трекио ставаше свидетел на началото на шумотевницата.

В средата на всичко репортерът забеляза нещо. Доктор Крослър беше връхлетял като ракета в публичния дебат, но не беше единственият акредитивен глас, за който го мислеше. Той си имаше дубликат. Трекио грабна бързо лист и химикалка и си записа името на втория мъж от неговия профил в Туитър: професор Салваторе Този. Не беше чувал за човека преди, но това съвсем не го изненадваше. Рим беше пълен с университети, а те от своя страна бяха пълни с професори. Учените бяха като сняг от небето: идваха на тълпи и трябваше адски много риене, докато ги премахнеш от пътя си.

Този събеседник на Крослър говореше със същото убеждение като него и също се беше включил в дискусиата от самото ѝ начало.

„Онова, което публиката вижда — казваше той, — е измама. И то не някоя невинна и мирна.“ Казваше, че ще бъдат наранени хора, че ще има отцепления и така нататък. Професор Този туйтваше често и бързо, макар че също като Крослър, не казваше точно какво има предвид, какво стои зад твърденията му, че може да докаже онова, което пише. *Искам да говоря със съответните служби*, беше един от постове му в 9:18 часа, докато странникът все още се е намирал в базиликата „Сан Пиетро“.

Александър превъртя напред времевата линия, за да проследи какви са били следващите туйтове на Този. Навярно мъжът беше осъзнал къде говори и какви реакции ще предизвика.

Защото нямаше последващи коментари от негова страна. Въобще нямаше повече постове в коя да е тема от Салваторе Този. В 9:18 часа първият глас, който беше обявил, че има доказателства, които да докажат, че сутрешните събития във Ватикана са измама, беше замлъкнал.

Изведнъж стомахът на Александър се присви. Той беше готов да заложи журналистическата си чест на подозрителните заключения, които си направи от всички тези факти. Салваторе Този, който и да беше този човек и където и да живееше, беше също толкова мъртъв, колкото и Маркър Крослър.

Трекио се изправи внезапно и се насочи към безжичния телефон, който се намираше на плота в кухнята. Изкушението да се обади на полицията беше съкрушително — това беше най-нормалното и логично нещо, което можеше да стори. Но отношението, с което беше дарен по-рано, беше достатъчно красноречиво: без теории, без помощ, благодарим ви много. Мъжът, който командваше парада, открито отхвърли хипотезата на Александър, която бе базирана на твърди факти. Как ли щеше да се отнесе към теория, основана на предположения, родени в интернет?

Но Трекио беше открил нещо, което чувстваше, че е бетон. Че е истинско.

Историята беше успяла да му привлече вниманието още докато ставаше въпрос за някакъв странник, появил се във Ватикана, и странните последствия върху папата, породени от него. Но ако единственият му контакт беше мъртъв, друг евентуален информатор,

убит по същия жесток начин, и полицията настояваше, че това са „рутинни“ убийства, нямаше намерение да се откаже толкова лесно.

Просто трябваше да се занимае с нещата по по-различен начин.

Колкото и неудобно да му беше, налагаше се да се обади на някого.

Стисна слушалката в ръце, отпи отново от бирата си и преглътна звучно. Докато оставяше бутилката обратно на масата, вече избираше номера. Запали си нова цигара, когато се заслуша в добре познатия сигнал за набиране. Тя щеше да му е изключително необходима.

20:30 часът

Апостолският дворец

Папа Григорий XVII стоеше мълчалив в кабинета си. Това не беше официалният офис на понтифика, който по ирония на съдбата беше също толкова посещаван, колкото и церемониалния му кабинет. Този тук беше неговото истинско, лично убежище в края на горния етаж на Апостолския дворец. Преди представляваше всекидневна в папската резиденция, светла и просторна, със стени, облицовани в яркочервено, и таван в стенопис, създаден от един от най-великите майстори. Григорий се зае с нея на мига. Той промени стаята само след няколко седмици от своето папство и тя бързо се превърна в неговото любимо място за отдих.

Мъжът, който стоеше в далечния край на помещението и се взираше смирено към красивите градини навън, нямаше нужда от покана. Папата искаше да накара странника да се чувства като у дома си. Защото присъствието му тук беше знак. А понтификът се нуждаеше точно от такъв знак.

Работата на най-висшия католически епископ беше коренно различна от всичко, което Григорий някога си беше представял. Не ставаше въпрос за типа на тази работа и задълженията му, за тях той беше наясно от години насам, много преди да му бъде предаден папският пръстен или да бъде облечен в папската мантия. Тези неща не го изненадваха, макар да се страхуваше от тях — особено духовната тежест на властта, която получаваше с титлата. Бяха отминали дните, в които имаше висшестоящи, които да му помагат да носи бремето на своя кръст. Отминали бяха също така и дните, в които имаше приятели. С папската корона дойде и пълната изолация: както и дълбоката неутешима самота.

Но колкото и тъжно да беше всичко това, то не беше изненада за Григорий. Колкото повече се изкачваше по стъпалата на йерархията, толкова по-самотна ставаше работата му. Така стояха нещата. Беше свикнал с всичко това.

Онова, което не беше очаквал, което дори не си беше помислял, че съществува, по времето на своята младост като ревностен семинарист или след това като помощник-свещеник, изпратен, за да служи на паството си, беше нивото на корупцията, която съществуваше в неговата институция. Как можеше да предположи — човек на вярата и благородството — че е възможно да има толкова много мрак в двореца на светлината? Или толкова много хора в лоното на Църквата майка, които му напомняха по-скоро за дребнави и борбени братя, а не за стабилни опори, каквито трябваше да бъдат?

Корупцията беше изненада за него, но дори с нея се беше сблъскал, преди да стане папа. Григорий прекара службата си като свещеник в борба с нея, даде душата си за каузата. Първо се прицели в сексскандалите, докато беше епископ в епархията на Новара в далечната северна част на Италия. Той не се справяше с тях чрез внимателното преместване на свещеници наоколо или освобождаването им тихомълком, както се практикуваше по принцип в Църквата. Онези, покварени от този грях, бяха уволнени, а Григорий настояваше също така да бъдат осъдени пред закона и да получат духовни санкции. Мечът на отлъчването е бил създаден, за да се използва във времена като тези, и той го използваше активно.

Точно тогава започна да се изкачва в йерархията. В един свят уморен от злото, усърдната му работа да се бори с мрака в Църквата го издигна още повече в очите на хората. Наричаха го „пречистващия прелат“ много преди да го нарекат „пречистващия папа“.

Някак си Григорий стана понтифик и единственият начин да се справи с новата си длъжност беше да получи божието признание за работата си. Така че, откакто облече бялото расо, той удвои усилията си. За последните няколко месеца успя да назначи няколко големи разследвания в почти всяка голяма институция на Църквата по целия свят. Дори съумя да уволни двама корумпирани епископи и един кардинал от техните постове в курията — немалък подвиг, дори и за папа. Курията беше сила, с която другите трябваше да се съобразяват, даже и понтификът. Но божието дело беше на първо място.

Всичко това носеше на папа Григорий както врагове, така и приятели. Навярно точно така трябваше да бъде. Ако всички го мразеха, то това щеше да е знак, че не е годен за най-високата църковна титла. От друга страна, ако всички го обичаха, със сигурност

щеше да стане жертва на гордостта и арогантността си. Така по средата имаше шанс да прави добро и дори да получи избавление и за себе си.

И тогава сред всичко това се появи странникът.

Григорий имаше безброй причини да бъде подозрителен, беше наясно с това. Не знаеше нищо, абсолютно нищо за този човек. Съветниците му шепнеха в ушите, че „предател в сини дънки“ е проникнал във Ватикана. Някои от гвардейците му предполагаха, че мъжът може да е терорист. Един от по-старите архиепископи беше напълно сигурен, че става въпрос за Антихриста. И защо никой от тези хора — хора, на които папата винаги се беше доверявал — не можеше да е прав? Навярно това беше измама, която се разиграваше точно под носа му. Заблуда, която дори не можеше да си представи.

И все пак, и все пак...

Не бяха ли събитията от последните двайсет и четири часа причина за спокойствие? Не искаше ли Бог да удостои своя изморен викарий с утеха по средата на изпитанията му? Папа Григорий хвърли поглед през бюрото си към човека, който смирено стоеше в далечния край на кабинета му. В негово присъствие въпросите като че ли чезнеха и онова, което оставаше, беше пълно спокойствие, сигурност за доброта и святост. Сякаш сърцето на папата, толкова измъчено от греховността на света и на собственото му паство, се лекуваше от самия странник, както чудотворно се беше изцерил и кривият му гръб.

* * *

20:32 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

В офиса си на последния етаж на сградата на „Глобал Капитал Италия“, Катерина Амато усети нетърпелива тръпка да се понася по целия ѝ гръбначен стълб, когато се наведе и натисна бутона на телефона в ъгъла на своето бюро.

Планът, който тя измисли в момента, в който свръзката ѝ във Ватикана ѝ предаде появата на странника чрез FaceTime^[1], беше задействан веднага. Цял ден хората ѝ стартираха различни детайли от него. Някои от тези елементи бяха в действие отдавна — ресурсите,

които фирмата ѝ беше трупала през годините, тайно и без ясна цел, щяха да бъдат използвани днес по начини, по които тя не беше и предполагала. Един от тях вече беше пуснат навън, за да разбуди въображението на хората. Други бяха под формата на информация, която се разработваше съобразно събитията от деня.

Животът, изцеряването и смъртта се вплитаха в едно цяло. Също като симфония. Такава, каквато тя дирижираше. Искрата, която беше възпламенила всичко това, не беше създадена от Катерина Амато, но със сигурност пожарът, който щеше да последва, щеше да е причинен от нея.

Жената натисна бутона на интеркома и гласът на секретарката ѝ се разнесе на мига.

— Слушам, госпожице Амато?

— Събери борда — заповяда тя. — Спешна среща. Кажете им да са тук до два часа, без изключения.

Толкова голям проект като заблудата, която Катерина целеше, щеше да има нужда от целия ѝ вътрешен кръг. На повечето от борда на директорите им беше наредено да действат през деня, но беше настъпило времето да събере всички заедно за среща. За да завърти колелата и да бъде сигурна, че всяка част от плана, който все още се дооформяше в главата ѝ, щеше да попадне на правилното място в точното време.

— Добре, госпожице Амато. Ще се погрижа да дойдат.

Катерина натисна с пръст бутона, за да прекрати краткия разговор. Два часа. През това време следващата част от разтърсилата Земята новина щеше да бъде споделена в публичното пространство. Цялата страна щеше да пее песента, която тя пишеше.

А папата щеше да затъне все по-надълбоко в ямата, която му копаеше.

[1] FaceTime — подобна на Skype програма за видеоразговори.
— Б.пр. ↑

20:50 часът

Рим

Александър започна телефонния разговор професионално, защото не беше сигурен как щеше да реагира инспектор Габриела Фиеро, когато чуе за какво ѝ се обажда. Или въобще когато го чуе. Точно този въпрос винаги висеше над една стара връзка, а Трекио беше достатъчно неопитен в тази сфера, за да не знае какво да прави с останалите в него чувства. Те варираха между срама и позора, имаше и прилична доза разочарование. Най-лесният начин да се справи с тях преди беше да избяга, което всъщност Александър и направи, когато кратката им връзка стигна до своя рязък край. Въпросът беше дали бе сторил това, без да изгори онези пословични мостове зад себе си.

— Инспекторе, обажда се Александър Трекио. — Всичко беше напълно формално. Мъжът млъкна, очакваше реакция, но такава не последва. Отвори отново уста, езикът му беше сравнително по-сух, отколкото беше само преди момент, чувстваше го едва ли не като шкурка. — Надявам се, нямаш нищо против, че ти звъня на мобилния. — Репортерът се подвоуми в края на изречението. Нямаше да се изненада, ако отговорът, който получи, беше рязък и му обяснеше да се обади в управлението, ако желае да разговаря с полицията.

— Алекс, господи. — Тонът на Габриела съдържаше изненада, но не и гняв. Това беше едно добро начало.

— Надявам се, че няма проблем, че се обаждам.

— Мина доста време — продължи жената и Александър забеляза, че не е отговорила на въпроса му.

— Откакто работихме върху аферата „Сан Себастиано“. Преди две години. — Тогава бяха назначени по един и същ случай — тя да разследва, а той да отразява — и това беше единственото нещо, което ги събра отново от времето на странната вихрушка, каквато беше връзката им преди почти две години.

Трекио не беше виждал Фиеро оттогава.

— Като че ли е било толкова отдавна — каза жената, от тона ѝ не ставаше ясно какво точно има предвид. Все пак не започна да говори за старата им връзка. Последва кратка пауза. — Защо се обаждаш, Алекс?

Зад гласа на Габриела се чуваха улично движение и гълчава. Навярно Александър я хващаше извън службата. Изведнъж се почувства като натрапник, който окупира свободното време на инспекторката. Беше си обещал, че повече няма да прави така. Особено след като тя му каза, с ръка нежно поставена върху неговата, че никога няма да се върнат към онова, което някога имаха.

Трекио изпусна голяма порция дим.

— Съжалявам, май те хванах в лош момент. Можем да говорим утре сутринта.

— Не се тревожи за това, Александър. Кажете ми защо се обаждаш.

Мъжът осъзна, че очите му са затворени. Забавно беше как човек можеше да изгуби вярата си, но старите навици по време на молене се завръщаха автоматично у него. Точно от това имаше нужда в момента: от молитва. Искаше да се помоли миналото им да не попречи на Габриела да го изслуша.

— Нуждая се от помощта ти.

— За какво?

Въпросът беше добро начало. Александър реши да стигне до кокала бързо.

— Станах свидетел на убийство този следобед. Не на самото убийство всъщност, но открих тялото.

Последва затишие, без своевременна реакция. Чу как един автобус премина близо до телефона на Габриела.

— Докладва ли в полицията? — най-накрая го попита инспекторката.

— Разбира се. Отзоваха се веднага. Дойдоха да разследват.

— Замесен ли си по някакъв начин? — Тонът на Фиеро изведнъж доби несъмнена професионална настоятелност.

— Само в откриването на тялото. Влязох в къщата на човека и го намерих мъртъв във всекидневната му. Гърлото му беше прерязано, почти беше обезглавен.

Габриела не реагира при споменаването на подробностите.

— Какво си търсил там?

— Отидох в дома му, за да разговаряме за една история. Беше единственият ми източник и той ме помоли да отида тази вечер. — Трекио предаде на Фиеро събитията от деня в сбита форма, можеше да си представи промяната в изражението на полицайката, която беше сигурен, че е настъпила, когато спомена за странника и очевидното изцеряване на папата — събития, за които тя със сигурност беше чула до момента. Александър знаеше, че Габриела е жена с голяма вяра, и че онова, което се беше случило днес, няма да я остави безучастна.

— Не знам какво да мисля за участието на папата — добави бързо репортерът, — но определено има нещо съмнително в появата на този непознат. Човекът, когото намерих мъртъв, Маркър Крослър, беше единственият, който беше съгласен да ми обясни какво и защо.

Гласът на Габриела не се промени — той си остана равнодушен и професионален.

— Алекс, няма очевидна причина да смяташ, че желанието му да говори с теб е поставило живота му в опасност. Сам го каза, целият интернет е луднал по тази новина.

— Точно това си помислих в началото и аз. Но от малкото, което ми каза по телефона, Крослър беше убеден, че става нещо повече, отколкото хората осъзнават. След което, няколко часа по-късно, човекът е убит в дома си — преди да успее да се срещна с него и да науча подробностите. Сега открих, че той не е единственият глас, който внезапно е бил накаран да млъкне.

Габриела като че ли обмисляше мълчаливо материала, който Трекио ѝ предоставяше, преди да се върне обратно в разговора.

— Не знам какво мога да направя за теб, Александър. Всичко това ми звучи прекалено несъдържателно. Сигурна съм, че следователите ще разгледат всички подробности и ще разследват всички възможни следи.

— Не, няма — отвърна решително Трекио.

— Моля?

— Въобще не желаят да ме чуят. Опитах се да разговарям с тях, но бях отпратен. Човекът, който ръководеше случая, беше истински задник. Казваше се Д'Аморио или Д'Амброджио... Не мога да си спомня добре. Визитката му е някъде тук. Навярно го познаваш.

Александър чу как Габриела си пое дълбоко въздух от другата страна на линията.

— Познавам го много добре — отговори тя. — Името, което се опитваш да си спомниш, е Д'Антонио, той е моят началник.

Трекио се зарадва.

— В такъв случай можеш да поговориш с него. Да го накараш да те послуша, защото със сигурност няма да послуша мен. Трябва да признаеш, от всичко, което ти разказах, нещо неприятно се случва.

Последва нова пауза. Гласът на Фиеро беше колеблив:

— Звучи ми... необикновено. Но не съм напълно запозната с подробностите. Навярно има добро обяснение за всичко това.

— Заляха ме с доста студен душ, Габи.

Без да обръща внимание на фамилиарниченето, жената просто отговори:

— Това е единственият начин, по който комуникира Д'Антонио.

В разговора им се намести продължително мълчание и Александър осъзна, че това е всичко. Беше разказал своята част, нямаше какво повече да добави. Ако Габриела нямаше намерение да му помогне, не можеше да се сети към кого другиго да се обърне.

Мина много време, но накрая жената заговори:

— Александър, ще поговоря с някои хора, но искам да знаеш, че правя това от професионална учтивост.

— Разбира се, аз не...

— Всичко, което някога се е случило между нас... — прекъсна го Фиеро, след което се подвоуми. — Мога да продължа напред с този случай само ако се съгласим да се правим, че нищо не се е случило.

Трекио млъкна. Изведнъж в гърдите му се надигнаха повече емоции, отколкото през последните месеци. Но Габриела беше права. Това беше единственият начин.

— Съгласен съм — отвърна той. — Нищо не се е случило.

Инспектор Фиеро въздъхна облекчено.

— В такъв случай, дай ми време до сутринта.

20:53 часът

Централен Рим

Няма лек за клетъчния лимфом на мантията^[1].

Доктор Марчело Тедеско не беше сигурен за много неща в живота и кариерата си, но това не беше едно от тях. Това беше факт, точно онзи, който го накара да се насочи в тази област. Беше наблюдавал как сестра му, когато и двамата бяха още младежи, започва да вехне, как животът я напускаше, сякаш изтичаше от някакво неизвестно, скрито кранче. Лиза беше диагностицирана, когато беше едва на единайсет — изключителен феномен, като се имаше предвид фактът, че ракът обикновено засягаше хората на петдесет и шейсет. Той, петнайсетгодишният по-голям брат, наблюдаваше как духът ѝ просто чезне. Първо игрите ѝ, а после и пеенето ѝ станаха все по-малко енергични. Съвсем скоро тя се затвори в дома им, а след това легна и на легло. Най-накрая я заведоха в болницата.

Последните спомени, които доктор Тедеско пазеше от обичната си сестра, бяха покрити в антисептични цветове от болничните завивки и гладко боядисаните стени, с пронизващата миризма от препарат за подове и бледото изпито лице на малкото момиченце, с което някога се беше катерил по дървета, с което щастливо беше нареждал възглавниците на спалнята на родителите си в дворцова крепост. Заболяването ѝ беше откраднало всичката радост и енергичност от нея. Накрая очите ѝ едва помръдваха. Изглеждаше замръзнала като някаква порцеланова кукла.

Направиха всичко за нея — докторите, родителите ѝ. Лиза беше подложена на всяко възможно лечение, на всяка възможна терапия. Но нямаше лек за клетъчния лимфом на мантията.

Това становище, към което можеше да се добави и смъртта на сестра му, бяха променили живота на Марчело. Стремехът му към медицината се беше появил още преди да завърши средното училище, той трупаше степени от един университет, а после и от друг, след което специализира онкология и изследвания по MCL. Отдаде целия си

живот на работата си — цялото си обучение, емоциите си, сърцето си, загубата си. Намери финансиране за изследванията си и след шестнайсет години начело на онова, което наричаше „MCL научно звено «Лиза Тедеско»“, той стана един от най-уважаваните авторитети в тази област в Европа. Той и екипът му създадоха нов вид химиотерапия, която беше с шейсет процента по-ефективна от предшестващата я и наполовина толкова разрушителна за останалите органи на тялото. Работеха над прецизирането на роботизирани радио-имунотерапевтични тела, които да действат много по-агресивно срещу някои видове тумори. Разработваха едни от най-съвременните биологични агенти и терапии.

Но нямаше лек — Тедеско разполагаше с шейсет и три пациенти в основната си тестова група и още над двеста във второстепенната, които можеха да го докажат. Всички те живееха малко по-добре, но не се бяха отклонили от пътя, който щеше да ги отведе до сигурната смърт.

Точно това правеше резултатите от рентгена в ръцете му напълно невероятни.

Това беше третата картина, която получаваше, откакто го повикаха в центъра за образна диагностика — всяка от тях беше също толкова неразбираема, колкото и предходната ѝ. Всяка от тях показваше лимфен възел в увеличен мащаб, върху който бяха отбелязани традиционните места, където се появяваше ракът. Всяка картина носеше името на един от пациентите му. Пациенти, които бяха в напреднал стадий на MCL.

Всичките томографии бяха чисти.

Следите от агресивното системно заболяване, което ги беше спходило в предходните месеци, бяха изчезнали напълно. Нямаше нищо... никъде.

— Обадих ви се веднага щом пуснах първата снимка — нетърпеливо каза асистентът на доктор Тедеско, — не можех да чакам. Повиках и другите двама пациенти за образна диагностика. Живеят наблизо и нямаха нищо против да бъдат обезпокоени в неделя.

— Добре си направил — отвърна Марчело. Асистентът му, както беше разбрал преди доста време, не знаеше що е почивен ден.

— Няма никаква следа в никого от тях. — Помощникът му изговори думите с дълбоко изумление.

Всичко беше потвърдено от позитронно-емисионната томография, а дигиталният образ на втория пациент се виждаше на екрана с висока резолюция, докато разговаряха. Резултатите бяха също толкова чисти, колкото и предходните и водеха до едно-единствено заключение. Каквито и да бяха причините, всички следи от рака бяха изчезнали.

— Трябва да повикаме всички за пълна рентгенова картина и изследвания — нареди Марчело. — Още днес, ако е възможно. Онези, които са достатъчно добре.

— Всичките шейсет и трима?

— Всичките. Трябва да разберем как се разпространява този... — Мъжът прехапа устни, преди да каже „лек“. — Трябва да разберем колко от останалите показват подобни състояния.

Асистентът кимна и доктор Тедеско се оттегли от контролната стая за позитронно-емисионна томография, стискаше оригиналните снимки от компютърната томография до гърдите си. В коридора, по който вървеше, беше тихо, мислите му бяха в безпорядък. След известно време се озова в кабинета си. Затвори вратата зад себе си и я заключи. Нуждаеше се няколко минути да остане сам.

Марчело Тедеско беше дълбоко религиозен човек, неговата вяра се беше калила в огньовете, които беше преодолявал през годините. Изпитания, мъка, предизвикателства — тези неща потушаваха плама на някои хора. Но Марчело виждаше в тях поредното предизвикателство, което Бог му изпращаше, за да го отведе до нови висини. И той се справяше с тях.

Това правеше и днес.

Марчело отиде до ъгъла на помещението, където една свещ гореше постоянно пред малка статуетка на Дева Мария, която беше купил преди години на поклонение в Лурд^[2]. Взе своята броеница и несъзнателно я уви около пръстите си. До фигурката се намираще малко копие от известната картина на Уилям Холман Хънт, на която Христос чука на осветена от лампа врата: „Светлината на света“, която Тедеско премести по-близо до центъра.

Мъжът погледна към бюрото си. На монитора му беше замръзнало лицето на странника, който се появи във Ватикана тази сутрин. Преди асистентът му да се обади, Марчело четеше за този мъж. Гледа и видеоклипа, на който папата биваше изцерен.

А сега...

Обърна се отново към изображението на Христос, затвори очи, склочи пръстите на ръцете си и се замоли.

— О, Господи, знам, че дойде отново и си тук, за да ни покажеш чудесата си...

След като приключи с благодарствената молитва, доктор Тедеско се пресегна за телефона си. Това, на което беше станал свидетел, трябваше да бъде споделено с целия свят.

* * *

20:57 часът

Щабът на Швейцарската гвардия, Ватиканът

В дълбините на оперативния щаб на Швейцарската гвардия, намиращ се цели два етажа под земята на Апостолския дворец, офицерите не носеха церемониални униформи, а стените не бяха украсени с ренесансови фрески. Подобни украси бяха неотменна част от церемониите, които се извършваха горе, останали от древността и носещи със себе си отминали славни времена, но в мрежата от стаи около офиса на оберст Кристоф Рабер подобни неща бяха далеч от ума на всички. Стените бяха от рисувано дърво и стъкло, бюрото беше лъскаво черно, а технологиите върху масата и стените бяха също толкова модерни, колкото и където да е другаде по земното кълбо. Гвардията, която Рабер командваше, може и да се смяташе от света за церемониална стража в чест на старите обичаи и наследство, но в действителност тя беше една от най-сериозно тренираните, най-добре оборудваните, с най-лоялните пазители, които някога се бяха появявали на белия свят, с репутация, градена векове наред.

Рабер беше облечен в обикновени дрехи, очите му бяха приковани към свързаните помежду си плазмени монитори от дясната страна на бюрото му. На левия екран бяха изведени не по-малко от петнайсет камери, мъжът възпроизвеждаше видеоклиповете от сутрешната литургия един по един, като ги оглеждаше от най-добрите ъгли върху десния екран.

Гледаше записите вече за трети път и все още не можеше да обясни какво точно виждаше на тях. Това караше Кристоф Рабер да се

чувства изключително неудобно.

Кой е този мъж? Откъде се взе? Лицето на странника беше забележително спокойно, почти смирено, въпреки тълпите в столицата на християнството и изумлението, с което хората го наблюдаваха. Камерите бяха уловили момента, в който той влиза в базиликата и минава през централните порти с изписани на лицето му неумолима решителност и безстрастен поглед. Рабер вече беше изгледал записите от външните камери, които гледаха към Пиаца Сан Пиетро, търсеше мъжа, но той не присъстваше на нито един от тях — странен факт, който трябваше да проучи по-обстойно. Това, че човек можеше да се скрие сред тълпата, не беше кой знае какво постижение. Но че беше успял да го стори толкова добре, че да се скрие от всичките двайсет и седем камери, покриващи всеки квадратен метър на площада, беше нещо доста по-обезпокоително.

Рабер наблюдаваше видеата, на които странникът вървеше по главния кораб към олтара. Непознатият достигна до момента, който изуми полковника най-много — и това съвсем не беше изцеряването на светия отец.

Наблюдаваше в мълчание как мъжът доближи пръстена от стражи. Наблюдаваше как те го погледнаха в очите, наблюдаваше и как всички паднаха на колене почти в перфектен синхрон, с наведени вратове и благоговеещи лица.

Рабер не можеше да обясни поведението на хората си. Нямаше начин всички те да се бяха отрекли от дълга си. Всички хора можеха да бъдат подкупени, нямаше спор, но неговите бяха най-лоялните в целия свят, проучени и избрани лично от него. Със сигурност нямаше как да бъдат корумпирани вкупом. Не биха се продали и не биха позволили с поведението си да застрашат безопасността на папата.

Полковникът беше напълно убеден в това не заради наивно надценяване на верността на хората си, а заради действията на един-единствен мъж, който се намираще в обръча от стражи. На екрана си виждаше човек, за когото знаеше, че не се е продал и не му е било повлияно по какъвто и да било начин да се държи така.

Там, само на метри от светия отец, стоеше непоклатимата фигура на самия комендант Рабер, коленичил на мраморния под.

През целия си живот Кристоф беше предан на вярата си. Беше попаднал в Гвардията от най-ранна младост, тренираше всеки божи

ден. Получи разрешение от родителите си и се записа в нея в деня, в който възрастта му позволи да го стори, и оттогава, през всичките тези години служи на каузата си с най-дълбока отдаденост. Един перфектен брак на чест, дълг и вяра. Нещо, за което беше готов да жертва всяка фибра от себе си. Рабер не беше човек на напудрена набожност и емоционалност — тези елементи от Църквата не бяха за него. Той беше мъж с непоколебима лоялност и любов към дълга, качества, които му служеха много, много години.

Но за всичкото това време, прекарано в безусловна преданост, нищо подобно не се беше случвало.

Мъжът натисна клавиш на своя компютър, за да спре на пауза изображението — момента, в който вдигна глава: в погледа му се четеше благоговееене. Рабер имаше чувството, че се взира в лицето на друг човек. *Това изражение, този поглед.* Беше омаян, благоговееен, запленил. Това не бяха негови черти. *Това... страхопочитание. Откъде се беше появило?*

И къде се беше крило през целия му живот?

Рабер нямаше никакво обяснение нито за собственото си държание, нито за това на своите хора. Спомняше си как в този момент не мислеше, не съзнаваше какво прави — просто беше почувствал нуждата да падне на колене. Беше коленичил по своя воля. Не се беше повлиял от подчинените си; даже не помнеше да е забелязал някого от тях. Въпреки това всички бяха действали по един и същ начин, заедно.

Рабер отчаяно се нуждаеше да разбере какво беше причинило това. Ватиканът беше изолиран. Градът навън трескаво разнищваше събитието с такъв хъс, който изненадваше дори и него. И все пак Кристоф нямаше абсолютно никаква идея какво се беше случило. *Какво още се случваше, напомни си той. Странникът е все още тук, зад тези стени.* Папата го беше поканил в резиденцията си и оттогава двамата не бяха излизали.

А аз не знам кой е този човек, който стои при светия отец.

Рабер се почеса по наболата като шкурка брада и превключи на друга камера, която гледаше над тълпата правоверни, които се бяха събрали за свещената литургия, но вместо това наблюдаваха в транс странните събития, които се случваха в базиликата. Камера девет автоматично се беше преместила от ляво надясно, като по този начин

обхващаше над десет метра площ от пода на южната част на главния кораб в близост до входа на гробницата на Свети Петър.

И тогава Рабер спря да диша. Той превъртя напред, стовари ръка върху клавиатурата и спря на пауза изображението. То беше размазано, затова той френетично занатиска клавишите на клавиатурата, кадър по кадър, за да се върне до момента, който търсеше.

Там, в центъра на тълпата, видя едно лице, което познаваше. Лице на мъж, когото беше срещал и преди. Лице на мъж, когото не беше предполагал, дори и след милион години, че ще види в църква.

[1] Клетъчен лимфом на мантията (MCL) — рядка форма на рак, който се появява във външния слой на лимфните възли. — Б.пр. ↑

[2] Лурд — град във Франция, в който се намира пещерата Месабиел със статуята на Дева Мария. — Б.пр. ↑

21:17 часът

XVI полицейски участък, Монтеверде

— Не знаех, че работите по случая, инспектор Фиеро.

Габриела ненавиждаше да се изправя пред началника си, особено на негова територия. Заместник-комисар Енцо д'Антонио беше неприятен мъж, на когото не можеше да се разчита, той стоеше изпъчен на своя пиедестал на властта благодарение на дългите си години служба и приспособимостта си към изкуството на политическото подлизурство. Мъжът беше начело на участъка на Фиеро, откакто тя започна работа в Полиция ди Стато, и като че ли през цялото това време беше покрит с тънък слой противна пот. Имаше от онзи тип коса, която изглеждаше жалка и разчорлена дори и в дните, когато се постаряеше да вчеше малкото останало от нея, и реално погледнато, разполагаше с външност на изключително противна личност. Той надничаше иззад бюрото си с едно от неговите неясни, но винаги недоволни изражения.

— Не работя по случая — отвърна инспекторката.

— Точно така, не работите. Причината, поради която съм наясно с това, е — продължи заместник-комисар Д'Антонио, — че всъщност аз работя по него. Не просто работя, аз го ръководя.

— Вие? — Изненадата на Габриела беше осезаема. Не беше нещо обичайно заместник-комисар да поема ръководството върху началните етапи от едно разследване. Но от друга страна, обясняваше защо Александър го беше срещнал на местопрестъплението.

— Бях тук, когато получихме обаждането, и се присъединих към екипа ни по убийствата по-рано тази вечер — продължи Д'Антонио, изпреварвайки очевидния ѝ въпрос. Мъжът затвори една червена папка на бюрото си и я потупа с дебелия си палец. — Бях там през целия процес на откриване и каталогизиране на уликите.

— Също така сте обсъждали убийството с човека, открил тялото?

— Да, включително и... него. — Комисарят се опули подозрително срещу Габриела. — Предполагам вече сте разбрали за

неговата самоличност.

Фиеро се опита да накара бузите си да не почервеняват.

— Да. — Жената кимна отсечено. — Репортерът.

Д'Антонио се изхили.

— Репортерът. По дяволите, казвате го така, все едно е някой непознат. — Погледът на комисаря беше обвинителен. — Не си мислете, че не съм запознат с миналото ви.

Габриела преглътна надигащите се в нея срам и гняв и погледна право в очите на мъжа. Това не беше първият случай в нейната професионална кариера, в който усещаше в тялото ѝ да се надига непреодолимото желание да пребие с колан своя началник и да избие от тялото му самодоволството и арогантността му. За щастие, беше стигнала до това стъпало от кариерата си благодарение на факта, че винаги беше успявала да потиска това желание.

Макар и едва.

— Нашето минало няма нищо общо с всичко това. — Фиеро се опита думите ѝ да прозвучат като предупреждение. Тази територия беше място, на което комисарят нямаше никаква работа, и той го знаеше. — Разпитахте ли Трекио? Научихте ли нещо полезно?

— Работи върху някаква статия и имал намерение да се срещне с жертвата, да я използва като източник. — Тонът на мъжа загуби своята пламенност и спадна до добре познатата му незаинтересуваност. — Вместо това се натъкнал на сцената на престъплението.

— Сигурен ли сте, че е било натъкване?

— Няма никакви доказателства, че той е убиецът, ако ме питате това.

Габриела поклати глава.

— Не, не исках да кажа това. Сигурен ли сте, че убийството не е свързано с разследването му?

Изражението на Д'Антонио изведнъж придоби учуден вид.

— Разследване? Доколкото знам той просто работи над някаква статия. За *религиозната колонка*. — Комисарят натърти последните думи, все едно те разясняваха, че всичко, което се публикуваше в религиозната секция, беше достойно само за детските книжки.

Габриела настоя:

— Любопитна съм дали срещата между репортера и този човек не е повлияла на решението вторият да бъде убит. Няма да е първият

път, в който източници са били накарани да замлъкнат завинаги, преди да успеят да говорят с пресата.

Последва мълчание, след което тонът на Д'Антонио стана много груб:

— Мамка му, говорили сте с него, нали! — изсъска той. — Звучите като запис на глупостите, които онзи изприказва на местопрестъплението.

Желанието да се наведе и да удари с юмрук челюстта на старшия си офицер беше повече от неудържимо. Вместо това Габриела си пое дълбоко въздух и стисна здраво лилавата пластмасова броеница, която винаги държеше в левия си джоб. Тя ѝ беше подарък от баба ѝ, направен преди повече години, отколкото тя можеше да си спомни: едно „малко нищо“, закупено от разпродажба, но изключително ценно за Фиеро. Присъствието на броеницата в джоба ѝ обикновено я успокояваше.

В този случай инспекторката се зачуди дали е достатъчно здрава, за да удари шефа си с нея.

— Александър Трекио се свърза с мен — най-накрая каза тя. — Просто искаше да се увери, че връзката между работата му и убийството ще бъде проверена.

— А аз му обясних, че винаги проучваме всяка една следа.

— Значи разследвате и второто изчезване? Другият професор, който Трекио е следил онлайн?

За момент Д'Антонио изглеждаше изненадан, като че ли съществуването на втори професор беше нещо ново за него. Но раздражението му бързо надви всякакви въпроси, които изникнаха в ума му.

— Не съм вчерашен, инспектор Фиеро. — Мъжът се наведе напред и стресна Габриела. — Няма нищо особено в този случай. Ако Александър Трекио беше водещ репортер, а нашата жертва имаше намерение да му разкрие подробности около дейността на мафията или някой терористичен план, може би причината за убийството ѝ щеше да е била да я накарат да млъкне. Крослър е университетски професор от най-ниско ниво, който е искал да говори с незначителен журналист дали някакъв селяк с дънки, който е влязъл в църквата тази сутрин, реално е ангел, или не. Мамка му, Фиеро, на кой би му пукало за това, че чак да убие човек?

Габриела не беше готова да остави заместник-комисаря на мира. Самодоволното отричане на Д'Антонио я настървяваше още повече.

— Няма как да сте толкова сигурен. Не и толкова рано.

Думите ѝ прозвучаха като гневно обвинение. Въобще не се беше вързала на подозренията на Александър Трекио, преди да проведе този разговор — беше се съгласила да погледне случая по-скоро за да го разкара от телефона, отколкото от вяра в теорията му. Но изведнъж интересът ѝ се беше пробудил, може би поради факта че Д'Антонио третираше случая с очевидно презрение и непрофесионализъм. А и защото беше пълен задник.

— Оплачете се на „Вътрешни афери“, ако искате — отвърна пренебрежително мъжът, докато размахваше тлъстия си палец срещу нея. — Тук аз сам вземам решенията си и със сигурност не се съобразявам с вас, когато го правя.

— Трябва да обърнем повече внимание на тази следа — настоя Габриела. — Мога да ви помогна.

Ако не друго, поне можеше да се включи в разследването.

— Ще стоите далеч от случая. — Изведнъж Д'Антонио се наведе напред в стола и опря длани в бюрото. — Не сте назначена да работите по него, нито сега, нито когато и да било в бъдещето. Това ясно ли ви е?

Фиеро кимна, защото знаеше, че ако заговори, ще разкрие лъжата в отговора си. В този момент тя взе своето решение. Щеше да се заеме със случая, независимо от заповедите на командващия ѝ офицер.

Д'Антонио вдигна пръст и го насочи в лицето на инспекторката. Когато заговори, думите му бяха изненадващо тихи и студени.

— Имам намерение да ви предупредя само веднъж, инспектор Фиеро. Стойте далеч от този случай.

* * *

21:41 часът

Апартаментът на Александър

Александър все още се намираше в кухнята си, в едната си ръка държеше полуизпитата бира, а пред него, върху жълтата повърхност на

пластмасовата му маса стоеше изпъчената форма на отворения му лаптоп. Нямаше намерение да се задълбочава в проучването си до толкова късно през нощта, но нещо в нещата, които откри, беше привлякло вниманието му и не искаше да го остави на мира. Кухнята беше изпълнена от лека мъгла, която се образуваше от непрестанния дим от цигарите, които пушеше вече часове наред. Спря само за един момент — когато пакетът свърши.

Звънецът позвъни и той се изненада. Живееше в този апартамент от четири години, но беше чувал звука само два пъти, най-много три. Почти беше забравил, че има такъв.

Александър запристъпва тежко към дневната, до дъбовата врата, която водеше до главния коридор на третия етаж на жилищната сграда. Отвори я и се изненада да види неочакваната си посетителка — инспектор Габриела Фиеро. Дългата до раменете ѝ коса, която имаше същия цвят на слама, който помнеше добре, беше леко разчорлена от вятъра навън, а челюстта ѝ — нежна и с гладки очертания — беше изкривена.

— Господин Трекио, извинявам се, че ви безпокоя у дома. — Върху лицето ѝ беше изписано смущение, но то почти не се забелязваше от напрежението, което блестеше в лешниковите ѝ очи.

Говореше строго професионално. Александър направи несполучлив опит да отвърне по същия начин:

— Инспекторе, това е... изненада.

Трекио изведнъж се притесни, защото осъзна, че не е виждал Габриела от почти две години, че брадата му беше набола през дългия работен ден и че костюмът, който носеше от сутринта, отчаяно се нуждаеше от химическо.

Фиеро не обърна внимание на неудобството му. Вместо това се намъкна покрай него, мина през вратата и се озова в приятно обзаведената дневна на апартамента.

Професионалният ѝ тон се изпари.

— Александър, трябва да поговорим.

21:49 часът

— Какво правиш тук? — попита Александър, беше изненадан от неочакваната поява на Габриела. — Не очаквах да те чуя преди сутринта.

Ако трябваше да бъде честен, въобще не очакваше да я чуе, когато и да било. Мъжът прокара преднамерено пръсти през късите си, добре оформени чупливи кичури светлокестенява коса върху главата си и се зачуди дали изглеждаше толкова раздърпан и чорлав, колкото се чувстваше.

— Графикът ни се промени малко. — Габриела влезе в дневната на апартамента му. Беше идвала тук няколко пъти, макар и преди почти четири години, и оглеждаше наоколо като че ли можеше да разкрие подробностите около живота на Александър през този период от самата обстановка. Носът ѝ се сбърчи едва. Не понасяше миризмата на застоял цигарен дим.

— Статията ти — започна бързо инспекторката, като затвори вратата и включи още лампи от осветлението — вече създава проблеми.

— Не е зле, при положение че не съм написал и дума от нея — отвърна Трекио, като се опита да разведри обстановката.

— Понякога задаването на въпроси е достатъчно. — Габриела имаше намерение да седне на синьото двуместно канапе с автоматична фамилиарност, но бързо се осъзна и отново се изправи. Посочи към диванчето. — Може ли да седна?

— Чувствай се като у дома си. — Александър махна с ръка към него. — Да ти предложи нещо за пиене?

— Без питиета, господин Трекио. — Тонът ѝ отново стана изключително професионален. — Обстоятелствата може и да са се променили, но срещата ни е по работа.

— Разбирам. — Все пак разговорът им нямаше да протече особено гладко. Но нямаше нужда да се чувстват неудобно. *Не сме*

направили нищо лошо, напомни си Александър. Няма от какво да се срамувам, освен от начина, по който приключих всичко.

— Е, аз съм на средата на бирата си — заяви той и тръгна към кухнята, — така че ако нямаш нищо против...

Последва кратка пауза, след която от дневната се разнесе:

— Добре тогава, донеси една и на мен.

Александър се усмихна, носът му беше наврян в хладилника.

— Не си ли на смяна?

— Приключи преди двайсет минути.

Трекио ѝ подаде бирата и се стовари върху износен кафяв фотьойл, който се намираще точно срещу канапето в стаята. Отпи голяма глътка от наполовина празната си бутилка. Остави зъбите си да се ударят в гърлото на стъклото, стар навик.

— Какво те води тук в този късен нощен час?

Габриела се замисли за момент, което даде шанс на Александър да се възползва от възможността и да я огледа за първи път от, както му се струваше, прекалено дълго време. Светлата ѝ коса и порцелановата ѝ кожа бяха точно такива, каквито ги помнеше, фигурата ѝ беше слаба и стройна, с добри пропорции, които дори и костюмът ѝ, който винаги носеше, не можеше да прикрие. Но сега имаше нещо различно в нея. Беше изпълнена с увереност, която струеше от всяка нейна пора. Гърбът ѝ беше малко по-изправен, раменете ѝ — изпънати по по-авторитетен начин. Тя беше жена, която знаеше какво иска. Нещо в тази промяна накара Александър да изпита задоволство. Или поне да му олекне на съвестта. Радваше се, че нещата бяха потръгнали за Габриела Фиеро.

Запознанството им преди четири години беше донякъде професионално. Трекио все още беше свещеник, на пост във ватиканската курия. Имаше поредица от кражби на църковна собственост от местните енории на Рим и той беше помолен да сътрудничи на полицията в нейното разследване. Тогава я срещна, тя беше младши офицер в градската полиция, но нещо в нея веднага запали пламък в него. Не беше сладост, не беше плътско желание. Александър срещна тази жена — разхождаше се с нея, разговаряше с нея и работеше с нея — и тогава изпита смазващото го желание за близост.

Габриела определено не можеше да бъде обвинена, че го е откъснала от духовенството. Трекио беше тръгнал по този страничен път много преди да я срещне. Загубата на вярата му беше нещо съкровено, лично — нещо, което той беше споделил единствено с вуйчо си, чието призвание като кардинал на Църквата никога не попречи на близостта с племенника му. Александър се отклоняваше, защото биваше премазан от тежестта на корупцията, с която се сблъскваше в институцията, която беше научен да обича. В края на краищата не се оказа толкова силен, че да се пребори с тази мъка.

Но дори Габриела да не беше причината да се откъсне от Църквата, имаше нещо в нея, което го плени още от първата им среща. Тя беше красива, с тази нейна сламенозлатиста коса, която се спускаше по раменете ѝ. С очи, които като че ли винаги излъчваха топлина. Но онова, което наистина го трогна, се намираше доста по-надълбоко. За разлика от много други хора, които познаваше, Габриела беше грижовна. Вярваща. Вдъхваше доверие и стабилност още преди да е отворила устата си.

Александър беше запленил от нея. Той несръчно се опитваше да удължи срещите им колкото се можеше повече и изразяваше интереса си към нея с грацията и такта на непохватен тийнейджър. Тогава дойде онзи първи телефонен разговор, който не беше свързан с работата, и следващият, и следващият. Започнаха да прекарват повече време заедно и да се сближават. Отидоха на кафе, на ресторант, на разходки в парка или пикници извън града.

И един ден се озоваха в апартамента на Александър. Габриела беше толкова красива в нейната небесносиня рокля от коприна, която полепваше по формите ѝ, косата ѝ беше завързана, а вратът ѝ жаднееше за целувки. Трекио беше стотвил паста, единственото ястие, което знаеше как се прави. Поднесе я заедно с бутилка от най-доброто кианти, което можеше да си позволи. За първи път и той се беше облякъл в дрехи, различни от расото и якичката.

На сутринта се събуди до нея на тясното си единично легло. Бяха се спрели. Или по-правилно беше да се каже, че Габриела ги възпря. Александър нямаше представа докъде щеше да стигне, ако тя не беше попречила на това негово ново и поразително желание. Прекараха нощта в прегръдките един на друг, докато не се унесоха в блаженството на съня. Но Трекио беше взел своето решение. Животът

му като свещеник беше приключил. Уведоми вуйчо си на следващия ден. Якичката, която махна заради тази вечеря, никога повече не се върна на мястото си.

Връзката им продължи два месеца, макар да не се доближи до никоя нормална такава. Решението му, че напуска духовенството, не беше изненада за Габриела, но то не беше достатъчно, за да премахне бариерата, издигната от миналото му. Романсът им не достигна понадалеч от онази нощ, в която имаха някакъв, колкото и минимален да беше, физически контакт. Александър не отричаше, че изпитва нещо истинско и реално към Габриела, но постепенно започна да се опасява, че действията му са просто отклик. Реакция от края на един живот, който беше приключил поради други причини. Не можеше да продължи напред с нея. Така че прекрати връзката им, внезапно и драматично. Отговорът на Габриела беше остър, двамата си размениха думи, за които Александър съжаляваше през всичките тези четири години. Той я обвини, че тя е неговата Ева, повела го към изкушението — по това време жената вече беше почервеняла от гняв и напусна демонстративно стаята. Коментарът му беше глупав, но тогава Трекио беше толкова неспособен да приключи една връзка, колкото способен беше да я започне.

Следващата им среща от онзи следобед беше преди две години, когато работата им ги отведе на същото място, по същата причина, по същото време. Случаят в Сан Себастиано беше драматичен и за двамата им. Габриела беше в началото на така желаната от нея кариера в редиците на полицията. Александър отново се беше сблъскал с корупцията в светите храмове, но този път можеше да пише за нея и по този начин да постигне успех, който да му осигури място във вестника за следващите няколко години. Напрежението от тази среща не позволяваше на раните им да зараснат. Габриела го дръпна настрана в последния ден, през който разговаряха, и си изля душата.

— Познавам те, Алекс — каза тя тогава. — Прекалено добре. Все още го виждам в очите ти.

Нямаше нужда да я пита какво точно вижда, но все пак го стори.

— Незадоволеност. Същата, която имаше, когато бяхме заедно. — Тя се пресегна и докосна китката му. — Тогава не знаеше в какво се превръщаш. Кой беше. Затова не се получи между нас. Няма да се получи и сега.

Това беше всичко. Тя му се усмихна любезно, дори нежно. Изглежда, му беше простила, макар все още да беше наранена. Тогава просто си отиде.

Сега обаче изглеждаше обезпокоена. Вдигна глава и пресуши повече от половината си бира на един път, пресегна се и остави бутилката на малката реплика на антична маса, разположена между двама им.

— Искам да ми кажеш всичко за Маркър Крослър, Алекс. Всичко.

— Вече ти разказах онова, което знам — отвърна честно мъжът.

— Което е почти нищо.

— Самият аз не знам почти нищо. Не съм го срещал никога преди тази вечер, ако въобще мога да кажа, че това беше среща. — Трекио се поколеба, побиха го тръпки при спомена. — Всичко, което знам за него, го научих от интернет — от биографията му на сайта на университет „Сапиенца“, от коментарите му в социалните мрежи и няколкото онлайн статии тук и там, в които го споменавах.

— Никога не сте разговаряли?

— Само веднъж, този следобед, за да си уредим срещата.

— Каза ли на някого за това обаждане?

— Не, но той го направи. От Туитър акаунта си. Не споменава, че съм аз, но обяви, че си е уредил среща с някого от пресата.

Габриела поклати глава, очевидно не беше доволна от оскъдната информация, която получи.

— Това ли е всичко, Алекс? Не можеш ли да се сетиш за нещо друго?

— Ако можех, щях да ти го кажа.

— В такъв случай ми разкажи всичко, което знаеш за другия мъж, който спомена — Салваторе Този.

Александър въздъхна.

— За него знам дори и по-малко. Първата ми среща с името му беше този следобед, онлайн, когато забелязах комуникацията му с Крослър. В профила му пише „Професор, Папски григориански университет“. Това е всичко, което знам.

— Та ти си репортер. Не се ли обади тук-там?

— По времето, когато Този изникна, беше станало вечер. Обадих се в университета и помолих да ме свържат с офиса му, но се включи

гласова поща.

— Остави ли съобщение?

Трекио поклати глава. Фиеро не продължи по темата.

Беше ред на Александър да я притисне за информация.

— Какво откри в управлението? Нещо те е накарало да дойдеш тук. Можеше да ми зададеш тези въпроси и по телефона. Като се замисля, вече го направи.

Точно така, Александър, бъди саркастичен. Това е правилният начин, подигра се сам наум.

Габриела се пресегна, взе си бирата и я пресуши.

— Разгледах случая, Алекс, точно както ти обещах. Затова съм тук. — Погледът ѝ се срещна с неговия и се задържа няколко секунди повече от нормално, преди да се стрелне около стаята. — Отидох право при шефа ми, заместник-комисар Д'Антонио. Същият, с когото си разговарял. Казах му всичко, което научих от теб: връзката с твоята статия, онлайн изчезването на другия източник по-рано през деня.

Александър си припомни как се държа Д'Антонио с него на местопрестъплението.

— Надявам се шефът ти да те е послушал. Не мога да кажа, че този човек ми направи добро впечатление.

Габриела завъртя очи.

— На теб и на целия свят.

За частица от секундата Фиеро се усмихна. Общата им неприязън към началника ѝ ги свърза отново за миг.

— Какво каза той? — попита Трекио.

Лицето на инспекторката почервения. Усмивката ѝ се изпари и тя погледна гневно към него.

— Каза ми да не се паля толкова от истории, разказани ми от бившия ми любовник.

— Габриела, миналото ни...

— Недей — прекъсна го тя и вдигна ръка във въздуха, — миналото не е важно. Ако Д'Антонио просто се бъркаше в личния ми живот, това нямаше да е проблем. Но държанието му... Става въпрос за нещо друго.

Александър се заслуша внимателно в тази нова за него информация.

— Даде ми да разбера — продължи Фиеро, — че тези следи не са следи и че ще е професионално самоубийство от моя страна, ако продължавам да се ровя в тях.

— Съжалявам, че те въвлякох в това. — Трекио се наведе леко напред във фотьойла си. — Не трябваше да ти се обаждам.

Искаше му се да се пресегне през масичката за кафе и да постави ръката си върху нейната. Но знаеше, че не бива.

— Копелето едва не ме заплаши — изсъска Габриела, очите ѝ пламтяха от гняв. Изведнъж осъзна обидната дума, която е изрекла пред друг човек, и се засрами, прекръсти се и въпреки този жест на благочестие, продължи да се чувства неловко. Александър знаеше, че това е навик, който тя е придобила в своето детство: всеки път когато някоя ругатня излезеше от устата ѝ, дясната ѝ ръка веднага започваше да се кръсти. Бързо пречистване за неуместното изказване. Трекио винаги беше смятал този ѝ навик за сладък, както и вярата ѝ, че това физическо действие би повлияло на лошия ѝ език.

— Бившата монахиня се засрами в присъствието на бившия свещеник? — попита репортерът и се ухили насреща ѝ.

— Алекс, знаеш, че никога не съм била монахиня. — Габриела се опита да смени темата.

— Добре де, била си послушница. Не е толкова различно.

— Беше преди много време. Тогава бях момиче. — Фиеро придоби такъв вид, все едно ще изрецитира добре оттренираното оправдание за хиляден път в своя живот, но прехапа устната си, издиша през носа си и погледна Александър право в очите.

— Не съм съгласна моят шеф да ми се кара за това, че си върша работата. Не съм съгласна също така заместник-комисарят на градската полиция да се отнася несериозно към това разследване.

Трекио усети напрежението във въздуха.

— Какво смяташ да сториш по въпроса?

Габриела го изгледа сериозно.

Александър се усмихна.

— Добре, какво смяташ *ние* да направим по въпроса?

Напрежението стана още по-осезаемо.

— Ще открием всичко, което трябва да знаем за другия ти човек, Салваторе Този. Трябва да...

Жената млъкна, когато звънецът на Трекио иззвъня.

В следващия момент стационарният му телефон също започна да звъни.

След това и мобилният му.

И този на Габриела.

И тогава всички заедно престанаха да звънят.

22:22 часът

— Дватамата са заедно в апартамента. — Гласът на по-малкия брат на Умберто беше изпълнен с ентузиазъм, който му идваше единствено в тези моменти, преди убийствата, когато онова, което той смяташе за свята работа, беше на път да бъде изпълнено. Тогава, когато можеше да навлажни ръцете си с несправедна кръв. Мъжът се чувстваше страхотно.

— Сигурен ли си? Че са вътре?

— Устройството показва, че и двата мобилни сигнала са на едно и също място. Намират се на няколко сантиметра един от друг.

Братята бяха открили името на Александър Трекио от интернет дискусиата, която ги отведе до другите им жертви от по-рано днес. Той със сигурност беше човек, който разполагаше с информация, който знаеше прекалено много. А и жената, която душеше наоколо, откакто Трекио ѝ се обади, я поставяше в същата категория. Като че ли фактът, че е полицейски служител, не беше достатъчен.

Още две цели, които трябваше да бъдат елиминирани. Както им бяха заповядали.

— Сигурен ли си, че това е неговият апартамент?

Думите все още не бяха изречени от Умберто, когато домофонната уредба изпука през прорезите в металния ѝ панел.

— Здравейте? — Гласът беше слаб и едва се чуваше заради градския шум, който ги заобикаляше. Принадлежеше на мъж и се разнесе веднага след като Мазо натисна бутона, до който пишеше „А. Трекио“.

— Вече съм сигурен — отговори братът и се ухили. Жълтите краища на зъбите му правеха усмивката му толкова заплашителна, колкото му се искаше да бъде.

На Умберто му трябваше само миг, за да прецени ситуацията. Имаха логистично предимство — целите им се намираха заедно, в затворено пространство, без никаква представа, че са преследвани. Нямаше причина да не продължат с плана си.

Умберто не обърна внимание на гласа на Трекио по домофонната уредба и кимна към Мазо, който извади тежък метален лост от раницата си. Без да се замисли, мъжът стовари острия му край в ключалката на двойната врата, огромните му раменни мускули се напрегнаха. Той съпроводи действието си с доволно изръмжаване като дете, което си играе на някаква игра. Един миг по-късно братята се намираха в жилищната сграда. Мазо върна лоста в раницата си и извади от нея дълга около метър тежка верига, на чийто край имаше железен катинар. Той я уви около ръкохватките на двете врати, така че между тях не останаха повече от два сантиметра луфт, и заключи кофара.

Жълтите му зъби лъснаха в широка щастлива усмивка. Коефициентът на интелигентност на Мазо не го поставяше сред най-умните злодеи в Рим, но не можеше да му се отрече, че беше добър в онова, което правеше.

Никой нямаше да напусне тази сграда, преди той и Умберто да приключеха с работата си.

* * *

Габриела вдигна поглед от мобилния си телефон, където „Пропуснато обаждане: Непознат номер“ продължаваше да е изписано на светещия дисплей. Александър стоеше близо до входната врата, пластмасовата слушалка на жилищната домофонна уредба все още беше в ръката му.

— Очакваш ли някого толкова късно през нощта?

— Никого. — Трекио преглътна, ослушваше се за гласове от улицата, но сигналът беше прекъснал.

Обърна се към Габриела. За един кратък момент се изкуши да се направи на мъжага и да покаже, че не се страхува, но този момент бързо отмина в полза на истинските му чувства.

— Имам лошо предчувствие относно това — отсечено каза Александър.

Фиеро вече се изправяше на крака.

— Неочакваните посетители не са ли нещо обичайно за теб? — Тонът ѝ беше странен, все едно изпитваше едновременно

професионален и личен интерес към отговора.

Трекио извади мобилния си телефон и поклати глава. Не че не искаше да изясни въпроса с нея, но ситуацията беше необичайна. Дори нечувана. Като се изключеше посещението на Габриела тази нощ, последният посетител, който имаше, беше... Габриела — преди четири години.

Александър отново погледна телефона си. Екранът му показваше, че има едно пропуснато обаждане от някого, чийто номер не беше видим. Напрежението в раменете на мъжа стана още по-осезаемо. Неговият телефон и този на Габриела, по едно и също време...

— Нека позная — започна той и погледна към жената. — Обаждането, което получи, е от непознат номер, нали? — Трекио показва дисплея на Фиеро, за да може да го прочете. Тя кимна. — Две повиквания, до двама ни, по едно и също време. — Александър тръгна инстинктивно към кухнята, докато говореше. — Както и стационарният ми и звънецът ми.

— Алекс, какво те при...

— Някой знае, че сме тук, Габриела. — Погледът му попадна на нейния. — Ти и аз, в моя апартамент, точно сега.

— За кого говориш, Алекс? — Инспекторката изглеждаше изненадана от начина му на действие, но нарастващото безпокойство на домакина ѝ започваше да притеснява и нея.

— Не знам кой — отговори той и поклати глава. Вече се намираще до масата, затвори лаптопа и го сложи под мишницата си. След което, като се замисли, реши, че така няма да е особено удачно, и се насочи към спалнята, където държеше раница в килера. — Но след онова, което видях този следобед, нямам намерение да разбера.

Стигна до вратата на другата стая, отвори я и се насочи право към дрешника. Габриела застана зад него, докато той отместваше настрани дрехите си — сини и бежови, както и няколко останали му черни — и отвори едно чекмедже отзад. В него беше натъпкана стара тъмносиня раница.

— Алекс, преиграваш. — Фиеро протегна ръка и го хвана за рамото, докато той вкарваше лаптопа си. Този допир му се стори успокоителен... — Успокой се. Дишай.

Александър се обърна и я погледна. Можеше само да си представи как ли изглежда физиономията му в този момент: беше изморен и отегчен още преди това внезапно стечение на обстоятелствата, лицето му беше изрисувано в мрачните тонове на наболата му брада и сивите кръгове под очите му. И това беше преди. Ако чертите му показваха дори и половината от безпокойството в гърдите му, то тогава изражението му щеше да е грозна картинка. Но не и по-неприятна от обезобразения Крослър, който изникваше пред очите му всеки път когато ги затвореше.

— Габриела, видях някои неща днес... — Усети как собственото му гърло се схвана.

— Разбирам те, но действаш ирационално...

Трекио я прекъсна, думите му пресякоха нейните. В стомаха му имаше възел, който се стягаше все повече с всяка изминала минута, ставаше по-здрав, а той трябваше да обясни на Фиеро как точките от изминалия ден се свързваха и образуваха тази обезпокоителна картина.

— Салваторе Този задаваше въпроси и изчезна — бързо обясни репортерът.

— Знам, Алекс...

Вдигна ръката си и изпъна един пръст. Първо. След миг вдигна и втори пръст.

— Маркър Крослър казва, че ще говори, и след няколко часа е убит в дома си. — Трети пръст. — Аз задавам въпроси и съм отрязан от разследващия офицер. Твоят шеф. — Още един пръст. — Ти задаваш въпроси и си заплашена от същия мъж. — Пети пръст. — Сега двамата сме тук, а някой използва телефоните ни, за да се увери, че сме заедно.

Очите на Александър се разшириха. Безпокойството му набираше сила от надвисналата заплаха.

Габриела се беше опулила насреща му през цялото време. Изражението ѝ беше започнало да се променя.

— Когато се съберат частите, пъзелът не ми харесва — призна си инспекторката. — Но параноята е често срещано явление, след като човек е станал свидетел на подобна трагедия. Трябва да се успокоиш.

Александър отвори уста, за да ѝ отговори, но преди да успее да го стори, някой заудря с юмрук по вратата на апартамента му.

* * *

Навън, пред дървената врата на апартамент 34А, двамата убийци стояха с извадени оръжия. Те бяха „Глок 19“, и двата със заглушители и заредени с патрони с кухи върхове; в раницата на Мазо се намираше „Хеклер и Кох МР7“ с 30-милиметрови муниции, които можеха да минават през бетона също толкова лесно, колкото и през дървото. Ако се наложеше, можеха да накарат апартамента на Александър Трекио и двамата му обитатели да се изпарят. Но Умберто желаше да вършат работата си по-фино и внимателно, когато това беше възможно.

— Господин Трекио, бихте ли отворили вратата. Искаме да говорим с вас.

Не му се занимаваше с измислянето на фалшиви самоличности и причина да почукат на вратата. Малкото проучване за репортера, което направи в движение, предполагаше, че той е умен мъж, а инспекторката, с която беше вътре — една интелигентна жена, чийто ум отговаряше на красотата ѝ. По това време вече и двамата бяха наясно, че срещата, която им предстои, не беше... каква бе любимата дума на шефката му? *Законна*.

Молбата на Умберто беше посрещната от тишина. Не че не очакваше подобен отговор, но въпреки това се разочарова.

— Господин Трекио, инспектор Фиеро, трябва да разговаряме с вас, спешно. — Позволи си кратка пауза. — Ние ще говорим с вас.

Минаха десет секунди. Двайсет. Мъжът погледна към часовника си.

Беше прекалено късно. Нямаше причина да отлагат.

Обърна се към Томазо.

— Отвори вратата.

* * *

Съмненията на Габриела относно подозренията на Александър се изпариха в мига, в който дойде първото почукване на вратата. Като се движеше по инстинкт, тя бръкна под самото си, откопча кобура, който беше скрит под него, и извади „Берета 92FS“ — стандартното

оръжие за Полиция ди Стато. Секунда по-късно предпазителят беше вдигнат и дулото насочено към входа.

— Алекс, остани в спалнята — заповяда тихо тя и направи крачка напред. Обучението ѝ си казваше думата, инспекторката се движеше с добре отработени и уверени движения. — Нека аз се оправя с това.

Трекио се изненада, когато видя пистолета. Започна да се отдръпва назад, когато Фиеро му нареди така — все пак беше човек, научен на религиозно смирение, и действието му беше инстинктивно. Но бързо се осъзна, спря и се изправи.

— Няма да се разделяме. Няма да стоя настрана, докато ти сама се оправяш с всичко.

Габриела завъртя глава към него. *Точно сега ли трябваше да се правиш на мачо...* Но не беше време за спорове.

— Ти си репортер, аз съм полицайка. Ще правиш каквото ти кажа. — Жената обърна погледа си към вратата. — Стой зад мен, не бъди на линията на куршумите. Затвори вратата.

Вместо това Александър се раздвижи, мина покрай Фиеро и застана пред нея. Високата фигура и атлетичната му структура приличаха на стена.

— Слушай, Габриела, не се правя на много праведен. Този мъж не говореше в единствено число. Това означава, че са поне двама навън.

Инспекторката се подразни от това вмъкване, но осъзна, че репортерът е прав.

— Какво предлагаш да направим? Да стоим тук и да се молим, че ще си отидат?

Александър поклати глава.

— Гласувам да се чупим от тук.

— Знаеш ли друг изход от апартамента си, все пак сме на третия етаж?

Трекио посочи към един голям прозорец, който разкриваше града отвъд него.

— В интерес на истината, знам.

Трийсет секунди по-късно прозорецът беше отворен и Александър стоеше на металното аварийно стълбище, опитваше се да свали сгъваемата стълба на платформата към втория етаж. Габриела му

предложи да мине през прозореца първи, за да може да го прикрива. Едва когато стълбата изщрака и Трекио стъпи на първото ѝ стъпало, инспекторката седна на перваза и праметна единия си крак към хладния въздух навън.

Докато излизаше, вратата на апартамента избухна във фонтани от дървени стърготини и прах.

22:28 часът

Вратата пред тях като че ли се разцепи на парчета, след което Мазо задържа пръста си на спусъка и оръжието, което изстрелваше 950 патрона в минута, бързо превърна парчетата в трески, а треските в прах. Вратата се разпадна, а МР7 надделя над всички останали звуци.

Всичко това се случи за три секунди. Когато Умберто направи знак на своя партньор да прекрати стрелбата, от преградата не беше останало нищо.

За стотна от секундата двамата братя вече се движеха. Оръжията им бяха вдигнати на нивото на очите им, докато си проправяха път в апартамента, който беше погълнат от мъгла и прах от разрушението. Заглушителите на върха на пистолетите им изглеждаха напълно ненужни сега и те ги развиха набързо. *Когато плановете се променят в движение, приеми промяната.* Така или иначе, оръжията бяха точни без тях.

В апартамента беше пълен хаос. Трески от вратата все още летяха във въздуха, а куршумите бяха разкъсали синьото канапе и близките столове, чиито дамаски и синтетичен пух плуваха из стаята във френетичен облак.

Умберто беше напълно съсредоточен в работата си. Направи знак на Мазо, че ще поеме дясната част от помещението, а за него оставя лявата. Нито за миг ръцете му не трепнаха, оръжието продължаваше да е на нивото на очите му. В момента, в който нещо, каквото и да е, изникнеше пред погледа му, то щеше да се срещне с куршумите му.

Това нещо се появи след по-малко от секунда.

В далечната част на стаята, отвъд мъглата, Умберто забеляза движение. Фигурата беше висока, почти метър и осемдесет — принадлежеше на човек. Той се спусна към нея и в същия момент и другият мъж се спусна към него.

Кожата му настръхна. *Ловът явно беше двустранен.* Трябваше да признае на Александър Трекио, че не се страхуваше да отвърне на

удара, не се страхуваше да се изправи пред нападателите си. Но Умберто беше прекалено добре трениран и много бърз.

Стисна спусъка отново с пръст, гладката повърхност на метала под него издаде добре познатия звук. Оръжието стреля. Преди пламъкът, излязъл от дулото, да загасне, стреля повторно. Изстрелите проехтяха в помещението, звукът се удряше в стените и се връщаше с пълна сила.

Умберто инстинктивно се прикри, когато пръстът му пусна спусъка, за един момент се беше превърнал в движеща мишена, в случай че другият мъж съумееше да отвърне. Така и не го стори. Онзи просто експлодира пред очите на Умберто.

Експлодира.

Всичко беше толкова сюрреалистично, че му отне известно време, докато го осмисли. Човекът, който беше насочил оръжието си в него през мъглата от прах и летящи останки, се пръсна на хиляди парчета, в съпровод от счупване на стъкло.

— Мамка му! — изрева Умберто секунда по-късно, осъзнавайки какво се беше случило току-що. В другата част на дневната от голямото огледало по пода падаха отчупени парчета. Мъжът умело беше убил собственото си отражение.

— Шефе, виж тук! — Гласът на Мазо наруши самообвинението му. По-малкият наричаше брат си „шефе“, откакто започнаха да работят заедно, навик, който Томазо така и не успя да изкорени и за който Умберто нямаше нищо против. Той погледна през стаята към по-младия мъж.

Мазо сочеше наляво. Навън от стаята, на няколко крачки по малкия коридор, вратата на спалнята зееше отворена. На стената ѝ имаше прозорец, отворен към нощния въздух на града отвъд него.

* * *

Александър никога не се беше спускал по аварийно стълбище в живота си и докато вземаше последните няколко стъпала до долу, през ума му премина изключително неуместната мисъл, че в истинския живот това е доста по-трудно, отколкото беше по филмите. Там хората, които се опитваха да се измъкнат, преодоляваха това препятствие

толкова бързо, все едно бягаха по обикновени стълби. В реалния живот аварийното стълбище представляваше последователност от особено стръмни стълби, захванати една за друга с изключително здрави метални рамки, които бяха толкова тесни, че беше много трудно човек да се катери или слиза по тях. Имаха да преодолеят само три етажа, но на Александър му се стори, че стъпи на твърда земя едва след няколко минути.

Габриела се намираше над него и той протегна ръце, за да ѝ помогне с последните стъпала — акт на перчене, който само след миг му се стори комичен, когато жената бръкна под сакото си и извади отново пистолета си. *Тя не е жена, която се нуждае от помощ, за да слезе от стълбата.* Също така забеляза обаче, че Фиеро не отказа да се възползва от ръката му.

— Размърдай се — нареди му инспекторката. Тя тръгна към ъгъла на сградата от червени тухли, обърна се към аварийното стълбище и насочи оръжието си натам.

Александър също погледна в тази посока. От неговия прозорец на третия етаж надникна една глава.

Репортерът застина, когато забеляза, че очите на мъжа бяха насочени към тях. Студенината не можеше да опише пълната липса на емоция в тях, безстрастието на човека беше много по-ужасяващо от всякакво изражение на гняв или омраза, които можеха да съществуват. На мига Трекио осъзна, че това е индивид, който би отнел живота му без никакво съжаление или угризение.

Секунда по-късно през прозореца се появи оръжие.

— Бягай, сега! — провикна се Габриела. Гласът ѝ накара Александър да се раздвижи. Той насили краката си да заработят, но преди това се обърна, за да се увери, че спътницата му прави същото.

Пистолетът ѝ беше насочен към мъжа на прозореца, ръката ѝ се сви и тя стреля. От метала на аварийното стълбище се разлетяха искри, инспекторката се премести настрани, вдигна оръжието по-нависоко и произведе нов изстрел.

Александър се скри зад ъгъла, когато още куршуми и звук на рикошети се разнесоха наоколо.

Можеше само да се моли те да са излезли от пистолета на Габриела.

22:34 часът

Умберто изчака няколко секунди, след като звукът от последния изстрел беше отшумял, и рискува да погледне навън. Жената я нямаше, както и очакваше, но поне сега можеше да се спусне по стълбите.

Инспектор Габриела Фиеро очевидно беше добре тренирана. Не успя да го уцели по време на престрелката им, но съвсем не се целеше напосоки като някой аматьор. Ако между тях не стояха металните решетки на аварийното стълбище, Умберто нямаше да е сред живите.

Силите на злото са лукави, напомни си той и се размърда, квазисветият подход към работата му често се появяваше на повърхността на мислите му. *Враговете ни са ловки*. Това беше добър урок, който трябваше да запомни.

След по-малко от минута двамата убийци се намираха на улицата. Нямаха намерение да губят и секунда.

— Заобиколи сградата от онази страна — провикна се Умберто към Мазо. Брат му зави наляво, а той продължи напред, следвайки пътя, по който тръгнаха жертвите им.

* * *

Когато нощният въздух, богат и натежал от дизелови изпарения, характерни за тази част на Рим, започна да щипе раната на Александър, той осъзна, че е одрал кожата на дясната си ръка, когато слизаше по аварийното стълбище. Болката се стрелна от китката към рамото му — внезапно напомняне, че ситуацията се беше променила драматично.

Вече нямаше никакво съмнение, че смъртта на Крослър и статията на Трекио са свързани: професорът беше забелязал някаква измама в цялата работа и беше езекутиран за това. Хората, които го бяха убили, се намираха на няколко метра зад него.

Габриела заобиколи ъгъла няколко секунди по-късно от Александър, престрелката все още ехтеше между каменните и тухлените сгради. Жената скъси разстоянието между нея и спътника си на няколко крачки.

— Имаш ли кола? — Въпросът ѝ беше зададен между тежките ѝ опити да диша и няколко светкавични погледа назад. Инспекторката очакваше нападателите им да се появят всеки момент.

— В гаража, под сградата. — Александър си пое набързо въздух и продължи да бяга. — Входът е от другата страна. По пътя, от който дойдохме.

Габриела поклати глава.

— Не е добре това. Ще вземем моята. Паркирах я четири улици надолу от тази.

Липса на паркоместа — помисли си Трекио и погледна зад рамото си. В неговия квартал беше почти невъзможно човек да си намери място за паркиране, което принуждаваше хората да паркират на други улици, дори в други квартали. — *Тази нощ това може да ни спаси.*

Фиеро се пресегна, хвана Александър за ръката и го дръпна вдясно. Погледна назад, за да се увери, че нападателите им не са се появили иззад ъгъла на сградата, и двамата тръгнаха по улицата.

* * *

Умберто се придвижваше близо до стената на жилищната сграда, лявото му рамо се търкаше в тухлите, когато се прилепи до ъгъла. Пое си дълбоко въздух, преброи до три и погледна зад него с високо вдигнат пистолет.

Нищо. Погледна бързо към съседната улица, но мракът смесваше формите и сенките и беше изключително трудно да разбере какво точно вижда. Кола. Ниски дървета. Пожарен кран. Стоеше напълно неподвижно, чакаше някакво раздвижване, но нищо не се изпречи пред погледа му.

— Мамка му — промърмори и тръгна по улицата. Да не би да ги изгуби толкова бързо? Фиеро и Трекио навярно се намираха някъде зад

сградата и се опитваха да се слоят с квартала. Умен ход: малко улични лампи, повече отделни сгради.

Преследването съвсем не беше приключило. Мазо щеше да заобиколи сградата от другата страна и щяха да заклещят двойката. Онези щяха да побягат малко, но нямаше да им се изплъзнат.

Тогава, от нищото, забеляза движение.

Около шестстотин метра по-надолу две фигури се появиха отляво, зад една масивна сянка в мрака, която вероятно представляваше паркиран ван. Движеха се бързо надясно — двама души, които притичаха от едната страна на улицата до другата.

Сега вече Умберто ги пипна.

Без да се замисля, той насочи оръжието си към двете фигури и натисна спусъка.

* * *

Куршумите започнаха да свистят покрай тях, павираната настилка експлодира под краката на Габриела. Тя не се обърна, за да проследи източника на изстрелите, тъй като беше наясно, че в тъмното човек не можеше да се прицели точно. Въпреки силното си желание да отвърне на огъня, тя успя да му устои. Намираха се в центъра на жилищен район. Възможно беше наоколо да има хора. Дори деца.

— Алекс, влизай в колата! — провикна се тя.

— Коя от всички? — попита той, надвиквайки поредната експлозия в паветата.

— Червеният фиат. Ето там. — Инспекторката посочи към миниатюрния си автомобил, паркиран три коли по-надолу на улицата.

— *Фиат!* Господи, вътре в него е също толкова опасно, колкото и навън! — Саркастичната забележка беше автоматична реакция, до крака на Алекс се заби нов куршум.

Миг по-късно задният фар на колата, спряна пред тази на Габриела, се пръсна и Трекио веднага изгуби желанието си да се шегува. Инспекторката натисна бутона на дистанционното, централното отключване на фиата се задейства и двамата се насочиха към вратите. Александър беше по-близо до шофьорското място и без да се замисля, се намести в него.

— Дай ми ключовете!

Ръката на Габриела вече беше протегната. Мъжът пое ключа и го постави в стартера, а жената се обърна и насочи пистолета си към посоката, от която дойдоха, в случай че нападателят им се появеше.

Задното им стъкло избухна. Инспекторката изпищя.

— Карай!

22:37 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

Зад стените на компанията на Катерина Амато „Глобал Капитал Италия“, новините, които пристигаха отвън, бяха повече от окуражителни. Целите ѝ бяха насочени винаги към властта — властта и парите — и подобни цели почти винаги включваха управлението и манипулирането на света около нея. Настоящият ѝ проект обаче беше по-личен от останалите и много по-мощен от тях.

Преди да приключеше с него, човекът, който стоеше начело на Църквата — почернил толкова много нейното семейство — щеше да бъде заличен. Репутацията на Църквата, която управляваше, щеше да е по-очернена и от самата нея. Катерина Амато беше постигнала много в живота си, но това щеше да е един от най-големите ѝ успехи.

Новините, които бяха завзели медийното пространство, сякаш бяха съобразени с нейните интереси. Всичките ѝ планове, които като че ли се въртяха на бързи обороти, откакто разработеният сценарий влезе в сила, ѝ се отплащаха доста по-рано от очакваното.

— Интересът на пресата расте, точно както предвидихме — отбеляза единият от членовете на борда на директорите и в гласа му се усещаше доволство. Всички дойдоха за изключително кратко време, след като получиха съобщението от секретарката на Амато, макар повечето от тях, по един или друг начин, да работеха по заговора от сутринта. — Медицинските събития привлякоха вниманието на хората. Нещата се наредиха перфектно.

Тази среща на борда се провеждаше като всяка друга. Директорите на „Глобал Капитал Италия“ предпочитаха да запазват привидния си професионализъм, макар всички те да бяха замесени в най-тайните интереси на фирмата. Тази група от мъже — Катерина беше единствената жена в нея, жена, твърдо застанала зад кормилото — се бореше срещу всеки закон, който се изпречваше на пътя на личния им финансов интерес, която манипулираше пазари и унищожаваше животи, без да се замисли, ако това означаваше, че ще

получат онова, което желаят. *Майната им на хората, които смятат, че това е жестоко*, беше заявил един от членовете на борда преди години. *Такъв е животът и такива са парите, и хич не ми пука за това. Да оцелява най-силният, е законът на джунглата, такъв е законът и тук.* Когато преди години Катерина открито нареди убийството на човек, който беше застанал на пътя на работата им, този член на борда на директорите просто вдигна рамене: *Щом трябва, да се направи. Действай.*

Въпреки тяхната жестокост, те бяха хора, които ценяха корпоративната цивилизованост. На малък бюфет в заседателната зала имаше сребърна кана с кафе. В средата на масата бяха оставени гарафа с минерална вода „Фиджи“ и излъскани до блясък чаши. Кожените им папки съдържаха цветни графики, отпечатани на гланцова хартия. Шефката им беше седнала начело в своя кремав костюм и изглеждаше както винаги: перфектна картина на професионална елегантност. Косата ѝ беше сресана нормално, кестенявите ѝ кичури падаха плавно върху раменете ѝ, бяха леко накъдрени в краищата си; никой от членовете на борда не беше пропуснал да забележи, че през последните години Катерина не се бореше, а приемаше топло появата на сивите нишки, които бяха избили около ушите ѝ. Според някои хора сивото означаваше старост и немощ. За директорката на „Глобал Капитал Италия“ то беше мъдрост и опит.

— Разкриването на медицинските събития постига ли резултатите, които преследваме? — попита друг член на борда.

— Питаш дали хората свързват А и Б ли? — Мъжът, който беше заговорил първи, се казваше Реджо и изглеждаше така, все едно никой не можеше да помрачи доброто му настроение. — Разбира се! Как биха могли да не го сторят? Нарича се „да се възползваш от случая“ и ние се възползвахме перфектно. Едно малко събитие във Ватикана и всички спечелихме от това. Каквото и да предложим след това, хората ще го приемат за чудо. Точно както Катерина предвиди.

— „Приемат“ съвсем не е правилната дума, Реджо. — Мъжът, който отговори, беше излъскан, безупречно поддържан и без проблем можеше да се снима за плакат на кампания по красота. Светлосиният му раиран костюм имаше три старомодни седефени копчета, а перфектно ушитите ръкави оставяха достатъчно място за маншетите на кремавата му риза отдолу, чиито копчетата бяха златни. Думите на

мъжа съвсем не бяха толкова лъскави обаче. — Тези хора не рекламират някой продукт, който продаваме. Излекуваш ли болните им, те започват да благоговаят. Това са истински човешки същества, които изпитват истински чувства.

Призивът за искреност звучеше двулечно от такъв изкуствен човек, но зад високите му скули изражението му беше истинско.

Двата телевизора на стената продължаваха да излъчват материалите, които бордът гледа по-рано, след петнайсет минути повторения на едни и същи репортажи, те бяха изключили звука. Всички канали се бяха съсредоточили на тази тема. Две италиански болници, които се занимаваха с два много специфични вида нелечими медицински състояния — генетичната слепота и терминален рак — бяха съобщили за необясними масови изцеления. Новинарските блокове предаваха непрекъснато интервюта с разплакани членове на семействата, които ликуваха от тези добри новини, с малки слепи дечица, които признаваха, че бяха прогледнали, както и с лекари, които бяха колкото радостни, толкова и объркани. И над всичко това думата „чудо“ танцуваше на езиците на набожните и вярващите.

— Недей да бъдеш сантиментален — обърна се към директора с раирания костюм един от колегите му. Той имаше също толкова пари и корпоративен стаж, колкото повечето от присъстващите, но мъжът не споделяше същия моден интерес във външния си вид. Беше облечен в обикновена риза и панталон, които беше закупил през 1983 година. Лицето му беше набръчкано като орех и носеше следите на дългогодишен опит. — Колкото по-истинско, толкова по-ефективно — продължи той. — А ти си глупак, ако смяташ, че това не е продукт — директорът посочи първо към екраните, а след това и към папките им — или че това не е маркетинг. Пред нас се разкрива възможност, атмосферата е подходяща, ние се намесваме и вземаме контрола в наши ръце, за да получим онова, което желаем. Оръжия, новини, чудеса... има ли значение какво предлагаме?

Не последва отговор. В папките пред тях се съдържаше информация за публични похвати и стратегии за справяне с нуждите на масовия пазар, както и с потребителското отхвърляне и обществения негативизъм — разглеждаха настоящия план както всеки друг главен продукт, който бяха пусkali до момента в историята си. Единствената разлика беше, че този път целта им да привлекат

публичния интерес не беше, за да продадат продукт, а за да унищожат враг. Макар това да не беше нещо ново за тях. Бяха го правили и преди, безброй пъти, разбира се, не на толкова високо ниво и с толкова висшестояща цел.

— Нещата ще започнат да се движат още по-бързо от този момент насетне. — Директорката говореше спокойно, пръстите ѝ почукваха леко по дебелите страници, винаги използваша най-добрата хартия. Тук не се работеше с евтина, Катерина я беше забранила. — Медицинските доклади вече са в медиите. Смятах, че ще минат поне ден-два, преди това да се случи, но единият от докторите се оказа малко по-набожен, отколкото предполагаме.

На първия от телевизионните екрани говореше Марчело Тедеско. Разкритието му за необяснимото излекуване на цялата му група от пациенти в терминален стадий на рак вървеше по всички нощни новинарски блокове, заедно със сензационното масово изцеряване в центъра за слепи деца в Пескара.

— Това означава, че финансовите фази на заблудата трябва да се установят, и то скоро — продължи Катерина Амато. — Ще започнат разследвания — може и да са започнали вече. От онова, което открият, ще стане ясно дали нашето начинание ще успее, или ще се провали.

Директорите кимнаха в съгласие. Изкуственият човек обаче не се чувстваше комфортно.

— Имаме нужда от повече време. Помислете над това. — Очевидно той беше най-неувереният в групата. — Последниците от действията ни трябва да се преценят внимателно, преди да предприемем последващи стъпки. Време е да дръпнем юздите.

Над групата се настани напрегната тишина. Всички осъзнаха, че колегата им е прекалил. Той беше изразил несъгласие, а несъгласието никога не се приемаше добре на тази маса. Даже изкуственият мъж осъзна какво беше изрекъл и лицето му пребледня.

Катерина Амато се раздвижи. Тя стана от креслото, оправи ръбовете на блузата си и тръгна бавно към добре облечения член на борда. Напрежението се носеше във въздуха.

— Отлагания, отлагания — мърмореше си директорката, докато вървеше към него, — само в това те бива, Алфонсо. — Жената застана от едната му страна, изглеждаше напълно спокойна и с нищо не издаваше истинските си чувства. Но когато мъжът завъртя кожата си

стол, за да се обърне към нея, Амато изведнъж сви длан в юмрук, който тежко стовари в челюстта му. Ударът беше сериозен, но жертвата ѝ не реагира по никакъв друг начин, освен да потръпне от болката. Пое си дъх и в същия момент Катерина нападна отново, този път разби носа му. От него потече кръв, която закапа по райетата на костюма му. Мъжът отново не реагира.

Знаеше, че не трябва да го прави.

Всички останали от борда чакаха това да приключи. Те също бяха изпадали в подобна ситуация преди. Човек можеше и да не си тръгне жив от тук, наричаха тази черта в характера на директорката си „стари навици“. Членството в борда вървеше с някои рискове и отговорности. Една от отговорностите беше да не се спори в напрегнати ситуации. Рискът от несъгласието беше „перманентно“ изключване от групата.

След втория удар Катерина избърса пръстите на дясната си ръка в костюма на бития мъж и мълчаливо се върна на мястото си.

— Не съм заинтересувана от отлагания — спокойно съобщи тя.

— Можем да придвижим необходимите средства между компаниите и хората през следващите няколко часа — обади се друг член на борда, тонът му беше напълно професионален, все едно нищо не се беше случило току-що. Пострадалият мъж изскимтя тихо в стола си, бършеше кръвта от носа си в ръкава на ризата.

— Не в следващите няколко часа, а *сега*. — Катерина вдигна лявата си ръка и посочи към телевизорите. На безименния пръст имаше златна халка. Макар никога да не се беше омъжвала и да нямаше никакво намерение да го прави, подобна представа носеше определен авторитет. — Хората вече свързват А и Б: появата на посетителя във Ватикана и последващите чудеса. Но планът ни ще проработи само ако Б е *свързана* с А. Парите трябва да се движат едновременно. Видимо. На мига. Без това няма да постигнем нищо.

Почукване от страна на лишения от моден вкус член потвърди стратегията.

— Можем да задвижим нещата до няколко минути.

Катерина кимна.

— Направете го. Просто се уверете, че бордът ще остане вън от уравнението. Не трябва никой да ни свързва със случващото се. Дръжте останалите от фирмата в неведение. Най-добре ще е да останат

чисти като снежинки. — Думите ѝ бяха посрещнати от кимания. —
Никой никога не трябва да разбира, че сме били замесени.

22:41 часът

Централен Рим

Малкият червен фиат 500 хечбек пореше улицата със скорост, която всичките му 101 конски сили можеха да осигурят. Двигателят виеше от натоварването, а купето скърцаше от внезапното ускорение. Александър настъпи до долу педала на газта, докато пускаше съединителя, гумите изпищяха върху асфалта и уведомиха доста повече хора от двамата им преследвачи, че напускат мястото.

— Накъде да карам? — попита той, звукът на двигателя се беше увеличил заради липсата на задния прозорец.

— Завий по първата улица, която видиш, след което карай направо, за да ни разкараш от тук.

Габриела едва се беше доизказала, когато нов куршум изсвистя и се заби в задната броня на автомобила. Само на няколко сантиметра от гумата.

— Ето там, Алекс. — Инспекторката посочи към една странична улица.

Александър завъртя волана наляво и отново стовари крака си върху педала на газта. Бяха се насочили към „Виале Кастро Преторио“, което означаваше, че след няколко секунди щяха да излязат на главен път с голямо движение, където щяха да имат шанс да увеличат дистанцията между себе си и преследвачите им.

— Добре ли си? — попита Трекио, без да сваля поглед от пътя, зави зад следващия ъгъл и се насочи към оживената улица.

Когато вече бяха въвн от опасност, Габриела се обърна напред и се намести в седалката.

— Аз съм добре. Ти как си?

Александър я стрелна с бърз поглед.

— Супер съм. — Противно на отговора му, лицето му беше плувнало в пот, а изражението му беше измъчено.

— Кои бяха тези? — попита Фиеро, но бързо отговори на собствения си въпрос: — По начина им на действие и точния им

мерник бих предположила, че са професионалисти. — Инспекторката се обърна назад, за да провери дали не са преследвани, но не успя да види никакви фарове или друго движение.

Трекио кимна.

— Подозирам, че са отговорни за смъртта на Крослър.

— Няма да споря — отвърна Габриела. — Връзката им със смъртта на професора е сигурна. Но това не ни помага да разберем кои са и какъв е интересът им в цялата работа. — Жената въздъхна дълбоко. Бързината, с която успя да се успокои и съвземе, беше в резултат на обучението и опита ѝ, на лицето ѝ бързо се изписа непохватима решителност.

Александър караше колата към „Сотовия Игнацио Гуиди“ с максималната възможна за тези градски условия скорост и сравнително бързо увеличаваше дистанцията между тях и апартамента му.

Габриела рязко бръкна в дамската си чанта.

— Телефоните ни — каза тя. — Трябва да се отървем от тях.

— Моля?

— Начинът, по който звъняха... сам го каза — отвърна инспекторката. — Така са ни проследили до апартамента ти. Навярно са провели кратко проучване, намерили са телефонните ни номера и са ги хакнали, за да ни открият. Или просто са следвали добре познатия път на логиката. И в двата случая говорим за професионалисти, така че да задържим апаратите си не е особено добра идея. — Фиеро свали прозореца от нейната страна и секунда по-късно запрата мобилния си телефон през него. — Дай ми и твоя. Веднага.

Александър знаеше, че няма смисъл да се възпротивява, и бръкна в джоба си. Подаде апарата на Габриела, която веднага го изхвърли на улицата.

— Със сигурност са видели и колата ми — добави инспекторката, докато затваряше прозореца — и тъй като са достатъчно добри, за да проследят мобилните ни телефони до апартамента ти, няма да им представлява проблем да проследят и номерата. Трябва да изоставим Емилия, колкото се може по-бързо.

— Емилия?

Габриела го дари със свенлива усмивка, след което потупа пластмасовото табло с ръка.

— Емилия.

— Кръстила си си колата?

Инспекторката го стрелна със сериозен поглед.

— Тя е готина, тя е надеждна и допреди тази вечер беше в тип-топ форма. Заслужава име.

Изражението на Габриела беше напълно сериозно за няколко секунди, преди двамата с Александър да избухнат в смях. Напрежението от цялото преследване, от близката среща със смъртта най-накрая беше изпуснато в порой от усмивки. За един кратък момент облекчението, което Трекио изпита, беше нещо повече от успокоение, че са избегнали куршумите. Изпита облекчение, че отново е заедно с Габриела — старата Габриела, с нейните странности и нелеп енергичен смях. Чувстваше се облекчен, дори тази близост да продължеше само миг.

— Добре — най-накрая Александър се съгласи, — ще зарежем Емилия. В такъв случай не просто няма да знаем къде да отидем, но няма да имаме и с какво да отидем.

— Карай към изхода за „Реджина Елена“, намира се няколко пресечки надолу. Близко сме до метростанция „Поликлинико“. — Габриела погледна напред, към заобикалящия ги трафик. — Знам къде да отидем.

*На следващата сутрин
Понеделник, 6:44 часът
Щабът на Швейцарската гвардия*

Сутринта настъпи много по-бавно, отколкото му се искаше на оберст Кристоф Рабер. Работата можеше да се върши и през нощта, разбира се, но разпитите, които бяха наложителни, изискваха светлината на деня.

Нямаше никакво съмнение относно самоличността на мъжа, който комендантът на Швейцарската гвардия забеляза на видеото от вчерашната литургия. Тази сигурност обаче провокираше почти безкрайна поредица от нови неизвестни.

Мъжът на записите беше Арсений Копулов, бизнесмен, роден в Русия, който беше превърнал Италия в свой дом, след като избяга от съветското налагане на „неблагоприятни условия за привържениците на капиталистическата идея“, както ги беше нарекъл в едно от скандалните телевизионни интервюта преди години. Този човек беше станал един от най-големите и най-добри производители на лекарства в Италия. През последните години той оглавяваше „Алвентикс“ ЕООД, една от двете най-големи фармацевтични компании в страната и една от водещите десет в Европа.

Кристоф Рабер беше добре запознат с историята на Копулов, тъй като той беше пословично известен със своите антицърковни и в частност антикатолически възгледи. Работата на Рабер беше да проучва абсолютно всичко за хора с подобно обществено положение и с подобни убеждения. Всеки, който можеше да представлява заплаха за Ватикана, независимо къде се намираше по света.

Арсений Копулов обожаваше пресата. Макар неговата компания да харчеше милиони евра в рекламни кампании, които имаха за цел да повишат търсенето на лекарствата, които произвеждаше, и да привлекат нови инвеститори за разработките, върху които постоянно работеше, ръководителят на „Алвентикс“ като че ли най-много обичаше свободната преса, която пораждаше полемики. Винаги

приемаше с охота поканите да участва в радиопредавания или да се появява в шоуто, които бяха окупирали вечерната италианска телевизия. Те бяха сцената, от която да проповядва своята проследователска позиция на висок глас срещу проактивните „етични протестиращи“ във всякаква форма — независимо дали бяха защитници на животни, които лобираха срещу доказаните изследователски методи на компанията му, или активисти в борбата срещу бедността, които твърдяха, че няма право да продава едно хапче за дванайсет евро, дори създаването му да е коствало 350 милиона.

Много често възраженията идваха от страна на Църквата. Копулов не криеше презрението си към религията. Рабер беше гледал поне две дузини интервюта, в които човекът яростно нападаше Римокатолическата църква — омразата му към религиозните органи беше пословична — заради позицията ѝ срещу контрацептивите, правото на живота, евтаназията, въобще за всичко, по което тя имаше някакво становище. Ако Църквата държеше на нещо, Копулов беше против него.

Дори когато „темата“ имаше бегла връзка или въобще нямаше такава с медицината или науката като цяло. Един особено агресивен запис го беше запечатал как ругае, в напълно традиционния смисъл на думата, църковната литургия като „ритуал на невежеството, който въодушевява невежите“. Словата, които използва по адрес на папата, бяха малко по-малко обидни, макар че оприличаването на понтифика като „водещата звезда в глутница от слепи и озлобени вълци“ си спечели невероятен медиен интерес.

Всичко това доведе отново Рабер до основния въпрос, който му тежеше на ума. Какво всъщност правеше Арсений Копулов на папската литургия в базиликата „Сан Пиетро“ вчера сутринта?

Човекът не само присъстваше на нея. Видеозаписът показваше нещо повече от това: поведението му беше... по дяволите, единственото определение, което можеше да използва, беше праведно. Мъжът се беше прекръстил на няколко пъти по време на службата. Беше скръстил ръце, навел глава и затворил очи, все едно се намираше по средата на пламенна молитва.

Защо един заклет атеист и открит враг на Църквата щеше да коленичи в най-свещения храм на вярата и щеше да се моли на Бога, който сам наричаше „най-голямата лъжа от всички“, точно в момента,

в който „Сан Пиетро“ беше посетена от мъж, чието присъствие никой не можеше да обясни?

Почукване на вратата извади оберст Рабер от мислите му. Една глава вече надничаше, докато вдигна поглед и извика обичайното си *Ja, bitte*.

Лицето на хауптман^[1] Хайнрих Клефт беше преbledняло.

— Какво има, капитане?

Младият офицер носеше обичайната си служебна премяна, която се състоеше от обикновена синя униформа, гарнирана с кафяв кожен колан и широка бяла яка, разстлана върху раменете му. Черната барета, която обикновено носеше килната на главата си, сега беше затъкната под мишницата му.

— Не отговаряйте на телефона си, сър — отвърна мъжът и дръпна вратата след себе си. — Помислих, че ще е добре да ви донеса новините лично.

Рабер погледна надолу към апарата на бюрото си. Малкият LCD дисплей показваше четири пропуснати повиквания, всичките отпреди няколко минути. *Добре не съм ги чул.*

— Какви новини? — попита Рабер и върна вниманието си на капитана.

— Светият отец — отвърна подчиненият му, гърлото му като че ли се стегна около думите, тялото му се изпъна официално. — Заповяда да съберем медиите в Зала ди Константино.

— Медиите?

— Отбрана група, позволени са камери — отговори на въпроса младият офицер. — Папата желае да направи обръщение към света.

* * *

7:02 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

В своя офис в редакцията на „Ла Република“ Антонио Латерца се взираше разгневен в двойката телевизори, поставени на една маса точно срещу бюрото му. Проклетите новинари от телевизионните медии бяха като лешояди. Обикаляха града с бюджети, които надхвърляха осезаемо онова, което един вестник можеше да си

позволи, и в момента, в който някоя история се появише на хоризонта, те се вкопчваха в нея и я обявяваха за своя, независимо кой беше свършил цялата работа в действителност. Медиите се бяха заели с новината около появата на странника във Ватикана и изчеряването на папата веднага след като тя се беше превърнала в интересна за обществеността, и оттогава не спираха да я въртят. Шейсет минути на час, всеки час от деня. Бяха насочили камери към всяка порта, стена и прозорец, които водеха до Ватикана. Разполагаха с цяла армия от репортери, които стояха зад обективите и съобщаваха до втръсване, че няма нищо ново за съобщаване, но въпреки това оставаха на мястото си, докато не изникнеше нещо.

Къде, по дяволите, беше Александър Трекио — главният репортер, занимаващ се с църковните въпроси? Латерца му беше дал задача — една от малкото истински истории, които се бяха изпречвали на пътя на Александър, човекът беше направил фарсова журналистическа кариера благодарение на една-единствена, случайна история, преди около две години — и оттогава просто беше залянял. Изчезнал. Латерца се опита да се свърже с него на всеки номер, с който разполагаше. Прати му имейли. По дяволите, даже влезе в Туитър и му изпрати съобщение там, тъй като беше изпаднал в пълно отчаяние. Резултатът беше нулев. Александър Трекио беше потънал вдън земя.

Bastardo.

Въпреки всичко... Латерца се усмихна. Разбира се, вече беше прехвърлил случая на друг. Онова, което започна като новина от страница единайсет, бързо се превърна във водеща сензация за първа страница, а Трекио не беше в тази лига дори и в най-добрите си дни. Историята беше на вестника, независимо от опитите телевизията да си припише заслугите.

Това, което накара Латерца да се усмихне, беше фактът, че Александър прекали. Без значение какви бяха отношенията му с Николо Маре, даже собственикът на изданието нямаше да го задържи на работа след провал като този. Съвсем скоро щеше да е на улицата. Латерца щеше да получи удоволствието да го уволни лично. Може би щеше да го направи по Туитър, за да бъде още по-оскърбително за репортера. Все пак нямаше значение по какъв начин щеше да му съобщи, важното бе, че Трекио беше пътник.

Точно това, повече от всичко останало, караше Антонио Латерца да вярва в чудеса.

[1] Капитан (нем.). — Б.пр. ↑

7:15 часът

Североизточен Рим

Александър се стресна и се събуди. Сетивата му очакваха да се натъкнат на добре познатите гледки: неговия минималистичен спален декор или приветливата задушевна обстановка на дневната му. Не очакваха кича от натруфената дневна на Изабела Фиеро. Мебелите на лелята на Габриела бяха живи антики, които сами по себе си направо „пищяха“, че собственикът на тази къща за последно бе пазарувал през 1965 година, и нямаше нито една повърхност, която да не е покрита в дантела или в цветни тапети на маргаритки, както и в нощни лампи на цветя. Всичко това беше брутална флорална атака върху дезориентирания му ум.

Спомените на Александър бързо се завърнаха — преследването от снощи, пристигането им в къщата на лелята на Габриела в 1:30 часа, изоставянето на изпотрошения фиат и придвижването им към североизточния край на града с метрото. Изабела Фиеро беше на гости на по-голямата си сестра и като назначен уредник и градинар по времето на нейното отсъствие, Габриела имаше пълен достъп до къщата ѝ. Бабешката страна беше убежището им и със светкавичното завръщане на паметта на Трекио остарелият декор започна да му се струва приветлив и приятен.

Приветлива му се стори и мисълта да свърши нещо полезно.

Александър извади лаптопа от раницата, вкара донгъла^[1] и се зае с работата си. Лицето на главния им преследвач не го напускаше — натрапчиво, спокойно, студено, непреклонно. Трекио беше наясно, че не разполага с нищо, което може да му подсказва кой е този мъж. Единственото, което беше видял от него, беше лицето му, и то докато се опитваха да се измъкнат. Едва зърна втория преследвач. Нямаше за какво да се хване.

Що се отнасяше до тези двамата. Но имаше други двама, за които искаше да научи доста повече.

* * *

Парата започна да свири от стария жълт чайник, когато Габриела му сложи капачето и го вдигна от котлона. Тя изсипа заврялата в „свирача“ течност в каната за кафе. Ароматът се надигна нагоре и погали ноздрите ѝ като добре позната ласка на любовник.

Като добре позната ласка на любовник? Защо всичко ѝ се струваше толкова романтично тази сутрин? Още със събуждането си в гостната почувства позабравената емоция; може би заради изключително неприятния факт, че е сама в леглото, умът ѝ беше луднал. Наистина ли беше зажадняла толкова много за любов, че при самата мисъл, че около нея има мъж, с когото някога беше преживяла кратък романс, почваше да се чувства странно? Не трябваше ли стрелбата по тях и преследването им предната вечер да потискат поне малко подобни емоции и чувства?

Разбира се, това не беше първият път, в който стреляха по нея, докато беше заедно с Александър. Снощи беше втората престрелка, която двамата споделяха от раздялата си преди четири години насам. В крайна сметка май продължаваха да имат някакъв вид връзка.

Габриела се усмихна при тази мисъл. Реално погледнато, нямаше нищо между нея и Александър Трекио. Той беше красив и чувствителен, но също така беше... Не се сецаше за правилната дума. Несигурен? Нестабилен? В края на краищата я беше изоставил. Напомни си отново този неприятен факт. *Той. Ме. Изостави.* Думите, които използва, за да го стори, бяха влошили още повече нещата. Имаше нахалството да я нарече неговата Ева, библейския образ на изкушението, който водеше мъжете към греха. Дори сега споменът стягаше гърлото ѝ.

Жената разбърка с лъжица съдържанието на каната за кафе и намести капаче ѝ. Беше приготвила малка табличка с две чаши и препечени филийки.

Закуска в леглото ли щеше да му занесе? Как ли щеше да бъде разтълкувано *това*?

Габриела се възпря. Тези мисли я караха да се връща към спомените си, които придобиваха много по-осезаем вид от обикновени останки от миналото. Нека Алекс си мислеше каквото иска. Това беше

къщата на леля й, тя го беше спасила и проклет да е, обичаше да пие кафе рано сутрин.

* * *

Александър беше облечен единствено с тениската и боксерките си, когато Габриела влезе в стаята с табла с кафе в едната си ръка. За един момент цялото му внимание към материалите на екрана на компютъра се изпари, заместено от неудобство. От това, че е сам с нея, полугол. Ситуацията беше нещо ново за него, независимо от обстоятелствата. Не беше особено сигурен как самият той или тя ще реагира.

— Съжалявам — извини се Трекио и придърпа ватираното, покрито с цветя одеяло към себе си. — Имам само един чифт дрехи. Сметнах, че ще е най-добре да не спя с тях.

Габриела остави таблата на масичката за кафе, до лаптопа му.

— Поне не спиш гол. Мисля, че мога да се справя с гледката на мъж с тениска.

Александър се насили да се засмее, след което се пресегна, взе каната с кафето, изля половината й съдържание в двете чаши и подаде едната на Фиеро. Отчаяно се опитваше да не мисли за голота, което беше изключително трудно, след като толкова красива жена беше повдигнала темата.

— Благодаря ти за това — каза той, вдигна чашата си и изгони мислите от главата си. — Определено имах нужда от кафе. — Отпи дълга, бавна глътка от димящата течност. Беше черна и ласкава — чудесна утеха за неспокойната нощ.

— Виждам, че вече работиш — отбеляза Габриела и се приближи до лаптопа му. — Трябваше да се сетя.

Инспекторката се намести на дивана до него и Александър усети онази специфична миризма, която само жените имаха рано сутрин — аромат, който през по-голямата част от живота си беше смятал, че няма да опознае.

Насили се да върне вниманието си върху компютъра.

— Правя някои допълнителни проучвания за Маркър Крослър и Салваторе Този.

— Нашите двама професори.

— Двамата мъже са били учени, макар и не в една и съща област. Крослър е бил професор по религия, докато Този е бил старши научен сътрудник... — Трекио се наведе напред и се вторачи в монитора — ... по италианска социална политика.

— В такъв случай връзката им не е била в полето на техните изследвания.

— Така си помислих и аз. В началото.

Габриела повдигна вежди. Остави въпроса да се зададе сам.

— След като продължих да ровя малко по-надълбоко из техните професионални животи — продължи Александър — и проучих автобиографиите и публикациите им, намерих само едно общо нещо помежду им.

— Ще ме държиш в напрежение ли?

Репортерът се усмихна.

— Двамата са публикували трудове за Института пер ле Опере ди Релиджионе — ПОР.

Габриела настръхна.

— Това е Институтът за религиозни дейности.

— По-добре познат като Ватиканската банка.

Жената изпъна гръб. Инспекторката в нея веднага се надигна.

— Крослър и Този заедно ли са работили над тези трудове?

— Не и според това, което знам. Успях да получа достъп до електронните версии на всеки от тях за нищо повече от една солидна сума за абонамент за два журнала, които още сега мога да обещаая, че никога няма да прочета. Но това ми позволи да сравня бележките и препратките им и нито един от двамата не е цитирал другия.

— Това означава, че са проучвали банката сами, независими.

— Трудът на Салваторе разисква предимно взаимодействията на ИОР с публичния бизнес и политическия капитал, докато Крослър се задълбочава в социологическите въпроси, налегнали една свята институция, замесена в икономически афери.

— Звучи ми така, сякаш и двамата са били подозрителни към нея.

— Меко казано. Двете статии открито критикуват ИОР и Църквата и поставят някои доста уместни въпроси за връзките, които те поддържат с външни организации и институции.

— Какъв вид връзки?

— ИОР всъщност е банка, която се управлява от Църквата. Но това съвсем не означава, че не работи като всяка друга подобна финансова институция. Тя оперира с астрономически суми пари в почти всяка една валута, която съществува на планетата, взаимодейства си с други банки, финансови пазари и инвеститори. Прави всичко, което съществува в голямото банкиране.

— С тази разлика, че тези неща се свързват с Църквата.

— Точно така, моралните граници на целомъдрието на една институция, която стои в основата на нещо зло. Мисля, че Христос е казал едно-две неща за това, че човек не трябва да служи на парите и да ги приема за свой бог.

Габриела въздъхна. Усещаше се надигащото се раздразнение в нея и Александър веднага съжали за сарказма си. Сега си спомни колко много тя ненавиждаше нападките му срещу религията и Църквата. Може и да си изгубил вярата си, Алекс — беше му казала тя в един от тези интимни моменти преди четири години, — *но аз не съм. Можеш да запазиш цинизма за себе си.*

— Онова, което е най-обезпокоително — продължи Трекио, като по този начин ги върна на темата, — е колко малко всъщност е известно за вътрешните дела на ИОР. Макар да е основана в далечната 1942 година, първият ѝ публичен доклад относно дейността ѝ се появява едва през 2012-а. Първият ѝ годишен отчет е публикуван през октомври 2013-а, и то очевидно под натиска на сегашния папа, тогава още кардинал. От години човекът настояваше ИОР да бъде прозрачна. Най-накрая успя да постигне целта си.

— Как се връзва това с нашите учени?

Александър върна вниманието си към компютъра.

— Салваторе Този е публикувал две статии върху теориите за вътрешната корупция в ИОР, във всяка от двете години преди този първи отчет. Пуснал е и трета статия през ноември 2013-а, точно след като отчетът е бил публикуван, в която обвинява Банковия борд на надзора^[2] в невярно счетоводство.

— Така не се създават приятели.

— Статията на Крослър за банката се е появила месец по-късно. Тя е язвителна атака срещу моралната подлост на една институция,

оглавявана от петима кардинали и прелат, който е замесен в, цитирам, „едни от най-мътните сделки в съвременната финансова история“.

Габриела се беше привела напред. Тя остави чашата си с кафе, очите ѝ не се отместваха от компютъра на Александър.

— Какво има? — попита я той, като видя, че е напрегната.

— Мисля, че трябва да организираме среща с президента на банката — дръзко отвърна инспекторката.

— С президента? Казваш да се насочим към машиниста на влака.

— Опитът ми подсказва, че тези неща тръгват точно от тази посока — отвърна Габриела и се обърна към него. — За първи път откакто ми звънна вчера, този случай започва да придобива някакъв смисъл. Убийствата, преследването, всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Някакъв човек, който се преструва на Христос, е интересно събитие, Алекс, но не и такова, че да убиваш заради него. Дори изцеряването на папата... да, сензация е, но съвсем не е причина да нараниш някого. Парите, от друга страна, са съвсем различна история. Особено количествата пари, които се въртят в ИОР. Милиарди са заложени, а това е достатъчен мотив за повечето хора.

* * *

Трийсет минути по-късно Александър се беше обръснал и беше превързал раната на ръката си, двамата си взеха бързи душеве, а Габриела проведе няколко телефонни разговора с колеги в централното управление. Взаимоотношенията между римската полиция и Ватикана невинаги са били лесни, но невинаги са били и обтегнати, а Фиеро познаваше няколко полицаи, които поддържаха връзка с духовните власти.

За нейно облекчение, те успяха да я снабдят с информацията, че ИОР не е затворила врати, за разлика от останалата част от Ватикана. Финансовите пазари не се изключваха заради прищевките на един човек, дори този човек да беше папата. Банката не можеше да си позволи да пропусне сутрешната понеделнишка търговия.

За изненада на Габриела, контактът ѝ имаше и друга добра новина за нея и Александър — новина, която ги накара скорострелно

да се насочат към гаража на леля й, с ключовете от кухненското чекмедже в ръка и с план по кой път да минат, за да стигнат по-бързо до центъра на града.

Въпреки всякакви очаквания, президентът на ИОР щеше да ги приеме.

[1] Донгъл — малко периферно устройство, свързващо се с компютър, за да удостовери правото на ползване на някакъв софтуер. Без него съответният софтуер работи в демонстрационен режим. — Б.пр. ↑

[2] Борд на надзора — управителният орган на Ватиканската банка, който докладва пряко на специална комисия от кардинали и на папата. — Б.пр. ↑

7:18 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

Инструкциите на директорката за съвременни действия бяха пределно ясни, но не всичко можеше да бъде сторено на мига. Не и ако желаният краен резултат беше нещо, което щеше да привлече огромен интерес. Първото правило на доброто прикритие гласеше, че жертвата ти трябва да гледа право в него и да вижда само онова, което ти желаеш да вижда.

Подобно нещо не беше особено лесно, след като твоята цел е обществото, а онова, с което си играеш — пари. Хората бяха свикнали да приемат парите за нещо зло, така че специалистите на Катерина Амато бяха разработили системи навсякъде, като предпазна мярка, за да накарат обществеността да повярва в онова, в което директорката на „Глобал Капитал Италия“ искаше. Подобен вид манипулация изискваше умение, средства и достатъчно време, за да се свърши работата. Не разполагаха с последното, но това не можеше да бъде извинение за провал.

Двойката мъже, които компанията нае като „специалисти по финансови технологии“, работеха вече часове, от мига на назначаването им, в едно затворено пространство без прозорци — техния офис мазе. Обзавеждането им не изглеждаше никак футуристично, както хората принципно очакваха от талантиливи хакери с добри доходи, но определено притежаваха едно от най-добрите компютърни оборудвания в света.

Бяха получили списък с цели: няколко фирми, няколко компании, няколко човека. На хартия всичко изглеждаше елементарно, но на практика работата беше изключително сложна.

Хакерите вече бяха приключили работа по първата институция и свързаните с нея агенции. Тези организации щяха да бъдат много изненадани, когато бъдеха разкрити. Двойката спецове беше започнала да работи върху втората цел, която беше особено обсъждана в новините от предния ден.

Банковите сметки на „MCL научно звено «Лиза Тедеско»“ бяха изведени на един от LCD екраните в стаята — дълъг списък от цифрови комбинации на авоарите на инвеститорите им. Хакерите се придвижваха през него, преместваха средства от един източник в друг. Два милиона евро тук, десет там, половин милион някъде другаде. Това не беше трудно, трудното беше трансакциите да бъдат осъществени със задна дата. Банките и финансовите институции имаха защити точно срещу подобен вид измами, които им подsigуряваха сигурността на движението на парите, както и „чистотата“ на тези пари — затова два месеца назад, три дена назад, дори един ден назад бяха изключително критични периоди.

Хакерите успяваха да изпълнят задачата си. Работата им беше прах в очите, разбира се. Амато и масивната ръка на нейната фирма притежаваше тези компании, макар собственичеството ѝ да беше скрито зад пластове корпоративни игри, които биха заблудили дори най-взискателните данъчни одитори. Чрез тези издигнати стени „Глобал Капитал Италия“ имаше пълен достъп до своите ресурси. Инвестирането на милиарди зад кулисите можеше да ти осигури много власт.

Работата, предвидена за тази вечер, нямаше нищо общо нито с властта, нито с потайността. Нейната цел беше да постави определени компании в позиция, в която не биха били способни да отрекат участието си в нещо, за което нямаха никаква представа. И двамата компютърни специалисти смятаха, че подобна идея е брилянтна.

Оставаше единствено личният контакт.

Единият от хакерите изведе на екрана личната сметка на доктор Марчело Тедеско, „набожния будала“, както двамата го наричаха. Специалистът вече беше създал втора разплащателна сметка на името на учения, свързана с онази, която той беше ползвал вече повече от десетилетие. На спеца му се струваше много по-добре човекът да има друга сметка, която да лъха на незаконност и потайност.

С няколко клика той прехвърли 25 000 евро от една от сметките на техните клиентски корпорации към новосъздадената разплащателна сметка със задна дата от три дни. След това преведе втора сума в същия размер от тази сутрин.

Половината тогава, половината сега. Нали това беше традиционният начин за изплащане?

8:30 часът

Офисът на Института за религиозни дейности, Ватиканът

— Това е праг, който никога не съм смятал, че ще пристъпя — прошепна Александър на Габриела, когато двамата минаха през вратата, водеща до лобито на Ватиканската банка.

Нямаше нищо в главните офиси на Института за религиозни дейности, което предполагаше усещане за гостоприемство и уют. Кръглата кула, която се намиреше в края на Апостолския дворец, беше едно от малкото места във Ватикана, което не беше напълно изолирано за външния свят, откакто се появи странникът в базиликата „Сан Пиетро“ вчера сутринта. Постройката се издигаше като изпушена цигара от едната страна на двореца, гледаше навън и беше достъпна извън територията на Ватикана през една малка черна врата, която се намиреше на Виа ди Порта Анджелика — разбира се, беше достъпна, ако човек имаше достъп до нея. По-голямата част от хилядите туристи, които минаваха покрай сградата всеки ден по пътя си за Пиаца Сан Пиетро, нямаха представа какво се крие зад нея.

Но знанието, замисли се Александър, невинаги прогонваше страха. Мъжът забеляза отблъскващата каменна зидария, която се издигаше поне три етажа над земното равнище, първият ред с прозорци с решетки, които опасваха кулата, беше доста нависоко и бе невъзможно да се погледне през тях. Цялата постройка беше напълно непробиваема, в каквата я беше превърнал Ватиканът през последните няколко десетилетия.

Въпреки всичко Трекио се намиреше вътре. Дойдоха направо тук от къщата на лелята на Габриела, като по пътя спряха единствено за да си купят нови телефони. Инспекторката си взе обикновен сгъваем апарат тип „мида“, докато Александър се снабди с модерен LG G2 — същият, какъвто имаше до снощи. Беше свикнал с него, ползваше го като миниатюрно средство за проучване, колкото и да оплюваше модерните технологии. Този път и двамата си осигуриха предплатени

карти, като дадоха фалшиви имена на и бездруго незаинтересувания продавач. По-добре да внимаваха, отколкото после да съжаляват.

— Толкова мистериозно ли е тук, колкото си го представяше? — попита го Габриела и посочи към кръглата сграда пред тях. Бяха подкарали стария, но добре поддържан опел на леля й по най-краткия възможен път до Апостолския дворец.

— Долу-горе — отвърна Александър. — Репутацията му изглежда заслужена.

— Ако това ще те успокои — обясни Фиеро, — нямаше никакъв проблем да организирам тази среща, въпреки всичко, което се случва във Ватикана.

— Успяла си благодарение на значката си. Но това съвсем не важи за простосмъртните.

— Дори когато си бил един от тях?

Александър поклати глава, докато пристъпваха през тесния вход на приемната.

— Свещениците не се допускат дори да припарят до ИОР. През кратката ми служба в курията заедно с вуйчо ми, мисля, че е ставало въпрос за нея само два пъти. Всички се държат така, все едно това място не съществува.

Когато влязоха в помещението, Александър и Габриела се сблъскаха с приемна, която не бяха виждали в никоя друга позната им банка. Малката стая беше с бели варосани стени. Монотонен бежов килим покриваше пода. Три тапицирани в кремаво обикновени стола бяха оставени до една от стените, които лесно можеха да минат за заети от лобито на някой хотел. Срещу тях имаше малко дървено бюро. Единственото украшение в помещението беше едно разпятие над бялата врата, която водеше навътре в сградата, и снимка на папата, която висеше над бюрото. Отгоре му беше оставена стъклена ваза с виолетова лилия в нея, която придаваше някакъв цвят на тази безлична стая.

— Не е точно разкошът, който очаквах — промърмори Габриела. В помещението нямаше никакви помпозни декорации. Нито пък компютри на бюрото или камери по стените. Единствената технология в стаята беше остарял телефон, украсен с месинг, до който се намираше тетрадка със спирала.

— Не се заблуждавай — предупреди я Александър. — Властта невинаги е бляскава.

Само след секунда бялата врата в другия край на помещението се отвори и Фиеро се изненада за втори път тази сутрин. В приемната на едно от най-концентрираните владения на силата, в един изключително мъжки свят, какъвто беше Ватиканът, влезе жена. Тя беше на трийсет и няколко години, с професионален външен вид. Приблужи се към тях, напълно уверена в онова, което прави.

— Казвам се Беатрис Пинар — съобщи жената със силен френски акцент и протегна ръка. — Аз съм официалният представител на Института пер ле Опере ди Релиджионе. Удоволствие е за мен да се запознаем.

Александър се ръкува с нея, Габриела последва примера му.

— Останах с впечатлението, че имаме среща с президента на ИОР — каза Трекио, раздражението в гласа му беше явно.

Жената се усмихна.

— Имате. Не се безпокойте, не са ви прехвърлили на някой дребен чиновник. За съжаление, със затварянето на Ватикана персоналът ни беше намален. — Представителката на банката погледна Трекио право в очите, след което продължи с не особено добре прикрита гордост: — Обикновено аз не играя ролята на посрещач.

— Благодарни сме за помощта ви. — Габриела се опита да прикрие гафа на Александър. — Както и за съгласието ви да организирате тази среща толкова бързо.

— Господин Холцман, президентът на Борда на надзора, ще се радва да ви приеме. Самият той се съгласи да се срещне с вас.

Александър се опули насреща ѝ. Фактът, че някой от висшите служители на Ватиканската банка иска да разговаря с репортер и инспектор, беше труден за приемане.

Домакинята им забеляза учуденото му изражение.

— Нещо друго ли очаквахте, господин Трекио? Може би трябва да се появя отново, да ви предупредя, че не трябва да задавате въпроси и демонстративно да ви отпратя? Мога да си сложа черни очила и тихичко да ви прошепна, че някои неща не бива никога да се дискутират или споменават?

Габриела не успя да потисне смеха си. Александър смени червенината на лицето си с нови нюанси.

— Не се безпокойте — успокой го Беатрис Пинар. — Не за първи път се сблъсквам с подобна реакция. Но ИОР не е задължена да следва предубежденията на другите хора. — Жената се усмихна нежно, след което посочи към столовете до стената. — Моля, седнете. Ще уведомя президента, че сте тук, и ще се върна да ви повикам.

Александър и Габриела седнаха на предложените им места, а госпожица Пинар се плъзна през бялата врата и ги остави сами.

— Това определено мина много добре — констатира Фиеро и заби лакът в ребрата на Трекио. — Искаш ли да ги ядосаш още повече дори преди да сме им обяснили защо сме тук?

Александър отвори уста, но бързо прехапа езика си. Габриела не можеше да го разбере какво чувства — нещо, което дори хуморът на Пинар не можеше да смекчи. Това беше горчивият опит на миналото. Той знаеше как работеха Църквата и нейните институции. Определено не и по този начин.

Трекио извади новия си телефон, отвори приложението за изпращане на съобщения и въведе номер, който знаеше наизуст. Вуйчо му беше единственият човек, на когото се доверяваше напълно.

Написа само едно изречение.

Няма да повярваш къде се намирам.

8:40 часът

Апостолският дворец

Папа Григорий се обърна към странника, който стоеше мълчалив от другата страна на бюрото му. Бяха разговаряли заедно, бяха мълчали заедно. Имаше дълги моменти на размисъл и молитви. Но сега, с напредването на новия ден, папата беше изпълнен с решителност.

— Ще направя обръщение към света — нежно заговори той. — Вече споделих намеренията си с моите хора. Те ще уредят малка пресконференция тук, в двореца. Като гледам настроенията навън, убеден съм, че онова, което ще кажа, ще бъде предавано на живо по телевизията.

— Какво смяташ да е то?

Въпросът на мъжа беше спокоен и любезен.

— Ще разкажа на всички за хубавите събития, на които ставаме свидетели.

Отговорът на папата беше пряк, макар зад него да се криеха притеснения, които нямаше да напуснат ума му. Чудесата, които се бяха случили извън Ватикана, достигнаха до неговото знание. Те бяха невероятни. Но и също толкова необясними, колкото и изцеряването му.

То също беше истинско. Знаеше, че е абсолютен факт. Останалите... В крайна сметка беше човек на вярата.

Макар че и той, папата, можеше да говори завоалирано.

— Най-важното е — продължи Григорий, — че ще ги призова да приемат тези събития като начало. Да приемат добруването за своя цел.

Папата погледна странника право в очите. За хиляден път го изпълни любопитство. Искеше да попита мъжа за името му — да го попита откъде е, *защо* е тук. Но също както и във всеки преден случай, изкушението се изпари също толкова бързо, колкото се беше и появило. Онова, което остана след него, беше чувството за

спокойствие, за промяна, за безвремие, които съпровождаха понтифика, откакто срещна непознатия предния ден.

Изпълваше го надежда. Това чувство, поне засега, беше достатъчно за Григорий.

— Намеренията ти са благородни — отвърна странникът. В очите му блещукаше успокоителна усмивка. — Добротата, която виждаме в света, винаги трябва да ни стимулира към по-възвишени цели. Нали за това са чудесата?

Папата въздъхна дълбоко, беше благодарен на подкрепата. Замисли се за милионите вярващи извън тези стени, които толкова отчаяно се нуждаеха от надежда. От увереност, че са обичани и ценени. Ако можеше да им предложи думи, които да им вдъхнат тези неща, да ги вдъхновят благодарение на случващите се чудодейни събития около тях, самият той щеше да ликува. Това щеше да е най-великото дело, за което последователите на Рибаря^[1] бяха призвани.

— Има само едно нещо, за което искам да те помоля, ако ми позволиш — заговори странникът след неколкосекундна пауза.

Молба. Първата, която мъжът беше отправил. Папа Григорий се наведе напред в стола си.

— Разбира се.

— Искам да те помоля да кажеш онова, което таиш в сърцето си. — Непознатият наблюдаваше внимателно понтифика, докато плъзгаше ръка към джоба на ризата си. От него извади малко парче хартия, сгънато през средата. — Кажи това, което чувстваш, кажи това, което сърцето шепне в устата ти — повтори мъжът и плъзна листчето по бюрото на папата. — И тогава кажи това.

[1] Рибаря — става въпрос за Свети Петър, който е бил рибар. — Б.пр. ↑

8:51 часът

Офисът на Института за религиозни дейности

— Мога ли да предположа, че сте тук, за да прецените дали сме корумпирани, или не?

Въпросът на германеца Ернст Холцман, президент на ИОР, беше зададен с усмивка на възпълното му розово лице и очарование, което беше обезоръжаващо. Нищо около него не подсказваше, че мъжът е част от измамни дейности и престъпни схеми, за които обществото предполагаше, че се извършват във Ватиканската банка. Вместо това Холцман приличаше на селски пекар от някоя приказка: с розови бузи, весел, закръглен. Той се усмихваше топло зад перфектно кръгли очила, а оредяващата му коса се спускаше върху челото му по начин, който беше по-скоро комичен, отколкото отблъскващ.

— Не, не сме тук за това — обясни Габриела извинително. Явно посрещачката им беше споделила възгледите си в лобито. — Съжالياваме, ако сте останали с подобно впечатление. — Инспекторката стрелна Александър с остър поглед. — Тук сме, за да потърсим помощ за разследването, върху което работим.

Мъжът усети неудобството на Габриела.

— Моля ви, не се безпокойте. Ще се радвам да ви помогна с каквото мога, макар да не знаех, че банката ни е замесена в полицейски случай. — Президентът им направи знак да се разположат на двете кожени кресла срещу бюрото му. — Желаете ли нещо за пиене?

И Александър, и Габриела отказаха, но домакинът им си наля малко от нещо, което приличаше на уиски. Явно сутрешният час не го притесняваше, за да поддържа навика си.

— Често чувам обвинения в корупция — отвърна мъжът, седна на мястото си и отпи глътка. — Навярно няма да се изненадате колко много хора идват тук с мисълта, че са попаднали в сърцето на някакво огромно престъпно начинание. — Президентът се усмихна, зъбите му бяха бели, но криви. Устните му бяха яркочервени — цветът на

крещящите червила — което му придаваше комичен аспект, напълно съвместим с целия му външен вид.

— Грешат ли? — попита го Александър, прекалено нападателно.

— Определено имат причина да вярват в това — отвърна Холцман. Мъжът не губеше самоконтрола си дори и за секунда. — Всичко идва от територията. Знаех, че е така, още в деня, в който папата ме назначи на поста. Ние сме финансовата ръка на Църквата, а Църквата е институция с огромна сила и съществено богатство. Двете неща винаги будят подозрения.

Президентът говореше ерудирано. Видимо беше, че тази негова начетеност не бе единствено във финансовите науки. Думите му бяха напълно уместни и изказани със завладяваща искреност.

— Имало е доста хора, които са били подозрителни към банката в миналото — възпротиви се Александър.

Холцман въздъхна.

— Всички си имат минало, включително и ние. Но за разлика от повечето институции, нашата е усърдно следена под лупа. Никога не сме били по-прозрачни, отколкото сме сега. А не е ли най-важният въпрос не какво сме правили в миналото, а какво правим сега?

— На мен ми се струва правилно така — отвърна Габриела.

Александър изсумтя тихичко.

— През последните няколко години отворихме вратите си до невиджани досега нива на публична откритост — добави Холцман. — Негово Светейшество папа Григорий е добре известен със своето желание да хвърли светлина върху някои от най-тъмните кътчета на големия църковен таван. А няма по-подходящо място за мрачни афери и нечисти сделки от Ватиканската банка.

— Сигурен ли сте, че сте banker? — попита Габриела, наполовина саркастично.

Холцман се усмихна.

— Предпочитам да се приемам като слуга на Църквата, който помага за добруването ѝ по целия свят. Но да, аз съм banker и бивш председател на „Холцман Файненшъл“, основан от моя працядо. Не разбирам защо честността и прозрачността не могат да властват над финансовия сектор.

Президентът на ИОР отпи нова глътка от уискито си, пиеше го така, както повечето хора пиеха кафето си сутрин.

— Казахте, че сте тук заради някакъв полицейски случай?

Мъжът погледна към Габриела.

— Разследваме смъртта на двама учени, които са загинали при особено подозрителни обстоятелства.

— Смъртта? О, толкова съжалявам да го чуя — отвърна Холцман и се прекръсти. Направи пауза, затвори очи и произнесе кратка молитва. Когато отново ги отвори, погледна право в Александър. — Тъй като сте тук, предполагам смятате, че банката е замесена по някакъв начин с тяхната смърт?

Трекио забеляза, че мъжът отново беше изключително словоохотлив. Предвид обстоятелствата, очакваше да дърпа с ченгел подобни забележки от някой от служителите на Църквата.

— Двамата са писали статии за корупцията в ИОР — отвърна репортерът и се наведе напред в креслото си. — Нито една от тях не е привлякла особен интерес по времето, когато са били публикувани, но убийствата на двамата учени през последните двайсет и четири часа предполагат, че някой не е бил особено доволен от техните заключения.

Холцман изпусна дълга въздишка.

— Ужасно, просто ужасно. Макар че не разбирам как научната работа върху дейността на банката би предизвикала подобна реакция.

— Имената на Маркър Крослър и Салваторе Този говорят ли ви нещо? — попита Габриела.

Александър внимателно наблюдаваше чертите на лицето на президента, но в тях откри единствено искрено недоумение. Поне доколкото можеше да ги разчете.

— Не, не мисля, че съм чувал някое от тези имена в миналото. — Холцман направи пауза. — Това ли са двамата мъже, които са били... убити?

Инспекторката кимна и президентът на банката се прекръсти отново. Човекът пребледня, когато към абстрактните убийства бяха добавени и истинските имена на жертвите.

— Трудът на Крослър твърди, че продължавате да криете тайни — настоя Трекио. Можеше да усети как Габриела го изпепелява с поглед, който казваше: *Млъквай, Александър.*

— Разбира се, че крием тайни — отвърна Холцман. Въобще не изглеждаше обезпокоен от въпроса. — Всяка институция има такива.

Конфиденциалността е основна част от добрия бизнес. Това се отнася с пълна сила за църковните дела. Ние помагаме на бедните и потисканите, а това понякога означава да влезем в остро противоречие с желанията на правителството, което осъществява това потисничество. Помнете какво се случваше по времето на папа Йоан Павел II. Действията на Църквата, много от които бяха финансирани от нейното управление тогава, бяха основната съставка в свалянето на комунизма в много части от Източния блок. Не можем да позволим на тези правителства да разберат, че ние стоим зад всичко това.

Отговорът накара Александър да помисли за миг.

— Все пак — каза той — през половинвековното си съществуване, ИОР е преживяла доста скандали. Корумпирани отдели, незаконни сделки...

— Да не забравяме, че всички те са само теоретични предположения — прекъсна го Холцман. — С цялото ми уважение, едно нещо не е истина само защото е обявено в медиите.

Мъжът се усмихна отново, ледът в чашата му издрънча.

— Теоретични! — повтори Александър. — С продължаването на тази политика на секретност вие не помагате за преодоляването на това подозрение. Трудът на Крослър споменава, че той не е успял да получи конкретна информация от вашия офис, подробни материали за взаимоотношенията ви с други агенции и подобни неща.

В началото този коментар като че ли извади Холцман от равновесие. Президентът на банката не отговори нищо. Остави питието си на бюрото. Само след миг се изправи, обърна гръб на Трекио и Фиеро, но не се насочи към вратата. Приблужи се до един шкаф и отвори металното му чекмедже. Започна да преглежда папките за няколко секунди, докато не откри прихваната с телбод колекция от листове и я извади от купчината с книжа.

— Да не би да имате предвид подобен вид информация, господин Трекио?

Холцман се върна до бюрото си с доволна усмивка на лице. Остави листовите пред тях.

— Пълен списък с настоящите финансови и бизнеспартньори на ИОР. — Мъжът се стовари в креслото си и се наслади изключително много на невярващите физиономии, изписани на лицата на Александър

и Габриела. — Наречете го малък подарък — добави президентът на банката — от вашия добър приятел, злия пазител на тайните.

* * *

Единайсет минути по-късно

Ватиканът

Звъненето на един черен телефон се разнесе по коридорите на Ватикана. Разговорът беше приет от мъж, който запази тона си тих и спокоен.

— Да?

— Има раздвижване.

— Къде?

— В главния офис на ИОР. Холцман проговори.

— Пред кого?

— Регистърът посочва мъж и жена.

Информаторът даде имената на Александър Трекио и Габриела Фиеро.

— Можеш ли да ми пратиш запис от срещата?

— Разбира се. Ще го получиш след няколко минути.

Мъжът във Ватикана въздъхна облекчен. Ернст Холцман беше честен човек, отзивчив и винаги открит за всичко. Точно това беше причината той да не е запознат с истинската същност на онова, което се случваше с парите, които управляваше.

Облекчението му се изпари веднага след като чу следващите думи на информатора.

— Има още. По време на срещата Холцман е дал на гостите си пълен списък с партньорите на ИОР.

— Видели са списъка?

— Взели са го с тях, когато са напуснали банката.

Информаторът продължи да говори, но така и не беше изслушан. Гласа от Ватикана вече го нямаше, а линията беше прекъсната.

9:22 часът

Близо до река Тибър, Централен Рим

Обаждането пристигна в централата точно в 8:40 часа, само дваайсет минути преди смяната на дежурните офицери Енцо Джулиано и Иво Турчи да приключи. За съжаление, това беше начинът, по който идваха важните обаждания — неочаквани и в последния момент.

Полицаяте пристигнаха на уреченото място на Виадото делла Малиана девет минути по-късно, като паркираха служебната си „Алфа Ромео 159“ успоредно на пътя, който се виеше около южния бряг на река Тибър. Джулиано ненавиждаше тези повиквания. Въпреки романтичните представи за водоема от отминалите римски дни, съвременната Тибър беше миризлив отходен канал, който преминаваше през града. Но не това беше основната причина, която караше стомаха на офицера да се преобръща, а нещата, които намираха в нея.

Жена на средна възраст, с разчорлена сива коса стоеше като статуя до брега, лицето ѝ беше прекалено пепеливо и бледо за това слънчево време. Джулиано подозираше, че точно тя е направила телефонното обаждане до управлението, и това му предположение се потвърди, когато двамата с Турчи се приближиха до нея, а тя само посочи надолу към водата.

— Чакайте тук — нареди ѝ вторият полицай, когато я отминаха. Секунда по-късно двамата офицери слизаха надолу по тухлените стъпала, които водеха до самата река, след което пъргаво се спуснаха по големите камъни, които я опасваха.

Джулиано вече го виждаше.

— Ето там — каза той и посочи на единайсет часа.

Във водата, малко над повърхността ѝ се подаваха два крака. Те бяха обути в дънки и безлични кафяви обувки, около които беше увито нещо. Когато полицаяте се приближиха, видяха повече от тялото. То лежеше с главата надолу, горната му част беше облечена в бархетна риза. Косата, която изглеждаше да е светлокафява и около осем

сантиметра дълга, плаваше от задната част на главата, движенията ѝ бяха някак си странно красиви, като се имаше предвид зловещата сцена.

— Внимателно — предупреди Джулиано, когато подаде ръка на партньора си, защото онзи изгуби почва под краката си. Камъните, които бяха от двете страни на реката, бяха закръглени, покрити с водорасли и хлъзгави.

— Ще се оправя. — Намираха се на крачки от целта. След няколко секунди двамата полицаи стояха от двете страни на тялото.

— Няма външни следи от наранявания — отбеляза Турчи, докато оглеждаше трупа на мъжа, макар този коментар да беше крайно излишен. Тялото беше облечено в дрехи, под които можеха да се крият всякакъв вид наранявания. Рани от остриета, огнестрелни оръжия, натъртвания от падане. Единственото, което виждаха ясно, бяха тежките вериги, увити около долната част на краката му.

— Нека го преобърнем да видим с какво си имаме работа.

Офицер Джулиано се пресегна надолу и заедно със своя колега хванаха тялото.

— На три — инструктира той. Последва кратко отброяване и двамата полицаи преобърнаха трупа на неизвестната жертва.

Водата се разплиска в краката на Джулиано и той инстинктивно се отдръпна назад. Трупът застана в новата си позиция, златистокафеникавата му коса беше покрила лицето.

Полицаят се пресегна надолу и махна залепналите около очите и носа кичури.

Тогава той и колегата му видяха лицето на жертвата.

Само Турчи успя да проговори.

— О, господи!

9:31 часът

Улица „Салита ай Джардини“, на границата с Ватикана

— Не съм сигурен дали разбрах онова, което се случи току-що — призна си Александър, когато двамата с Габриела напуснаха кръглата кула в края на Апостолския дворец.

Фиеро не правеше опити да свали усмивката от лицето си.

— Признай си, Алекс, влезе там с нагласата, че ще се изправяш срещу каменни стени и отрицание на всеки ъгъл. Циник!

Трекио вдигна ръка в подигравателно оттегляне.

— Виновен. — Той бръкна в джоба си, извади от там нов пакет MS с филтър, който си беше купил заедно с телефона, и запали цигара. — Срещата въобще не протече както очаквах.

— По-късно двамата ще си поговорим за отношението ви към Църквата, господин Трекио — каза Габриела. — Още малко преживявания като това и вероятно ще успея да те върна в духовенството.

Александър се усмихна. Бяха се запътили към малкия тъмнооранжев опел. Централното му отключване се задейства. Инспекторката говореше за бъдещето.

— Както каза — продължи Габриела, — гостоприемството на банката беше малко обезпокоително.

— Радвам се да разбера, че е останало някакво подозрение у теб.

Фиеро поклати глава.

— Само дотолкова, че може да сме тръгнали по напълно погрешна следа.

— Защо мислиш така?

— Предимно заради откровеността на президента на банката. Крослър и Този са смятали, че разкриват тайни, и ние тръгнахме по техния път с това предположение. Но очевидно Холцман нямаше какво да крие. Даде ни шибания списък с партньорите си, без да се замисли и за секунда!

Жената отново започна да се кръсти.

Алекс вдигна едната си вежда. Превзетата и професионална фасада на Габриела Фиеро понякога се пропукваше достатъчно, за да пропусне някоя полицейска грубост на повърхността, която, заедно с редицата ѝ странности, беше от нещата, които харесваше у нея.

— Не бъди толкова сигурна — каза репортерът. — Този списък не означава нищо, докато не го проверим и не потвърдим, че информацията в него е вярна.

— Ще се заема с това — отвърна Габриела и кимна. — Откарай ни в някое кафене. Холцман може и да пие уиски преди десет, но на мен едно лате ще ми дойде много добре. И махни тази цигара. Леля ми ще се оплаква от миризмата върху дамаската на колата месеци наред.

Александър се ухили, хвърли полуизпушената цигара през прозореца и запали двигателя. Преди да успее да потегли, новият му телефон започна да звъни. Извади апарата от джоба си и когато видя номера, изписан на дисплея, лицето му се изкриви от изненада.

Поредицата от цифри беше същата, на която изпрати съобщение по-рано днес. Александър и вуйчо му поддържаха връзка чрез SMS-и, откакто текстовите съобщения бяха навлезли в ежедневието на хората, и тази сутрин Трекио изпрати такъв на кардинала по навик. Тъй като в миналото бяха обсъждали заедно липсата на достъп до ИОР, на Алекс му се стори, че посещението му в Института би било интересно за възрастния Трекио.

Предвид настоящата ситуация във Ватикана и статута на вуйчо му там, Александър не очакваше да получи отговор. Подобно обаждане дори не би трябвало да бъде възможно.

Репортерът прие разговора с по-голямо нетърпение от обикновено.

— Ало?

— Александър, ти ли си?

— Вуйчо Риналдо, не мога да повярвам, че си ти. Мислех, че сте привикани. Как успя да ми се обадиш?

— Вчера следобед всички кардинали бяха призовани. Вече бях тук, така че пътешествието ми трая кратко. Другите прелетяха от всички краища на света.

— Казаха, че сте напълно изолирани. Без телефонни разговори, нито в едната, нито в другата посока.

— Така е, Александър. Но моля те, спри да задаваш въпроси.

Притеснението в гласа на вуйчо му обезпокои репортера.

Това не беше присъща за стареца емоция.

Риналдо Трекио беше кардинал от шестнайсет години, лоялен и отдаден принц на Църквата. Също така беше грижовен и любящ вуйчо, откакто Александър го помнеше.

Когато вярата на Алекс започна да го изоставя частичка по частичка, докато съвестта му най-накрая не достигна до праг, който никога не беше очаквал, че ще достигне — осъзнаването, че не може да продължава да бъде свещеник — вуйчо му продължи да го подкрепя. В момента, в който Габриела се появи в живота му, той вече беше взел своето решение, но дори тогава Риналдо не престана да му показва своята любов и разбиране, докато останалата част от неговото католическо семейство го дари единствено с раздражение и разочарование. Сигурен беше, че и вуйчо му е бил изпълнен с подобни сантименти, но трябваше да му се признае, че никога, по никакъв начин кардиналът не им позволи да излязат на бял свят пред племенника му.

— Къде се намираш точно сега? — попита го Риналдо от другата страна на линията.

— В кола, недалеч от Ватикана.

— Защо си сменил номера си?

Въпросът беше по-скоро загрижен, отколкото любопитен.

Александър не знаеше как да отговори.

— Бях въввлечен в един вид... инцидент. Промяната беше препоръчителна.

Изведнъж тонът на вуйчо му охладня предупредително:

— Александър, искам да ме чуеш. Трябва да бъдеш внимателен. Много внимателен.

В стомаха на Трекио се образува камък.

— За какво говориш?

— Знам, че разследваш изцериането на папата и появата на онзи човек в „Сан Пиетро“ — отговори Риналдо. — Също така знам, че се ровиш в убийствата на двама професори.

Александър пребледня, хватката му върху телефона и волана на колата изведнъж се стегна.

— Откъде имаш тази информация? Да не ме следите?

— Не е важно откъде знам, Алекс. По-добре да не знаеш. Важното е да ме разбереш, като ти казвам, че се случва нещо много по-голямо, отколкото можеш да проумееш.

— Следят ли ме? — попита Трекио, беше объркан. — Наблюдаван ли съм от Ватикана?

Дали магистериумът не правеше точно това със свещениците, които го напуснаха? Или пък с журналистите?

— Алекс, моля те. Няма време да се впускаме в подробности — отвърна вуйчо му умолително. — Но колкото повече навлизаш в това, и толкова по-голяма заплаха се превръщаш за... за...

— За кого, вуйчо?

Риналдо се поколеба, след което изръмжа следващите думи:

— За хора, които няма да се подвоумят да елиминират онези, които представляват заплаха за тях.

Александър преглътна и погледна към Габриела, която беше вдигнала очи от списъка на ИОР и следеше внимателно разговора му. Инспекторката знаеше, че нещо не е наред, но можеше да чуе само едната страна.

— Трябва да ми кажеш нещо повече от това — настоя Трекио към вуйчо си. — С кого си имаме работа?

Почака за отговор, но такъв не дойде.

— Вуйчо Риналдо?

Погледна към дисплея на телефона. Връзката беше прекъснала.

9:51 часът

Централен Рим

— За какво беше всичко това? — попита Габриела нетърпеливо.

Александър остана мълчалив за известно време, когато разговорът с вуйчо му приключи. Нещо очевидно не беше наред.

Изведнъж мъжът се пресегна и включи радиото на колата. Започна да преминава през станциите без никакъв интерес и се спря на първата, чийто сигнал беше добър, все едно се нуждаеше от някакъв шумов фон, който да го разсее от мислите му.

— Алекс — настоя Габриела, — отговори ми. — Жената положи нежните си пръсти върху неговите. Неочакваният контакт с друго човешко същество като че ли успокои репортера.

— Наясно си, че вуйчо ми е кардинал — най-накрая заговори Трекио, — така че знаеш къде се намира и с какво се занимава в момента.

— Срещнал ли е странника? Сподели ли ти нещо за него?

— Не. Едва го спомена. Предупреди ме за нашето разследване.

Габриела застина.

— Откъде вуйчо ти знае какво разследваме?

Александър поклати глава.

— Нямам никаква представа, а той не ми каза. Предупреди ме, че навън има хора, които знаят какво търсим. Хора, с които не искаме да се замесваме.

— Малко е късно за това. Бих приела престрелката от предната вечер като доста солиден знак, че вече сме се замесили с тях.

Александър потръпна от казаното от Габриела. Както много често се беше уверявал в миналото, инспекторката можеше да разчита израженията на лицето му толкова добре, все едно бяха думи, изписани на лист хартия. *Очевидно някой ни преследва, но откъде вуйчо ми може да знае това? Дали предупреждението му не беше просто предчувствие — гласът на загрижеността, който се обажда точно в този момент, в който преживявам най-травмиращите събития в*

живота си? Но Габриела знаеше, че Александър не вярва в съвпадения. Не и на подобно равнище. *Откъде може да знае какво разследваме? Откъде може да знае кой е след нас? И в крайна сметка, защо въобще някой ни преследва?*

Инспекторката наруши мислите му:

— Вуйчо ти спомена ли кои са тези хора?

— Не мисля, че можеше да го стори. Звучеше така, все едно е поел огромен риск, за да ми се обади. Искаше разговорът да е кратък.

Габриела погледна към листовите в скута си.

— В такъв случай предупреждението му не ни е от особена полза. — Жената вдигна отново поглед и забеляза смутеното изражение на Александър. Изведнъж ѝ се прииска да го отклони от смазващите го и тревожни мисли, които нямаше да го доведат доникъде. Смяната на темата изглеждаше най-приемливият вариант. — *Защо не тръгваме, Алекс? Разгледах списъка, който ИОР ни дадоха. Ако в него има ценна за нас информация, аз не я виждам.*

Александър даде на първа скорост и потегли, но главата му се тресеше.

— Трябва да има нещо.

— Тъй като не знам какво точно търсим, ми е трудно да го намеря. Просто са изброени всички клиенти и сътруднически корпорации. Бих очаквала същия списък от която и да е банка.

— Маркърс Крослър не е разполагал с повече вътрешна информация от нас — настоя Александър, — но някак си е успял да стигне до извода, че има нещо престъпно в цялата тази работа. Нещо, което е свързал със странника.

— Той е имал повече време и повече подробности, с които ние не разполагаме — отговори Габриела. — На първо четене, единственото общо нещо между тези компании е, че са големи имена.

— Частните клиенти не са в портфолиото на ИОР. Единствените такива, които могат да си открият сметки във Ватиканската банка, са членове на курията и високопоставени църковни представители. В противен случай тя се занимава само с държавните финансови дела.

— Хм, като заговори за тези дела, списъкът с инвестиционните партньори на Ватикана изглежда така, както човек би очаквал. Само големи корпорации. „Юробанк“, Международният валутен фонд,

„Селентис“, „Алвентикс“, „Сигнаджен“, „Финанца Италия“ и така нататък в същия ред на мисли.

Габриела не продължи да изброява имената на компаниите в списъка. Когато вдигна поглед от листовете, Александър се беше вторачил в нея. В очите му се четеше някаква странна напрегнатост, преди да се обърне отново към пътя. Инспекторката се запита дали допирът ѝ отпреди няколко минути не беше събудил спомени у него, с които не биваше да си играе. Но само след миг мъжът зави рязко и спря.

На лицето му не беше изписан копнеж.

— Прочети ми отново тези имена, които току-що изброи. — На лицето му беше изписано любопитство, така че Габриела се върна към разпечатката, без да задава допълнителни въпроси.

— „Юробанк“, Международният валутен фонд, „Селентис“, „Алвентикс“, „Сигнаджен“, „Финан...“

— Спри — прекъсна я Александър. Предпазният колан му пречеше, но въпреки това успя да се извърне към жената. — В този списък упоменава ли се типът на взаимоотношения, които Ватиканската банка има с всяка от тези компании?

— Никъде не са отбелязани символите за евро или долар. Само фактът за някаква институционална връзка. — Инспекторката го изгледа учудена. — Алекс, какво мислиш?

— Има нещо общо между поне три от тези компании, като се изключи, че са огромни и богати. — Пръстите му барабаняха върху сивата пластмаса на волана и изведнъж застинаха. — Да започнем от „Селентис“. Чувала ли си ги?

— Разбира се — отвърна Габриела. — Произвеждат витамините, които се продават във всеки супермаркет. — *Виждаш и купуваш.*

Фиеро беше истински лапнишаран, що се отнасяше до подобни хранителни добавки, та чак сама се срамуваше да говори по темата.

— Витамини, както и много други неща — съгласи се Александър. — Коя беше следващата... „Алвентикс“?

— Не знам нищо за тях.

— Разбира се, че знаеш. Това е компанията на руския магнат. Онзи, когото протестиращите винаги са готови да разпънат на кръст и който им отвърща по телевизията при всяка удобна възможност.

— Копулов — спомни си инспекторката. — Не бях чувала за компанията, но знам човека.

— Коя беше следващата?

— „Сигнаджен“. От името ѝ си правя извода, че се занимава с генетични изследвания.

— Никога преди не съм ги чувал — призна си Александър, — но съм съгласен с теб. Което означава, че имаме поне три компании, които се занимават с медицински изследвания и производство на фармацевтични продукти.

Габриела осмисли тази връзка.

— Има ли други? — попита Трекио.

Фиеро прокара пръст надолу по имената на компаниите.

— „Юропа Медитек“... „Дженкор“...

Главата на Александър кимаше, все едно репортерът беше предвидил отговора. Над белия шум от радиото, Габриела забеляза промяната в изражението на Александър. Допреди малко на лицето на мъжа беше изписано любопитство, а сега решителност, която се примесваше с безпокойството му. Очите му се стрелкаха напред-назад към някакви невидими цели някъде между коленете му. Инспекторката помнеше добре това изражение. Нещо го глождеше.

— Алекс, в един момент трябва да ми кажеш какво си мислиш.

Репортерът не вдигна поглед.

— Не мисля, слушам.

Мъжът посочи към малкото радио в колата. Габриела нямаше как да скрие объркването си. Държанието на Трекио беше станало нетърпимо.

— Алекс, сега не е време да...

— Какво научихме току-що? — прекъсна я той. Когато Фиеро му отвърна само с ококорен поглед и поклащане на главата, той си отговори сам: — Научихме, че ИОР поддържа постоянни финансови връзки с цяла купчина фирми за медицински изследвания. Научихме, че този списък с връзки е бил поне отчасти в основата на убеждението на Крослър, че събитията от вчера са измамни и престъпни.

— И?

— *Слушай* — нареди Александър и посочи към говорителите на колата.

Гласът на някакъв новинар си проправяше път през нискокачествената уредба.

— ... внезапното излекуване на шейсет и трима пациенти в терминален стадий на рак, които участваха в изследванията на доктор Тедеско, отбелязват второто масово изцеряване, както стана известно това събитие, за последните двайсет и четири часа, следвайки преглеждането на над сто перманентно слепи деца в болницата в Пескара, за чието генетично състояние до момента не е открит лек.

Габриела осъзна, че по ръцете ѝ се разхождат студени тръпки.

Гласът на новинаря се завърна с пълна сила.

— Тези събития следват все още мистериозната случка в базиликата „Сан Пиетро“ от вчера сутринта, по време на която сакатият папа се изправи на крака, а дългогодишното му състояние очевидно беше излекувано. Не е нужно да се споменава, че в една страна на католици думата „чудо“ се употребява в езика на хората много по-често от обикновено.

Габриела погледна към Александър. Изведнъж лицето ѝ беше преbledняло също като неговото.

10:02 часът

Апостолският дворец

— Желая да направя обръщение към света и имам както възможността, така и правото да го направя.

Думите излязоха от тънките устни на папа Григорий с твърда настоятелност, все едно първосвещеникът очакваше пламенна съпротива от своя държавен секретар. Върховният понтифик не остана разочарован.

— Ваше Светейшество — примоли се кардинал Витери, — сигурен ли сте, че това е най-мъдрият път, по който да поемете?

Старческите черти на лицето на мъжа представляваха картина на дълбока тревога и загриженост.

— Сигурен съм.

Витери се почувства неудобно от краткия отговор, особено след като папата не го придружи с обяснение.

— Но какво можете да им кажете в този момент? — Лицето му издаваше все по-увеличаващата му се тревога. — Негово Светейшество беше изцерен — кардиналът посочи към изправената фигура на папата пред него, — за което всички сме изключително благодарни на нашия Бог. Но не знаем нито как това се случи, нито причината защо се случи. — Мъжът се подвоуми. — Нямате намерение да говорите пред света за... него.

Григорий се вторачи в Донато, начинът, по който го гледаше, се беше променил. Преди вчера сутринта папата винаги бе бил поне три сантиметра по-нисък от Витери. Днес той беше по-високият от двамата.

Когато заговори, изражението на първосвещеника беше неразгадаемо.

— Все още не съм решил дали въобще да споменавам нашия гост. Но в момента се случват прекрасни неща, Донато. — Нямаше нужда държавният секретар да научава за въпросите, които глождеха Григорий. Единият от тях беше неразкритата самоличност на

странника. Смирението в сърцето на папата беше достатъчно, за да надделее над притесненията му, но тъй като мъжът знаеше, че Витери няма да го разбере, реши да говори без заобикалки. — Не трябва да крием милосърдието на Бог.

Кардиналът потрепери. Езикът на тялото му даваше да се разбере, че „гост“ не беше думата, която би използвал за техния посетител, и че събитията от деня нямаха нищо общо с „милосърдието“.

— Ако нямате намерение да говорите за него, пак ви питам, за какво тогава?

— Да разбирам ли, че папата трябва да съобразява речите си с теб, Донато? — попита Григорий.

Витери пребледня.

— Разбира се, че не, Ваше Светейшество. Просто се опитвам да въведа такт и спокойствие в тази ситуация, която извън тези стени сериозно тревожи масите.

Понтификът кимна разбиращо.

— Не се страхувай, Донато. Ще кажа на хората това, което искат да чуят.

* * *

Пет минути по-късно Витери беше сам под малкия портик. Светият отец се беше върнал в кабинета си, където да подготви речта си за пред пресата.

Притеснението и резервираността на кардинала си отидоха заедно с папата. Останал сам под арковидния покрив, на лицето му се изписа облекчение.

Беше ли достатъчно убедителен? Трудно беше да се каже. Вървеше по доста тънко въже. Враждебността между Григорий и него беше силна още преди изборите за нов папа и още повече след тях. Двамата мъже никога не се бяха харесвали — това щеше да се окаже божи дар днес. Защото Витери знаеше, че Григорий винаги би действал против съветите му. Така че, като показваше загриженост и притеснение относно споменаването на чудесата или присъствието на

странника във Ватикана, щеше да накара папата да говори за тях с още по-голяма решителност.

Сега можеше само да се надява, че Григорий ще спомене и двете неща.

10:20 часът

Ватиканът

Правилно ли е да се срещаме, когато останалите братя ги няма?

През четирите години на своето членство монсеньор Фаро не помнеше Братството да се е събирало *ex parte*, без всички да са налице. Все пак бяха само тринайсет членове. И винаги се срещаха тайно. Едно събиране не изискваше кой знае каква подготовка.

— Правилно е, щом аз казвам, че е така — отговори остро лидерът им. — Няколко от братята ни са заети с други въпроси, но отец Тейлър има неотложни новини, които изискват незабавното ни внимание.

Преподобният Тейлър Абата беше роден и отгледан в Бруклин и макар да произлизаше от няколко поколения падуанци, беше единственият член на Фратернитас Кристи Салваторис, който не беше италианец по рождение. Повечето от хората го познаваха като Американец. Той беше млад мъж, известен със своята безпощадност, който нямаше нищо против да носи прякора си с гордост.

В този момент изглеждаше притеснен.

— Може би имаме проблем — изтърси той, без да се съобразява дали е дошъл неговият ред да говори.

Бяха само петима в този офис и всички се бяха събрали, за да разберат какво има да им каже.

— Какъв вид проблем? — попита Фаро, доскорошните му притеснения относно протокола и кворума бяха забравени.

Притеснението на отец Тейлър беше подкрепено от физиономия, която по принцип не беше свикнала да изразява точно тези емоции. По време на следването си в колежа, а след това и в семинарията мъжът е бил отявлен спортист, отдаден на футбола — както американския, така и европейския. Беше поддържал строг физически режим през годините, докато си проправяше път през различни позиции в САЩ, преди да бъде повикан да служи в курията преди две години. Под черната риза и якичката тялото му беше стегнато, а лицето му беше

свикнало да изразява увереност и контрол, а не притеснение. Мъжът имаше излъчване, което вдъхваше страх у хората, независимо че носеше одеждите на духовенството.

— Вече сте научили за обаждането, което получих от ИОР, относно посетителите на Холцман.

Останалите четирима в стаята застинаха. Последните добавки към тази среща гласяха, че част от дневния ред ще бъде именно фигурантът президент на Ватиканската банка.

Принципно спокойното лице на отец Тейлър смени още веднъж цвета си, преди мъжът да продължи.

— Нашите слушатели са записали разговора. Свързаха се с мен, защото две ключови думи са били използвани в дискусиата.

— Кои? — попита лидерът на Братството, гласът му беше премерен и спокоен.

— Имена, и двете.

— За бога, човече — единият от членовете, епископ, поиска да разбере. — Кои имена?

Още един слой цвят се разтопи по лицето на Тейлър.

— Крослър и Този.

— Професорите? — учуди се лидерът, веднага беше разпознал имената. — Онези, които писаха статии за финансови скандали в банката?

Очевидно познаваше мъжете, но реакцията му съвсем не отговаряше на обезпокоеното изражение на отец Тейлър.

Свещеникът кимна.

— Да не би точно сега да подновяват проучванията си?

— Не — отвърна отецът. — Мъртви са. Но някой друг задава въпроси за тях.

— Трябва ли да те питам кой, мамка му? — гневно изрева епископът.

Никой не изглеждаше особено впечатлен от грубия език на духовника. Митът за пуританската чистота на горните етажи на духовенството нямаше никаква практическа обосновааност в този кръг.

Тейлър изсъска отговора си:

— Репортер — съобщи той — и ченге.

Изведнъж настроението в помещението се промени. Всичките петима мъже замлъкнаха, Тейлър искаше да види реакциите на

останалите, докато се опитваха да измислят план как да се справят с проблема.

Лидерът на Братството стоеше неподвижен, както обикновено. Изведнъж стоическата му поза се разчупи и мъжът експлодира в яростен, невъздържан гняв. Два юмрука се надигнаха от дървеното бюро и се стовариха върху повърхността му, червенината на врата и бузите му прие същия цвят като ширитите на одеждите му. Всички останали застинаха.

Държавният секретар ругаеше на висок тон и изплюваше думите.

— Проклети да са всички! Репортер, който разпитва за Този и Крослър. С полицейски офицер?

Юмруците му се стовариха за втори път върху бюрото, листовете по него се разлетяха, а нощната лампа за малко да падне от него.

Кардинал Витери дишаше тежко, ноздрите му бяха пламнали.

— Това променя всичко! Цялата идея на това начинание е материалите да бъдат разкрити, когато *ние* решим да ги разкрием. Те може да опропастват всичко! Отново ще се повтори случаят „Сан Себастиано“ отпреди две години. Само че този път залозите са много по-високи. Не можем да си позволим да бъдем разкрити!

Малцина бяха виждали лидера на Братството толкова разгневен или пък толкова притеснен. Появата на двете беше обезпокоителна.

— Всички заплахи трябваше да бъдат премахнати — добави Витери няколко секунди по-късно и отново сви юмруци. — Явно двамата професори са били сметнати за пречка. Справили са се с тях. Сега репортерът и полицайката трябва да бъдат премахнати от пътя по същия начин.

Изявлението смрази и бездруго студения въздух наоколо. Като се имаха предвид обстоятелствата, нямаше съмнение за какво говори кардиналът.

— Не можем да се замесим в... в... — започна плахо единият от членовете, гласът му беше спаднал до шепот. — Подобно действие... — пелтечеше неумело думите мъжът. — Не ни е присъщо да си цапаме ръцете пряко.

— Присъщо ни е в този момент да направим онова, което ни е наредено — изсъска Витери в отговор. Поклати енергично глава, макар принципно да беше съгласен с колебанието на другия мъж. Малко неща можеха да обезпокоят съвестта му, и убийството беше едно от

тях. — Ще се свържа с фирмата. Техните хора, а не ние, ще свършат работата. Точно както е било винаги.

Кардиналът погледна към останалите мъже, изражението му рязко беше станало строго.

— Дръжте се, братя. Всички отдавна сме осъзнали, че понякога дори божите хора трябва да си играят с Дявола.

10:24 часът

Централен Рим

Когато откровенията идваха, те идваха бързо. Габриела почувства силата на тази максима, точно когато мобилният ѝ телефон иззвъня минути след като Александър беше направил връзката между записите на ИОР, медицинските проучвания и чудесата, погълнали публичния интерес.

— Твоят ли е? — попита репортерът, не можеше да различи мелодията в колата.

Габриела вече посягаше към джоба си.

— Не съм давала този номер на никого. — На лицето ѝ беше изписано безпокойство. — Ще говоря, докато караш. Нека пропуснем кафето. Заведи ни в офиса ти. Можем да продължим с ровенето там.

Александър кимна и направи бърз, незаконен обратен завой, след което се насочи към центъра на града.

Габриела отвори апарата и го сложи на ухото си. По навик за малко щеше да каже името си, но успя да се въздържа и зададе предпазлив въпрос:

— Кой се обажда?

— С инспектор Фиеро ли разговарям? — отвърна с въпрос мъжки глас.

Млад. Не звучеше заплашително, но това не означаваше нищо.

— Кой сте вие? — попита отново Габриела, като пропусна да отговори на въпроса.

— Инспекторе, аз съм асистент Тито Тонти. От централното управление.

Фиеро се опита да си спомни това абсурдно име. Имаше нещо в него, което ѝ беше бегло познато, но не успяваше да прикачи и лице към него.

— Сбъркали сте номера — отвърна жената. — Съжалявам, но...

— Не съм сбъркал нищо, инспектор Фиеро — прекъсна я мъжът. — Прекарах последния половин час в размисли как да се свържа с вас.

Мобилният ви телефон е включен на гласова поща.

Габриела остана мълчалива.

— Аз съм приятел — продължи човекът, на име Тонти. Изглежда, силно желаете да спечели доверието й. — Както и колега. Запознахме се преди няколко месеца на банкета на офицерите в Тре Скалими.

— А, Тито — сети се Габриела, спомените я заляха. *Лизач на задници, който явно беше завършил Академията още преди да е влязъл в пубертета.* Мисълта й беше последвана от добре познатото кръстене. Ругатнята си беше ругатня, дори и неизречена на глас.

— Откъде намери този номер?

Може и да се сещаше за мъжа, но това все още не обясняваше как той беше успял да й се обади на телефон, който имаше само от няколко часа и който беше регистрирала на фалшиво име.

— Може и да съм млад, но съм добър в това, което правя — отвърна Тито. — Може да се наречете Анабел Крос, щом това име ви харесва, но сте платили с карта, инспектор Фиеро. Аматорско от ваша страна. Не ми отне много време, за да ви намеря.

Габриела поклати глава, беше бясна на собствената си глупост. Все пак тя представляваше закона, не беше свикнала да живее против неговите правила.

— Добре — най-накрая си призна жената, — откри ме. Какво е толкова важно за теб, че да се постараяш толкова много?

— Мисля, че има нещо, което мога да направя за вас. — Момчето съживяваше своята репутация на лизач на задници, която си спомняше от предишната им среща. — Нещо пристигна тук, което смятам, че ще ви бъде интересно.

— Има ли някаква причина, поради която си мислиш, че нещо може да ми е интересно? Не знаех, че сме станали толкова близки на онзи банкет.

Александър й хвърли кос поглед от шофьорското си място. Жената погледна към него в отговор и се запита как ли е прозвучала тази фраза. Изражението на репортера за миг изрази частичка ревност, която зарадва Габриела.

Но асистент Тонти беше решен да отговори на въпроса й.

— Предполагам, че ще представлява интерес за вас заради случай, върху който работите. Или по-скоро, по който не работите.

Изведнъж Фиеро застана нащрек. Откъде един младши офицер можеше да знае, че ѝ е било наредено да не участва в случая?

— Имаш нещо свързано със смъртта на Крослър?

— Нещо по-голямо. Много по-голямо. Нещо свързано с историята, заради която ви пратиха в черния списък.

— Черен списък? — изляя Габриела. — За какво говориш?

— Не сте ли чули? Заместник-комисар Д'Антонио разпрати новината тази сутрин. Отстранена сте от длъжност заради неподчинение. На целия участък му беше наредено да не говори с вас, освен ако не е чрез него.

— Мамка му, не мога да повярвам — отвърна жената. Кръстенето отново влезе в сила, днес му беше пълен работен ден. — Дори не ме е уведомил!

— Каквото и да сте сторили, инспекторе, определено не сте му от любимите хора.

Подозренията на Габриела се изпариха.

— Ако това, което казваш, е истина, сам си слагаш главата в торбата, като си проследил номера ми и си ми се обадил.

— Д'Антонио се държи отвратително с мен от момента, в който съм пристигнал — отвърна Тонти. — Наречете го услуга.

— Услуга да е тогава.

Габриела изпита силна симпатия към хлапето.

— Новият ви телефон може ли да получава снимки? — попита Тонти.

— Не, но съм с някого, чийто апарат може. Да ти дам ли номера му?

Секунда по-късно инспекторката цитираше номера на Александър по памет. Чак когато приключи, се сети, че стария телефон го нямаше, самата тя го беше хвърлила през прозореца, заедно със своя. Жената се изчерви, когато погледна спътника си — изражението на лицето му подсказваше, че съвсем не е недоволен, че тя все още помни личния му номер.

— Задраскай тези цифри — изрече жената и поклати глава, беше се изчервила още повече. — Дай ми секунда.

Фиеро направи знак на Александър да ѝ подаде новия си телефон и след миг вече четеше номера, изписан на дисплея, след което го върна на притежателя му.

— Чудесно — отвърна Тито. — Ще изпратя снимката веднага. Тя е на тяло, намерено в реката по-рано днес.

— Какво общо има това с мен?

— Инспектор Фиеро, просто погледнете снимката. — Младият Тито Тонти млъкна. — Не казвайте, че никога не съм правил нищо за вас.

Преди Габриела да успее да му благодари, мъжът заговори отново:

— Инспекторе, поради каквато и причина да се опитвате да бъдете неоткриваема, просто помнете... че щом аз ви открия, значи и други могат.

Жената тъкмо щеше да отговори, но преди да успее да изрече и дума, Тито беше затворил.

* * *

Няколко секунди по-късно новият телефон на Александър изпиука с мелодията за съобщения и мъжът подаде апарата на Габриела.

— Искаш ли да ми кажеш за какво е всичко това?

— Нямам представа. Младши сержант от централното управление на Рим каза, че ще ми изпрати снимка на тяло, намерено в реката. Тонът му подсказваше, че ще разбере връзката, когато види фотографията.

— Странен начин да впечатлиш красивия си началник — подигра й се Александър.

Габриела само завъртя очи в отговор, плъзна пръст по екрана, за да отключи телефона, и отвори приложението за съобщенията. Имаше едно ново, изпратено от номер, който се намиреше в центъра на Рим. Трябва да беше от Тито.

Секунда по-късно инспекторката го отвори. В него нямаше текст, само снимка, която се свалеше изключително бавно. Отне й няколко секунди, за да го стори, след което жената натисна иконката, за да я отвори.

— О, мамка му.

Думите излязоха от устата ѝ импулсивно, без да помисли върху тях.

— Какво има?

Фиеро вдигна телефона така, че да може Александър да го види. Той се опита да го стори, но движението на колата му пречеше да се съсредоточи върху изображението. Мъжът грабна апарата от ръката ѝ и го сложи точно пред себе си.

— Какво е това?

На малкия екран беше изобразено мъжко лице, пребледняло и посиняло от липсата на живот. Кожата беше подпухнала от дългия престой на тялото под вода, но чертите все още бяха разпознаваеми.

Това беше физиономията, която Александър беше наблюдавал на видеоклиповете, заради които започна разследването му. Образът, с който милиони по целия свят се бяха запознали през последните двайсет и четири часа.

Това беше лицето на странника.

10:38 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

— Папата има намерение да говори пред медиите? — Катерина Амато не можеше да скрие изненадата си. — Имаме ли някаква представа какво ще каже?

— Нашите хора във Ватикана успяха да разберат единствено че ще говори и че събитието ще бъде много скоро. Папата не е споделил с никого какво ще каже.

Умът на Катерина трескаво започна да прехвърля потенциалните последици от тази новина, беше раздразнена, че Братството не успя да я снабди с повече информация. Тази група постоянно я вбесяваше, те бяха потайни и лукави, стремящи се към цел, която съвсем не я интересуваше. Братство, което да брани старите нрави, отдадено на изкореняването на модерните влияния върху Римокатолическата църква и реформите на така обичния им магистериум. Господи, можеше ли въобще да съществува по-гнусна и безсмислена цел? Или по-глупава такава, която да прикрива истинските намерения на тези хора? Те бяха индивиди, които се водеха от своите похот и желания, точно както и всеки друг.

Похот и желания. Старите спомени се завърнаха. Катерина беше на единайсет, а брат й Давид на петнайсет и майка им съвсем наскоро ги беше изпратила в пансиона „Сестрите на вечната милост“ близо до Сан Виторино. Амато все още си спомняше вонята на това място: камък и дърво и препарат с дъх на бор, които се носеха в тъмните безкрайни коридори. Но онова, което никога нямаше да забрави, беше случилото се там — не на нея, а на брат й.

Катерина беше третирана като всяко друго момиче в училището: строго, без любов, без внимание. Но за момчетата това място беше различно. Помнеше, когато Давид беше отведен да се срещне с духовния надзорник на училището — два̀сет и осем годишен свещеник, който идваше често в учебното заведение на проверки. Тези

посещения винаги включваха специални срещи с избрани ученици, винаги момчета.

Помнеше как Давид трепереше всеки път когато биваше повикан на подобни срещи. Как се завръщаше от офиса на инспектора преbledнял, неспособен да говори, едва стоящ на краката си. Никога не го попита, но знаеше какво се случва с него на онова място, както и на другите като него, в ръцете на „нашия преподаобен отец“.

Никога не забрави името на свещеника мъчител: Донато Витери. То се беше запечатало в ума ѝ, докато наблюдаваше как брат ѝ става все по-слаб и по-слаб, а любовта му към живота бавно му биваше отнемана. Три месеца след като Давид беше завършил и напуснал училището, новината за самоубийството му достигна до Катерина. Светът ѝ се промени завинаги. Давид беше кървял до смърт, сам в някаква уличка, прерязал собствените си китки с парче стъкло от бирена бутилка, намерено в ръката му. Тогава Амато беше на четиринайсет години.

Тя избяга от училището след седмица и се насочи към столицата. Намери си работа в Рим за ниска заплата, докато не събра достатъчно пари, за да си купи евтин фотоапарат и няколко филмови ленти, след което състави първия си план за действие в своя живот. Върна се в пансиона „Сестрите на вечната милост“. Навлезе във владенията на институцията незабелязана и се скри в градините пред квартирата на инспектора. Чака два дни, докато отец Витери не се появи, и когато няколко часа по-късно той повика едно момче в офиса си за онзи тип срещи, заради които брат ѝ се беше самоубил, тя засне всичко. Всеки отвратителен и отблъскващ детайл.

От този момент нататък Катерина знаеше, че разполага с нещо, което никой не можеше да ѝ отнеме. Сила. Отец Донато Витери беше повишен до ранга монсеньор на трийсет и петия си рожден ден и няколко дни по-късно една млада жена, която не познаваше, се появи в офиса му. Тя мълчаливо постави редица снимки на бюрото му. По време на тази тишина монсеньорът беше попаднал под неин контрол — контрол, който се беше запазил през всичките му години на йерархично израстване — стана епископ, архиепископ, кардинал, дори и държавен секретар на Ватикана. И освен всичко това — член, а след това и лидер на Фратернитас Кристи Салваторис.

Дишай дълбоко. Успокой се. Катерина се насили да се върне в настоящето и новите неизвестни, които се изправяха пред нея. Възможностите, които се откриваха от предстоящата реч на папата, бяха предимно добри.

— Всички финансови дела ли са задвижени? — попита асистента си жената.

— Увериха ме, че трансферът е бил извършен по най-ефективния за нас начин, щом започнат разкритията.

Това беше добре. Нищо не говореше по-красноречиво за конспирации и измами от парите. Много често бяха необходими само няколко подмолни трансакции, за да се изкара от един невинен човек престъпник. Катерина беше унищожила много от конкурентите си в миналото по този начин.

Някои врагове предпочиташе да държи наблизко. Никога не разкри Витери, защото отдавна беше осъзнала, че той щеше да ѝ е много по-полезен жив, отколкото елиминиран. Неговото Братство ѝ даваше възможност за контрол над Църквата отвътре. Членовете му може и да бяха епископи, свещеници и кардинали, но тези мъже бяха също толкова жадни за власт, колкото и самата Катерина, и също толкова незаинтересувани от поведенческите норми на наложения морал. Зад белите си якички те пушеха и ругаеха, и се договаряха под масата. Правеха това, което виждаха, че трябва да се направи, за да получат онова, което желаеха. Амато беше използвала Витери да ѝ осигури мръсните тайни на всеки един от тях, за да им вземе страха от разкритие на аферите им и да получи онова, което можеше да се получи само чрез заплахи: пълното им покорство. То се беше разраснало до взаимоотношения, които работеха добре и които Катерина смяташе да използва, докато не настъпеше моментът, в който да ги унищожи.

Засега ѝ бяха полезни, макар да я бяха снабдили с откъслечна информация относно новообявената пресконференция. Амато беше сигурна, че понтификът няма да се обяви против чудесата от последните часове — не и след като самият той беше подложен на тях. Изцерените обикновено не ругаят изцеряването си. Това означаваше, че думите му нямаше да поемат по много странични посоки.

Въпреки това все още имаше причини за безпокойство. Нуждаеха се от време — време светът да повярва, че папата е напълно

очарован от своя гост, отговорен за чудесата. На всички трябваше да им стане ясно, че вярва в тях. Че той има нещо общо с онова, което се случва. Само тогава можеше да започне кулминацията на техния план.

Но папата беше решил да говори. На този етап ръцете им бяха вързани.

Катерина се усмихна на иронията — единственото, което се искаше от нея, беше да се моли.

10:42 часът

Централен Рим

Мъртвият мъж на екрана на мобилния на Александър беше същият, който се появи във Ватикана вчера сутринта. Имаше същите пленителни очи, същата чуплива коса — макар на този на дисплея да беше сплъстена и мокра от престоя на тялото в река Тибър. Кожата му имаше сребърен оттенък, запазен за покосените от смъртта, но приликата беше повече от очевидна.

Не, това не беше прилика — помисли си Александър, — *това си беше пълна еднаквост*. Доколкото можеше да прецени от малкия екран, трупът изглеждаше точно като странника.

— Не разбирам. Човекът, който се появи във Ватикана, е мъртъв? Нямаше такава новина по радиото, а сензация от подобен мащаб щеше да е на първо място във всички предавания.

Габриела взе обратно телефона и се загледа отново в снимката.

— Тялото с било намерено в реката тази сутрин. Изглежда, всичко се пази в тайна засега — знаят само органите на реда. Нямам представа защо, но Тонти звучеше така, все едно поема риск, като ми изпрати снимката. — Жената прочете няколкото бележки, които младшият офицер ѝ изпрати след фотографията. — Точната причина за смъртта още не е известна, но работната теория е убийство. Имало е вериги около глезените му. Изглежда някой не е искал да бъде намерен, но извършителите са били аматьори.

Александър обмисли вероятностите.

— Не е известно странникът да е напуснал Ватикана. — Спомни си по-ранния разговор с кардинал Риналдо. — Говорих с вуйчо ми само преди час. Предполагам, че щеше да спомене, ако непознатият беше напуснал.

— Значи, това не може да е той. Всички входове и изходи на Ватикана са завардени от репортери от вчера сутринта. Също така няма достъп до реката от вътрешността му.

— Но това... това е той — настоя Трекио.

Габриела се зае с телефона му, скролна снимката нагоре и написа отговор до изпращача ѝ: *Обясни. Това ли е човекът от „Сан Пиетро“?*

Жената натисна бутона „изпрати“ и се вторачи в екрана в очакване на отговор. За нейно облекчение, балонът, който показваше, че събеседникът ѝ пише в момента, изникна на екрана, и след няколко секунди телефонът изпиука, че е получил отговор.

— *Не* — прочете на глас тя. — *Обадихме се в Апостолския дворец и от там потвърдиха, че още е при тях.*

Тогава кой е това? — попита отново Габриела.

Последва пауза, след което: *Самоличността неизвестна.*

Фиеро погледна към Александър.

— Ако не е той — започна репортерът, — това оставя само една възможност. — Изчака Габриела да кимне в съгласие. Когато тя не го стори, той продължи: — Тези прилики във външния вид не може да са случайни. Не и на такова ниво. Не и до тази степен на еднаквост.

Инспекторката погледна отново към снимката. Лицето на странника беше на нея. Бавно изражението ѝ се промени, когато и тя стигна до извода на Александър.

— Това е близък — прошепна тя.

— Трябва да е такъв. Това е единственото обяснение. Идентични близнаци — потвърди Трекио.

Пребледнялото лице на Габриела стана още по-бледо. Изведнъж непознатият, който се беше появил във Ватикана, който толкова много наричаха божи пратеник, заприлича на обикновен човек. Ангелите нямаха близнаци, а всяко католическо дете знаеше, че Бог няма брат.

— Ако това е братът на странника — добави Александър, — то това означава, че никой не е трябвало да научава за неговото съществуване. Убий целта и се отърви от тялото ѝ... Доста добър начин да прикриеш нечия самоличност.

Габриела пак пребледня.

— Но защо? — Тя се замисли в тишината, която последва въпроса ѝ. — Дали това е диверсия? Капан, който да ни отдалечи от истината?

— Мислиш ли, че това е целта на твоя млад обожател? — попита я в отговор Александър. — Прилича ли ти тази снимка на фалшива?

Фиеро поклати глава. Не познаваше Тонти толкова добре, че да отговори на първия въпрос, но фотографията изглеждаше истинска.

— Все още не мога да разбера защо някой би направил това. Ако е истина. Ако това е брат му.

— Защото Крослър е бил прав — отвърна Александър, — както и Този. Онова, което се случи във Ватикана, е измама. Някой отчаяно се опитва да скрие от света самоличността на човека, който си заслужи да шепне в ухото на папата. И са готови да направят и невъзможното, за да я запазят в тайна.

* * *

10:45 часът

Апостолският дворец

Точно в 10:45 часа папа Григорий XVII влезе в Зала ди Константино, вървеше сам, без чужда помощ, облечен в обичайните си бели одежди. Разговорите между репортерите и операторите секнаха веднага щом понтификът се озова в помещението заедно със своя държавен секретар и двама свещеници от курията.

Зала ди Константино — една от четирите зали на Рафаело^[1], наречени така заради фреските, създадени от великия майстор и неговите ученици — беше помещение, което често се използваше за публични приеми в папските покои. Тази сутрин беше превърната в стая за пресконференции, оборудвана с традиционното осветление и озвучително оборудване. Бяха допуснати две телевизионни камери — и двете бяха поставени много внимателно. Местата за дванайсетте поканени репортери бяха отделени с червено памучно въже. По традиция папата нямаше да говори от подиум, а от мястото си, *ex cathedra*, където беше инсталиран микрофон.

След няколко секунди понтификът зае позиция. Кардинал Витери стоеше от дясната му страна, целият в пурпурно, а двамата свещеници в черни раса, бяха от лявата му страна. Зад него се намираше монументално изображение на видението на кръста в небесата над Милвийския мост на Свети Константин^[2], изрисувано от ръката на самия Рафаело. Това беше произведение на изкуството, което можеше да се съревновава с творенията на Микеланджело в близката Сикстинска капела.

— Благодаря ви, че дойдохте — обърна се папата към репортерите, след което погледна към камерите, — приветствам и вас, които гледате това пряко предаване, и ви предавам Божията милост и любов.

Първосвещеникът направи пауза, която като че ли продължи цяла вечност, очите му бяха затворени, докато най-накрая не се отвориха срещу камерите.

— През изминалите часове и дни, възлюбени братя и сестри, нашият свят беше дарен с нови знаци на надежда. Ние, мъжете и жените на вярата, ги наричаме чудеса. Други може да ги определят просто като необяснени феномени. Но каквито и епитети да им сложи човек, тези дни ние ставаме свидетели на събития, които разбуждат всички ни.

Светът научи за скъпите ни деца, родени без взор, също като слепеца от Евангелието, които вчера са се събудили с нещо, което медицината смята за невъзможно: със зрение. Днес разговарях по телефона с доктора, който отговаря за тях, и дори с едно от момичетата, което, за първи път в живота си, може да вижда със собствените си очи. Когато чух изумлението в гласа му, сърцето ми се възрадва.

Светът научи и за мъжете и жените тук, в Рим, покосени от ужасен рак, които днес откриха, че са освободени от тази чума. Отново разговарях с техния наблюдаващ медик и с някои от пациентите му. Не знам как да ви опиша благоговееенето, което изпитах, когато чух надеждата в гласа на жена, която е приела за абсолютен факт, че смъртта е само на седмици от нея, и която изведнъж осъзнава, че здравето ѝ е възстановено.

Папата млъкна. Всеки един от репортерите забеляза влагата в очите му. Никой не се съмняваше в искреността на думите му.

— И стигаме до мен — продължи първосвещеникът секунди по-късно. — Всички добре знаете за състоянието, в което се намирах през целия ми живот, за детското ми заболяване, продължило до сега. То ме беше направило сакат и ми носеше постоянна болка. Много от вас ми писаха през годините, а думите ви бяха окуражителни, усещах молитвите, които отправяхте за мен, особено когато пръстенът на Рибаря ми беше връчен.

Внезапно папата се изправи.

— Днес стоя пред вас. *Изправям се пред вас.* Аз съм доказателството за чудо, което може да бъде извършено единствено от Бог. — Мъжът позволи на камерите да го хванат в цял ръст, преди да се върне на червеното кресло.

— Бяхме посетени — започна папата и ушите на всички репортери се отвориха широко.

Това ли беше? Това ли беше моментът, в който щеше да спомене странника?

— Бяхме посетени — продължи първосвещеникът — от неочакваната милост и благоволение на Господ. В това не може да има съмнение. В това посещение ние виждаме знаците на надеждата, от които светът ни се нуждае толкова отчаяно. Призовавам ви, мои мили правоверни, които таите в себе си толкова много объркване и страх: не се страхувайте. Не губете вярата си и не забравяйте, че Бог е сред нас. Позволете чудесата му да изпълнят сърцата ви с неговия плам и правете добрини.

Понтификът се вторачи в безжизнените очи на камерите, все едно искаше да предаде смирението и утехата си през тях, чрез своето изображение.

— За финал — продължи той — ще се разделя с вас тази сутрин, като ви оставя още една тема за размисъл. Едно изречение, което достигна до мен по-рано днес и което искам да споделя с вас.

Папата бръкна в един от джобовете на премяната си и извади от него малко листче хартия, прегънато през средата. Той го разтвори, усмихна се нежно и зачете силно на глас:

— *Изгубеното дете се завръща, а смъртта се обръща в живот.*

Григорий погледна отново към камерите.

— Не е ли подобно определение добра метафора за духовното състояние на пропадналия ни свят, дете, което е изгубено? Това безценно дете, нашата надежда за добро, се завръща при нас; и смирението, което е мъртво у нас, по Божията воля се връща към живот. Нека това обещание за възкресение изпълни сърцата ви със същата надежда, с каквата изпълни моето. Нека Бог ви благослови.

Папата придружи апостолската благословия с кръстене, след което се изправи на крака и напусна помещението.

* * *

10:59 часът

Пиомбино, Италия

Двеста и петдесет километра северно от Рим, вкопчено в хълма извън Пиомбино, се намираше огромното луксозно имение на един от най-известните италиански режисьори Джани Дзола. Във вътрешността на сградата беше толкова тихо и печално, колкото красива беше външността ѝ. За прочутата знаменитост думите на папата, които той изрече в живото предаване върху свръхголемия плазмен телевизор, звучаха плоски и безсмислени. Беше му писнало да чува обещания, които знаеше, че няма да се изпълнят.

Махагоновият ковчег в центъра на дневната му беше доказателство — крайно и ужасно — за това.

— Възкресение. — Мъжът изрече думата с отвращение, все едно беше отровна и горчива. — Съмнявам се, скъпи ми свети отче.

Пред него ковчегът на дъщеря му беше отворен върху портативната погребална поставка. Около него бяха поставени лилии и жълти орхидеи. Любимите ѝ цветя. Най-накрая беше обявена за мъртва предната вечер, осем минути след полунощ. Моментът, в който надеждата беше умряла заедно с безценното момиче на Джани.

Прокара през пръстите си няколко мъниста на броеницата. Както беше обичаят, съвсем скоро около мъртвата щяха да се съберат роднини и приятели в дома ѝ. Но засега искаше да остане сам с... с онова, което беше останало от Абигайл.

Джани не се опитваше да потиска сълзите си. Дъщеря му беше неговата най-голяма, най-чиста радост. Тя беше красива, талантлива и изпълнена с живот. Беше участвала в два от филмите му и бързо се беше превърнала в звезда. Все още не бе достигнала до неговото равнище, разбира се, но все пак беше само на деветнайсет. Току-що изгряваше.

Деветнайсетгодишна.

Мъжът отпи голяма глътка от препълнената с уиски чаша, която стоеше до него на канапето. Дървените мъниста на броеницата му се удряха в кристала. Пиеше напитката, за да притъпи болката си, макар да знаеше, че тя няма да му помогне.

Абигайл караше сърф с приятелите си на един малък бряг близо до Локалита Фалконе допреди осем дни, както правеше почти всеки уикенд, откакто порасна достатъчно, за да си носи дъската. Познаваше брега от край до край. Познаваше водата на темпераментното Лигурско море. Познаваше скалите.

Но точно те му я отнеха. Тя беше яхнала вълна с „неочаквана траектория“, както я описаха следователите. Тази вълна я беше отвела до някакви подводни скали и беше смазала тялото ѝ с неопикуема сила.

Откараха я в болница веднага след като приятелите ѝ я извадиха от водата, но момичето беше в безсъзнание в линейката и скоро след пристигането му в лечебното заведение беше обявено, че е в кома. Оттогава Дзола я посещаваше всеки ден. Всъщност мъжът прекарваше почти цялото си време през изминалата седмица до леглото ѝ. Пред болницата се беше събрала огромна тълпа; феновете изпаднаха в шок, изразяваха мъката си, споделяха любовта си. Организирах се бдения със свещи всяка вечер. Стените на болничното заведение бяха покрити с цветя. Произнасяха се литургии в църквите, а отвън стояха почитатели, които се надяваха за положителна развръзка. Но нищо от това не помогна.

Дзола отпи нова голяма глътка от питието си. То запали гърлото му и някак си тази болка му подежда успокояващо. Той хвърли настрана броеницата си. В този момент не намираше никаква утеха в нея.

Случи се миналата вечер, в тъмните часове, когато измореното му тяло го накара да напусне болницата и да се прибере за кратка почивка... И тогава тя умря. Сама.

Преди десет часа. Всичко приключи. Неговият свят свърши.

Болницата и погребалните агенти работеха внимателно и ефикасно, за да преместят тялото на Абигайл в имението на Дзола за традиционните молитви преди погребението. Тълпата от фенове също се премести: от болницата към покрайнините на собствеността му — този път организирах бдения от различен тип.

Дзола надникна в ковчега. Изглеждаше толкова студен и краен. Отпи нова глътка, очите му бяха пълни със сълзи. Внезапно се изправи и тръгна към отворения дървен сандък. Очите на дъщеря му бяха затворени, лицето ѝ беше леко ожулено при инцидента, който ѝ беше коствал живота. По негово нареждане я докараха направо в къщата.

Никакво балсамиране, никакъв грим или други украси. Все още не. Щеше да има достатъчно време за това преди погребението. В този момент имаше нужда да остане сам с нея, както си беше. Недокосната. Неговото малко момиченце.

Обръщението на папата продължаваше да върви по телевизора в другата част на стаята. Беше го оставил включен, за да гледа отразяването на смъртта на дъщеря му по медиите. Караше го да се чувства добре това, колко много беше повлияла тя на тези около нея, дори и през краткия си живот. Преди няколко минути репортажите за нея бяха прекъснати заради папата — заради специалното му изявление пряко от Ватикана. Вероятно това щеше да му подейства успокояващо. Абигайл не беше особено религиозна, но семейство Дзола винаги се бяха славели като добри католици.

Джани затвори очи. Изведнъж всичко му дойде в повече. Усещаше сърцето си, надеждите си как се сгромолясват. Всичко, *всичко* беше изгубил. Емоциите се надигнаха в пулсиращи, болезнени спазми в стомаха му. Не беше сигурен дали може да продължи да стои на краката си.

И тогава, точно в този момент, го чу.

Заради агонията, която притъпяваше сетивата му, не повярва на ушите си. Спря да плаче и се послуша.

Появи се отново. Чуваше го ясно сега: скърцане на дърво. Странен звук за това място.

Дзола отвори очи, за да разбере откъде идва този шум. Огледа се наоколо в търсене на източника, но такъв нямаше — беше сам в стаята. Вдигна ръкав към очите си, за да избърше сълзите, за да проясни зрението си — но пак нямаше никого.

Мъжът въздъхна и се наруга. Надеждата: можеше да превърне дори и сетивата в лъжци.

Но звукът се появи отново и този път нямаше никакво съмнение дали е истински, или не. Изскърца дърво. Търкане в плат. Тези шумове долитаха от една и съща посока.

Джани се извъртя към ковчегата на дъщеря си и стана свидетел на невъзможното. Гърдите на Абигайл Дзола се размърдаха. Мускулите ѝ се стегнаха, а очите ѝ се отвориха.

Само след няколко секунди дъщерята на Джани Дзола се изправи до седнало положение.

Светът спря да се върти. Джани се опита да си поеме дъх, изведнъж се обезпокои, че и той е мъртъв или заспал, а това е просто сън. Но Абигайл се обърна и погледна баща си. Очите ѝ премигнаха. Изражението на лицето ѝ беше объркано и напълно детинско. Дзола не можеше да се въздържа повече: той се спусна към нея и я обгърна с ръце. Това не беше сън. Не беше видение. Абигайл беше красива, лъчезарна, *жива*, а той я стисна в обятията си колкото се може по-силно.

От телевизора се разнесоха думите на папата, които отекнаха в помещението:

— *Изгубеното дете се завръща, а смъртта се обръща в живот.*

[1] Рафаело Санцио (1483–1520) — италиански художник и архитект от Флорентинската школа. Смятан за един от тримата големи майстори на своето време, заедно с Микеланджело и Леонардо да Винчи. — Б.пр. ↑

[2] Битката на Милвийския мост — сражение на Константин с Максенций на 28 октомври 312 г., в резултат на което първият става едноличен управител на Римската империя. Тази битка довежда до легализация на християнството и превръщането му в държавна религия. Според Евсевий Кесарийски Константин и войската му виждат на небето кръст от светлина над слънцето, заедно с думите: „Под този знак ще победиш“. — Б.пр. ↑

SECONDO

През същия ден, 11:30 часът

Ватиканът

През всичките си години на служба в Рим, кардинал Риналдо Трекио не беше виждал подобен безпорядък, погълнал по-голямата част от висшите служители на Светата църква.

Те бяха мъже, включително и той, които бяха свикнали с предвидимостта. Църквата беше институция, която за близо две хиляди годишното си съществуване рядко беше работила на сляпо. Неверниците и останалият свят може и да смятаха духовните владения за нещо ефирно и лишено от твърда основа, но за хората, които ръководеха Църквата, това беше позната територия, здрава и абсолютна. Чувстваха се добре в нея и я тачеха.

Риналдо познаваше папа Григорий от близо деветнайсет години. Бяха станали кардинали с година разлика, бяха отслужвали литургии заедно повече пъти, отколкото и двамата можеха да запомнят. Риналдо приемаше новия понтифик за близък приятел, както и за духовен брат и баща. Точно това правеше събитията от последните двайсет и четири часа трудни за асимилиране.

За правдивостта на изцеряването на папа Григорий не можеше да има съмнение. Той беше сакат, а сега вървеше изправен. Това беше чудо като онези, записани в Библията или във вековните анали на църковната история. Дори скептичните кости в тялото на Риналдо — които съвсем не бяха много — повярваха на случилото се.

Но все пак си беше изненада, а изненадите никога не бяха добри. При това тази беше първата от верига изненади, които заплашваха да разрушат мирното равновесие, в което Църквата предпочиташе да функционира.

И тогава папата беше проговорил пред пресата. *Какво, по дяволите, си мислеше Григорий?* Конференцията беше хвърлила курията и призованите кардинали в състояние на несигурност. Защо светият отец се обръщаше към пресата, към света, след като съвсем малко от случващото се беше известно? Защо понтификът говореше на

камерите и репортерите с по-голяма готовност, отколкото пред своите епископи и съветници?

И защо, в святото име Господне, говори за възкресение? Ангелите в небесата може и да са видели нещо добро в думите на викария на Бог, но Риналдо усещаше в тях само опасност. Папата беше прибързал да даде духовно потвърждение за излекуваните в Пескара и Рим. Преди да бъдат разбрани. Преди да бъдат разследвани. Господ му е свидетел, че медиите нямаше да се подвоумят да се обърнат към Конгрегацията за каузите на светците^[1] и известната Комисия по чудесата, която обикновено се изпраща, за да потвърди дали определено събитие наистина е чудо. Ами ако открият нещо неочаквано, нещо скандално?

Всичко това, а все още не е споменат пред обществеността причинителят на тези чудодейни събития: странникът, чиято поява във Ватикана беше послужила като катализатор на този обезпокоителен водопад от чудодейна активност. Мъжът беше останал зад изолираните стени, заедно с папата. Човек, когото никой от принцовете на Църквата не беше срещал лице в лице, макар да вървяха слухове, че понтификът смята да го представи по-късно тази сутрин. *Непознат човек, непроверен, също като чудесата.*

Кардинал Трекио беше наясно, че вярата, както веднъж беше определена, е съвкупност от нещата, за които се надяваме, и доказателство за нещата, които не виждаме, но той беше живял прекалено дълго във Ватикана, за да знае, че онова, което е невидимо на това място, почти винаги е нещо лошо. Имаше сили тук, които носеха вярата само като знаме, под което да упражняват своите интереси, и чиито заговори в мрачните ъгли превишаваха в пъти дейността им в светлата част на деня.

Погледнати отвън, събитията бяха напълно позитивни. Страданието беше премахнато, болните бяха излекувани. А този странник, който и да беше той, изглежда, беше в центъра на всичко това, но не правеше зло, а добро.

Объркващо беше, че присъствието на подобна доброта не даваше мира на кардинал Трекио. Изнервяше го. Чувстваше, че се въздига, преди да падне. Както всеки добър католик знаеше — когато човек падне от високо, пада здраво.

Две минути по-късно усети, че падането започва.

Един от помощниците му влезе в кабинета му с лист хартия в ръка. На лицето му беше изписана тревога.

— Ваше Преосвещенство — започна почтително младият свещеник, но гласът му беше изпълнен с безпокойство, — светият отец призовава за среща висшите членове на курията в покоите си след пет минути. Мисля, че иска да ви представи на... на...

Явно беше, че помощникът му не знаеше как да довърши изречението. Абсолютно всички във Ватикана нямаха представа как да нарекат „мъжа“. Риналдо обаче разбра какво има предвид. Срещата не беше просто слух. Най-накрая щеше да се изправи пред странника. Кардиналът се изправи рязко, беше неспокоен, но готов.

— Преди да отидете, Ваше Преосвещенство, мисля, че трябва да прочетете това.

Свещеникът подаде лист хартия на Трекио — принтирано копие от неговия компютър. Риналдо, който не можеше да се похвали с особени технологични заложи, разпозна визията на блог страница.

— Това е сайт, който се поддържа от младеж в Пиомбино, следящ местните новини — обясни помощникът. — Като се има предвид темата, си помислих, че ще желаете... помислих си, че...

Риналдо едва чуваше пелтеченето на свещеника, който изведнъж замлъкна. Очите на кардинала бяха залепнали за листа и върху думите на него. Заглавието на статията беше написано с главни букви:

ВЪЗКРЕСЕНИЕ: ПОЧИНАЛАТА ДЪЩЕРЯ НА ФИЛМОВАТА ЛЕГЕНДА ДЖАНИ ДЗОЛА СЕ ЗАВЪРЩА ОТ МЪРТВИТЕ МИНУТИ СЛЕД КАТО ПАПАТА ГОВОРИ ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА, ЧЕ СПОМИНАЛИТЕ СЕ ЩЕ СЕ ЗАВЪРНАТ КЪМ ЖИВОТ

[1] Конгрегация за каузите на светците — специален орган във Ватикана, който определя кой е достоен да се превърне в светец. Създаден през 1588 г. и през годините с търпял редица реформи. — Б.пр. ↑

11:38 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

Александър пристъпваше към кабинните на четвъртия етаж на „Ла Република“, където се намираха главните офиси, с такова безпокойство, каквото не беше изпитвал никога през годините, в които работеше във вестника. Знаеше, че сега е много по-нежелан да бъде тук, откогато и да било преди. Латерца щеше да стои и да чака своята възможност да се нахвърли на най-омразния си репортер. Бивш репортер, тъй като редакторът го беше уволнил предната вечер — нещо, което Трекио все още не беше споделил с Габриела, която вървеше по петите му. Беше го направил дистанционно. *Копеле*. Тъй като все още не се бяха видели лице в лице, бившият му началник щеше да очаква срещата им с нетърпение, така че Александър се надяваше да успее да я избегне. Мъжът огледа кабинките внимателно, преди да поведе инспекторката вътре и да се насочи към далечния ъгъл.

— Това място с истинска лудница — отбеляза Габриела, докато вървяха. Помещението беше претъпкано. Всяко бюро беше заето, а въздухът беше наелектризиран. — Винаги ли е така наоколо?

— Не.

— Какво правят всички?

— Ти какво мислиш? Работят над същата история, над която и ние, макар да се съмнявам да е от същия ъгъл.

— На всички им е позволено просто да се намесят в твоята територия?

— Вече не е моя. Редакторът ми ме уволни вчера, по Туитър — обясни Алекс и се промъкна между кабинките. Опита се да избегне погледа на Габриела, чувстваше се засрамен, че трябва да ѝ признае, че е бил изритан. — Явно съм бил прекалено зает да стрелят по мен, за да си върша работата, така че ме разкара.

— Сигурна съм, че ще преосмисли решението си, когато разбере какво имаме.

Трекио поклати глава, влезе в своята кабинка и направи знак на Фиеро да го последва. Точно сега бъдещите му работни планове бяха най-малкият му проблем. Искаше да влезе в мрежата на вестника и да получи достъп до базата с данни, преди този достъп да му бъде отказан. Едно нещо знаеше за администрацията на „Ла Република“: може и да се справяше с историите бързо, но вътрешните работи бяха непредвидими. Можеше да има достъп седмици наред, можеше и да няма. Но сега имаше нужда от информация.

— Не се показвай много — инструктира Габриела Александър. Показа ѝ един малък стол, а той се приведе над бюрото си. — Не искам да ни виждат.

— Толкова нежелан ли си тук?

— Не бях точно любимецът на редактора си, преди всичко това да започне. Не искам някой, който може да му каже, че съм тук, да ме види.

— Сигурна съм, че ще си промени мнението за теб веднага след като му покажеш снимката на тялото от реката. Все още се пази в тайна, а ако ме питаш мен, това е материал за първа страница. Ще се превърнеш от парий в любимия син за секунда.

Александър се завъртя към нея, изведнъж лицето му беше станало много сериозно.

— Габриела, тази снимка... Мисля, че за момента трябва да я запазим само за себе си.

Инспекторката се изненада.

— Но тя може да разкрие цялата измама за секунда. Мислех, че ще искаш да я предадеш в ръцете на колегите си колкото се може по-скоро.

Трекио поклати глава.

— Определено ще предизвика въпроси относно мъжа във Ватикана, но ми е пределно ясно как работи пресата. Това ще стане главният фокус на новините и всичко останало ще бъде изритано настрана. По-добре да го запазим в тайна, докато не намерим явна връзка между странника и онова, което се случва между ИОР и медицинските фирми. Материал като този е много по-въздействащ, когато се разобличи в пълния си блясък.

Габриела помисли върху становището му за момент.

— Добре. Както кажеш. Разбира се, това е в случай че никой не знае за тялото, освен полицията.

— Ще продължа да смятам, че е така, докато не осъзная, че греша. За следващите няколко минути единственият ни интерес са финансовите въпроси.

Жената кимна в знак на съгласие. След няколко секунди Александър извади лаптопа от раницата си и го свърза с вътрешната мрежа на вестника.

— Разследвали сме доста Ватиканската банка тук, преди и след като започнах работа. Би трябвало да имам достъп до всички архивирани статии, както и до бележките по тях. Бизнес отделът ни би трябвало да е писал поне за една от тези компании.

— Можем да потърсим точно с какво се занимават те — предложи Габриела.

Александър вече въвеждаше имена в полето за търсене на каквито и да било факти за мистериозните партньори на Ватиканската банка.

На базата данни ѝ отне няколко минути, за да съпостави търсеното с архивите. След като изведе всичката свързана информация, Трекио започна да разпечатва по-важните файлове.

Сред институциите в списъка на ИОР имаше такива, които инвестираха в медицински проучвания и бяха на върха на съвременните разработки. Това криеше някои особени фактори. Обща черта на повечето изследователски групи беше потайността: те криеха същността на своята работа, за да не могат конкурентите им да се доберат до нея, докато не направеха своите открития публични, но също така патентовани и подсигурени. Но онова, което Александър откри, беше достатъчно, за да съживи подозренията му.

Проектите, описани в публичното пространство, включваха проучванията на „Сигнаджен“ върху генетичната слепота и разработките на „Алвентикс“ върху фармацевтични продукти, които да помагат за редица ракови заболявания в терминален стадий на развитие.

Слепота и рак.

За съжаление обаче, нямаше нищо, което да е свързано с първото чудо: изцеряването на папата.

— Опитвам се да намеря някаква връзка между проучванията на фирмите в нашия списък и... — Александър се подвоуми. — Нарича се агресивна спинална стеноза, нали?

Габриела кимна. Тя, заедно с останалата част от Римокатолическия свят, знаеше наименованието на състоянието на папата в дните, последвали неговото избиране. Всяка новинарска програма в света беше включила малко медицински моменти относно „инвалидното заболяване“ на понтифика — стеснение на спиналния канал, което може да предизвика от незначителни болезки у болния до изкривявания в гръбнака и изключително силна и постоянна болка.

Според материалите в базата данни на вестника нямаше никаква връзка между Ватиканската банка и някоя компания, която се занимаваше със състояния, подобни на това на папата. Даже нямаше фирми, свързани с ИОР, които да се занимават с ортопедични дейности.

— Няма нищо тук — обясни Александър, — но онова, с което разполагаме за другите, е напълно достатъчно. Две от компаниите, които имат финансови връзки с Ватиканската банка, осъществяват проучвания, които са пряко свързани с изцеряванията, протекли от появата на странника в базиликата „Сан Пиетро“.

— Разбирам това, но не си прави предварителни заключения. Става въпрос за широкообхватни проучвания. Дори ти знаеш това. Коя огромна компания не прави подобни изследвания за създаването на потенциален лек против рака? Или пък да излекува слепотата?

Трекио поклати глава. Габриела имаше прекалено много вяра. Не виждаше очевидното.

— Тези доказателства са косвени, Алекс — добави жената, — макар че трябва да призная, че не изглеждат добре. Но се налага да намерим нещо много по-солидно.

Александър се изправи в мястото си.

— Това е всичко, с което разполагаме тук. Имаш ли някакви предложения?

Габриела вече беше предприела действия — бръкна в джоба си и извади от там мобилния си телефон.

— Стигнахме до тук, като следвахме парите — отбеляза инспекторката. — Продължим ли да го правим, ще стигнем и до подробностите.

— На кого предлагаш да се обадим?

— На моя почитател в централното управление. Офицер Тито Тонти, човекът-който-е-загрижен-за-мен-и-ми-изпраща-снимки. Може би той ще успее да ни снабди с по-детайлна финансова информация относно тези три фирми. — Фиеро направи пауза, след което продължи, ухилена: — Сигурна съм, че ще отвърне на един малък... женски флирт.

Александър се намръщи, докато Габриела набираще номера. Забеляза блясък в очите ѝ. Тя имаше чудесно чувство за хумор, беше добър полицаи и вярваща. *По дяволите, колко ми липсва.*

Само след секунда вниманието му беше отвлечено. Един негов колега надникна над стената на кабинката, на лицето му беше изписана усмивка. Трекио беше разкрит.

— Александър, не очаквах да те видя тук! Чух, че са те уволнили.

— Не съм сигурен дали е официално, докато не го видя написано черно на бяло — отвърна репортерът и се усмихна.

Винаги беше харесвал Доналд Брансън, изключително кадърен деветнайсетгодишен англичанин, който караше стажа си във вестника.

— С какво се занимаваш? — попита Брансън и погледна към лаптопа на Трекио. — Опитваш се да си свалиш файловете, преди да са ти отрязали достъпа ли?

Дяволито намигане изкриви лявото око на младежа. С неговата безцеремонност и всякаква липса на задръжки, хлапето щеше да изкара поне петдесет години в тази индустрия, налагаше се единствено да завърши стажа си преди това.

— Просто търся малко информация. Уволнен или не, опитвам се да проуча някои следи от медицинските чудеса от вчера, онези, които бяха свързани с появата на мъжа във Ватикана.

— Медицинските чудеса? Имаш предвид слепите деца и болните от рак? Мамка му, Алекс, това са стари новини!

Трекио смръщи вежди.

— Стари новини?

— По дяволите, да! Не си ли държиш ушите отворени? Нашият странник е направил нещо много повече от излекуването на болните.

Александър не знаеше какво да каже.

— Стига бе, Алекс, наистина ли не си чул нищо? — Брансън поклати глава, рошавата му глава се клатеше насам-натам, изражението на лицето му беше толкова радостно, все едно привилегията да споделя големите новини беше само негова. — Дъщерята на Дзола, многообещаващата тийнзвезда, онази, която беше премазана, докато караше сърф... — Хлапето изчака Трекио да се сети, но когато репортерът не успя, продължи: — Абигайл Дзола. Беше в кома от инцидента насам, обявиха я за мъртва снощи вечерта. Сериозно ли нищо не си чул, новината беше голяма.

Лицето на Александър започна да пребледнява. Спомни си, че попадна на материали за смъртта на девойката, които се бяха появили най-отгоре в търсачката му, когато започна своето разследване. Знаменитостите винаги бяха с приоритет. Но тогава не им обърна внимание, защото беше зает с настоящата си работа. Нямахше очи за нищо друго.

Най-накрая Брансън просто се приближи до него и каза:

— Алекс, тя е жива. Момичето просто... не знам как да го кажа, просто се изправило в ковчегата си. Баща му излязъл на балкона на къщата им след минута и обявил на хилядите фенове, които се събрали, за да тъжат, че чудото се е случило, точно в момента, в който папата изрекъл по телевизора, че мъртвите ще се завърнат към живот.

Брансън като че ли се замисли над цялата тази странна история и накрая се разсмя.

— Излекуването на болните е дребна работа — продължи младежът. — Нашият странник се издигна до възкресител на мъртвите.

11:45 часът

Седалището на „Алвентикс“ ЕООД, Рим

Оберст Рабер беше изпълнен със смесени чувства, когато влезе в офиса на Арсений Копулов, мъжа, който обичаше публичността и ръководеше една от най-големите фирми за медицински проучвания — „Алвентикс“. Главнокомандващият на Швейцарската гвардия не беше човек, свикнал да бъде измъчван от вътрешни терзания. Той беше мъж на дълга, честта и високия морал. В неговия свят параметрите на тези добродетели бяха ясни. Но през последните двацет и четири часа, той беше изпитал присъствието на това ново чувство, което беше нежелано и неудобно.

Цената за изказването на папата щеше да е сурова. Още преди речта на първосвещеника публичният интерес и медийната обсебиха бяха минали нормалните граници. Сега нещата щяха да се превърнат в истински цирк, особено след като пристигнаха новините, че така нареченото „пророчество“ на светия отец се е превърнало в истина в Пиомбино. Това щеше да доведе до нови проблеми за хората на Рабер.

За щастие, Гвардията беше обучена да се справя с подобни ситуации. Нуждата от по-затегнати мерки не тревожеше коменданта. По-скоро полковникът се тревожеше какво точно се случва зад папските стени. Първата стъпка от разкриването на отговора на този въпрос се състоеше в настоящата среща: с мъжа, когото беше забелязал на записа от литургията от вчера.

— Бих казал „Добре дошъл в моя офис!“ — започна огромният руснак, изражението на лицето му беше смесица от усмивка и озъбване, — но и двамата знаем, че това не е така.

Копулов беше висок около метър и деветдесет и пет, което го правеше доста внушителен, дори и когато беше седнал. Точната му възраст беше трудна за определяне заради боядисаната му коса и поддържаната му кожа, но Рабер знаеше, че е на петдесет и осем, което го правеше с почти осем години по-стар от оберста, макар да изглеждаше колкото него.

— Благодарен съм, че се съгласихте да се срещнете с мен.

— Щом Църквата настоява — отвърна Копулов, думите му бяха полети с ирония. Той посочи към един стол и направи знак на гвардееца да седне в него. — Пък и не всеки ден се срещам с хора, които са начело на цяла армия.

Руснакът произнесе последното изречение под съпровода на въздушни кавички и тон, който подсказваше, че за него Швейцарската гвардия е толкова военна организация, колкото група деца, биещи се със снежни топки.

Рабер седна, погледна домакина си право в очите и реши да бъде прям.

— Какво търсехте в „Сан Пиетро“ вчера сутринта? — Комендантът позволи на тона си да бъде обвинителен, каквито бяха и думите му.

Това ненавременно предизвикателство като че ли хвана Копулов със свален гард. Перфектната двойка прави вежди се надигнаха, превръщайки широката стена на челото му в поредица от бразди. Руснакът загуби хладнокръвието си само за секунда. Веждите близнаци заеха отново нормалната си позиция, изражението на лицето на мъжа се втвърди.

— Решили сте да я карате направо, а, комендант Рабер?

— Ще се радвам на прям отговор.

Кристоф не отместваше погледа си от руснака.

— Мога да ходя където си пожелаая, да правя каквото си искам, когато си искам, мамка му! — Копулов излая думите си с гняв. — И със сигурност не се налага да се обяснявам на вас.

— Били сте в църква. В *моята* църква, по време на папската литургия. Да предполагам ли, че великият атеист и критик е открил вярата? — попита Рабер, без да обръща внимание на емоционалното изригване на домакина си.

Копулов го погледна косо, но Кристоф не беше приключил.

— Вашата омраза към Църквата е явна, господин Копулов. Едва ли сте си мислели, че няма да ви забележа седнал на една от нашите пейки, със сплетени ръце и устни, произнасящи молитва.

Руснакът се почувства неудобно.

— Опознай врага си — промърмори той, макар в думите му да нямаше толкова жлъч, колкото преди малко. Подигравателната му

усмивка обаче бързо се завърна. — Явно вие опознавате вашия чрез тази надлежна проверка.

Рабер остана мълчалив за няколко мига. Копулов със сигурност нямаше да разтвори душата си и да сподели причината, подтикнала го да отиде на църква. Беше настъпил моментът, в който да го притисне с другото парче информация, с което се беше сдобил по време на своето нощно проучване. Неговото скрито оръжие.

— Добре — започна той. — Щом не искате да сте пряк относно посещението ви в „Сан Пиетро“, то тогава защо не ми кажете за двайсетте милиона евро, които изведнъж се появиха в личната ви банкова сметка.

Оръжието изстреля своя куршум.

За първи път от началото на срещата им руснакът изглеждаше наистина объркан. Лицето му почервения, гневът му се надигна — добре позната и автоматична реакция. Но Рабер забеляза под яростния поглед на агресията, че чертите на Копулов съдържаха и нещо друго. *Объркване.*

— Защо, по дяволите, се ровите в личната ми сметка? — най-накрая изригна домакинът и размаха огромен обвинителен пръст към главнокомандващия на Швейцарската гвардия.

— Както казахте, надлежна проверка — отвърна спокойно комендантът.

— Глупости! Това е шпиониране. И е напълно неоправдано. Можете да бъдете сигурен, че ще отнеса това до властите.

— Правете каквото си искате. — Рабер размаха пренебрежително ръка. — Но ще трябва да обясните същото нещо и на тях. Двайсет милиона са значителна сума, дори и за личност като вас.

— Аз съм богат човек — отвърна Копулов — и личните ми финанси са си моя работа.

— Може и така да се каже — съгласи се комендантът, — но искам да си помислите как точно изглеждат нещата в този момент. Двайсет милиона евро са прехвърлени във вашата сметка. Все още не знам от кого, но можете да бъдете сигурен, че съвсем скоро ще разбере. Двайсет милиона, два дни преди странникът да се появи по време на ватиканска служба. Служба, на която вие, отявлен противник на Църквата, спонтанно решавате да присъствате. И след това целият свят

става свидетел как група терминално болни от рак, намиращи се на няколко километра от тук, внезапно и мистериозно се излекуват.

Руснакът го гледаше гневно, физиономията му беше придобила цвета на зрял домати.

— Светът започва да крещи „Чудо!“ — продължи Рабер. — Но аз просто не мога да спра да мисля за двайсетте милиона и вашето лице на видеозаписите. Огромна сума, платена на човек, чиято компания е направила забележителни открития в... — мъжът се наведе към Копулов — ... в сферата на фармацевтичното лечение на точно този вид рак.

Кристоф усещаше пулса си да тупти в ребрата му. Въпреки своя ранг и богат опит, да предизвиква открито човек с такава сила, не беше едно от обичайните неща, които правеше комендантът на Швейцарската гвардия. Но Рабер запази обвинителния си поглед.

— Кажете ми, Копулов — добави той, — как си мислите, че ми изглежда всичко това на мен.

Руснакът беше напълно погълнат от яростта, за която Кристоф знаеше, че избухне ли, ще е унищожителна. Вратът му се издуваше от този изпълващ го гняв и заплашваше да скъса най-горното копче на ризата му.

Вместо да се развихри, Копулов си пое дълбоко въздух, отпусна се в стола си и бавно вдигна ръка към другия край на помещението.

— Изчезвай от офиса ми.

* * *

Пет минути по-късно Кристоф Рабер се обади по телефона на най-доверения си офицер. Докато връзката минаваше през обичайните защиты, мъжът се замисли за онова, което не разкри пред Арсений Копулов.

А именно че Рабер знаеше много добре откъде бяха дошли двайсетте милиона.

Не беше разкрил информацията си пред руснака, защото все още не можеше да я разбере.

Източникът на парите беше Институтото пер ле Опере ди Релиджионе. Собствената банка на Ватикана. Църквата беше платила

на Копулов, но в това нямаше никакъв смисъл.

Връзката се установи.

— Клефт, сър — чу се строгият глас на подчинения му от другата страна.

— Искам да проследиш всички финансови потоци на компанията на Арсений Копулов, „Алвентикс“ ЕООД. Искам всяка трансакции към външни корпорации през последните шест месеца.

Задачата беше изключително трудна, но Рабер знаеше, че неговите хора могат да се справят.

Дали обаче можеха да се справят и със следващата, не беше особено ясно.

— Също така искам пълен отчет на всички външни трансакции на ИОР. Без да разберат, че ги проверяваме.

* * *

Копулов стоеше в офиса си, цялото му тяло беше изпълнено с ярост. Посещението на това просто ченге от Ватикана го беше обидило по всеки възможен начин. Искаше му се да удари мъжа. По дяволите, щеше му се да го убие, да откъсне превзетата му глава от сухия му като вейка врат и да я запрати с пълна сила към стената. *За кои се смятат тези хора? Не знаят ли кой съм аз?* Цялото му същество искаше да покаже на тези копелета срещу кого се бяха изправили.

Не можеше да отрече обаче нещо.

Арсений беше на литургията. Тогава не знаеше и все още нямаше представа какво го беше подтикнало да отиде. Не беше ходил на църква, откакто беше ученик. Но онази сутрин той стана от сън, сигурен до мозъка на костите си точно къде трябва да отиде. Това беше чувство, което не беше изпитвал от времената на своите младини, а дори не знаеше дали и тогава го беше изпитвал. Притеглящо, убедително и могъщо. Облече се с най-хубавите си дрехи. Тръгна към „Сан Пиетро“, без да знае защо чувства този странен и непознат призив. Седна на една от пейките и всъщност започна да се моли на Бог. Чувстваше се така, все едно е бил привлечен към този омразен му акт от силен магнит. Затвори очи, сплете пръсти и някакво измерение в него, за чието съществуване не беше подозирал, се отвори. Почувства,

за първи път в живота си, че има душа. Прииска му се да я пречисти. Зажадня за изкупление.

Напусна „Сан Пиетро“ на бегом, потеше се и беше ужасен от странния копнеж, който го беше обладал. Но не можеше да го отрече. Той беше реален и Арсений нямаше представа как да го обясни.

А сега — мистериите като че ли се трупаха една върху друга — получи още смуцаващи новини. Руснакът се наведе напред и натисна един малък бутон на телефона си. След малко личният му счетоводител влезе в офиса му — дългунест мъж, който пребледня, когато видя побеснелия си шеф.

— Искам разпечатки на всичките ми лични сметки — заповяда Копулов. — Искам да са на бюрото ми след десет минути.

— Ще ми трябва малко време...

— Донеси ми шибаните сметки, дурак! — изригна Арсений и стовари огромния си юмрук върху бюрото си. — И след това ми обясни как дващсет милиона евро са се озовали там, дващсет милиона, за които не знам нищо!

11:49 часът

Апостолският дворец

Кардинал Риналдо Трекио излезе от кабинета на папата като преобразен човек. През целия си живот не се беше чувствал... по *този* начин.

Светият отец беше поканил висшите членове на курията в своя личен офис, за да се срещнат най-накрая с мъжа, който беше изолиран заедно с тях от предния ден. Риналдо беше дошъл до огромните дървени врати на стаята, изпълнен от трепет. Който и да беше този човек, той беше нарушил нормалния ред в духовенството и беше подтикнал папа Григорий към действия, които подронваха авторитета му. Колкото повече кардинал Риналдо се приближаване до кабинета, толкова по-силни ставаха емоциите му. Беше изпълнен от подозрение. Беше разгневен. Беснееше, че един напълно непознат се появява сред тях и заплашва да нанесе толкова много вреди на папата и на Църквата.

И тогава мина през вратите и всичко се промени.

Когато излезе през тях десет минути по-късно, светът на Риналдо Трекио беше променен. Гневът му си беше отишъл. Беснеенето го нямаше вече, както и подозрението. *Нямаше го вече и страха.* Риналдо беше смирен човек, изпълнен с най-чистата любов. А човекът, когото срещна, не каза почти нищо. Беше достатъчно само да бъде с него, да стои до него. Почувства, че светът е наред, че Бог е в небесата и че болката ще бъде преборена.

Докато напускаше кабинета в края на кратката среща, папа Григорий беше поставил ръка на рамото на своя стар приятел и го беше погледнал право в очите. Дългият поглед, който двамата другари си размениха, казваше всичко, което беше необходимо да се изрече. Вече нямаше от какво да се страхуват. Нещата бяха така, както трябваше да бъдат.

Но тогава Риналдо напусна кабинета. Вратите се затвориха зад него, той тръгна по коридорите на Апостолския дворец и страхът му започна да се завръща.

Онова, с което разполагаха, беше истинско, вече нямаше съмнения. Това означаваше, че враговете им по мирно време щяха да бъдат още по-голяма заплаха сега. Този факт го наведе на една-единствена мисъл.

Трябваше да предупреди племенника си.

* * *

11:58 часът

Централен Рим

Александър поведе Габриела през главните врати на офисите на „Ла Република“, обратно към натоварената Пиаца дел’Индипенденца, където бяха паркирали колата си. Почти не говореха, след като научиха, че дъщерята на Джани Дзола се е върнала към живот. Това събитие беше извървяло своя път между блоговете и постовете в Туитър, за да стигне до специални бюлетини по телевизията и извънредни прекъсвания по радиото. Италия беше изумена от новината.

— Няма доказателства за връзка между завръщането на момичето и речта на папата — констатира Габриела, докато вървяха по павираната настилка. Този път тя играеше ролята на гласа на съмнението. Лекуването на болните беше едно нещо — нещо, което да благославяш и да бъдеш благодарен за него. Съживяването на мъртвите обаче беше толкова чудодейна територия, че за нея беше отблъскваща. Може и да е било нещо прекрасно в Древна Галилея^[1], но не и в модерния свят.

— Само защото Григорий говори по телевизията, че мъртвите ще се завърнат към живот — продължи жената, — не означава, че... В неговите думи... Според мен го каза като метафора.

Инспекторката търсеше някакъв логичен отговор.

— Няма нищо метафорично в това, едно деветнайсетгодишно момиче да се изправи в ковчега си — отбеляза Александър.

Габриела въздъхна през стиснати устни. Тя беше отвратена от всичко — смърт, трупове, ковчези, възкресения. Заедно с това в нея се надигаше и надежда. _ Можеше ли да е истинска? _ Все пак тя беше отдадена на вяра, изградена върху живота на мъж, въздигнал се от

мъртвите и обещал да съживи и други. Нима беше възможно това обещание да бъде изпълнено?

— Но — продължи Александър и поклати глава — все още не ми харесва. Нека приемем за момент, че съживяването на мъртвите не е *невъзможно*. Не можем да отречем факта, че другите чудеса, на които светът стана свидетел от вчера насам, сега изглеждат много подозрителни.

— Подозрението е много хлъзгаво нещо — отбеляза Габриела. Ролите на скептика и вярващия се бяха разменили между тях, в отговор на объркването и на двама им. — Връзките, които открихме, са незначителни.

— Но едно нещо не е. Всичко започна с пристигането на странника в „Сан Пиетро“. Той е в центъра на тези събития, Габриела. И докато целият свят го нарича „ангел“ или „завърналия се Христос“, аз и ти, изглежда, сме сред малкото, които знаят истината.

— Така ли е наистина? — попита Фиеро, беше искрено изненадана. Тази жена постоянно спираше напредъка им. — Какво всъщност знаем, Алекс?

— Като за начало смятам, че няма нищо божествено в странника. Може и да съм напуснал Църквата, но съм доста сигурен, че ангелите нямат мъртви братя близнаци, удавени в италианските реки.

Близнакът. Габриела все още не знаеше какво да мисли за снимката на мъртвото тяло в Тибър.

— Единственото логично обяснение е — продължи Александър, — че непознатият е част от нещо много по-опасно от обикновено манипулиране на финанси или религиозни убеждения. — Трекио се обърна, за да погледне инспекторката право в очите. — Някак си този човек е успял да се добере до сърцето на Църквата. Успял е да привлече вниманието на папата, а чрез него и на целия свят. Нарича се „избраният“ и притежава всички качества за ролята: дългата коса, същото телосложение, харизматичния поглед. Не може да позволи някой да разбере, че е обикновен човек, който има напълно идентичен с него брат. И тогава намираме другия. Мъртъв!

Габриела запелтечи:

— Алекс, той изцери папата пред очите на целия свят. Сам гледа видеото. Това не беше някой евтин трик.

— Видях как понтификът се изправи на крака, не отричам. И да, не мога да го обясня. Но навярно си има причини това да се случи.

— Папата е бил сакат през целия си живот!

— Може да е получавал някакво лечение. Може би това просто е бил първият случай, в който резултатите са били показани наяве.

— Смяташ, че светият отец лъже?

Александър категорично заклати глава.

— Не, Григорий е честен човек. Но, Габриела, силата на внушението може да бъде много сериозна. Помисли над това: той преминава през някаква терапия, възможно е да е подложен на дневни тренировки за бог знае колко дълго време. Тогава, онази сутрин, някакъв мъж с невероятно харизматично излъчване застава пред него и му нарежда да се изправи. Папата се изпълва с религиозен плам. Изправя се на олтара, звучи ангелска музика. Мъжът е хипнотизирал тълпата и върви право към папата, който е въодушевен от този момент. За първи път той наистина се *опитва* да стане, вярва, че може да го направи — и всичката тази терапия дава резултат. Той се изправя, но не защото странникът го е изцерил. Той е получил лечение със съвсем земно обяснение.

Габриела слушаше внимателно. Бавно тръгна отново към колата им.

— Трябва да признаеш — настоя Александър, — че е много възможно точно това да се е случило. Много по-вероятно е от предположението, че непознатият е Христос, който се разхожда в центъра на Рим и лекува болните.

— Но болните са излекувани, Алекс. А и какво ще кажеш за момичето? Това е нещо повече дори и от изцеряване.

Стигнаха до грозния опел. Трекио отиде до вратата на пътническото място и я отвори за Габриела. Беше отключена, което изненада инспекторката. Не можеше да си спомни някога да не е заключвала инстинктивно вратите след себе си. Събитията от деня явно я бяха разсеяли.

— Нямам представа как да обясня тазсутрешното възкресение — призна си Александър. В гласа му се усещаше раздразнение. — Но на този етап, заедно с всичко останало, което знаем, съм сигурен, че е измамно, както и другите чудеса.

Габриела се намести на пътническото място, а Трекио заобиколи колата. Изненадващо изскърцване се разнесе от неговата врата, когато я отвори, сякаш се беше огънала на пантите си. Жената поклати глава. Трябваше да каже на леля си. Старата дама щеше да я оправи.

Доводите на Александър бяха много убедителни. И все пак някъде вътре в себе си се молеше всичко да е истина. Искаше ѝ се да е подозрителна, но също така ѝ се искаше и да вярва. Не точно в способностите на този човек, а във възможността тези чудеса да са реални. Болестите наистина да бъдат излекувани. Възкресението беше нещо много повече от мечта.

Боже, аз вярвам. Помогни ми да изгоня неверието си. Думите от евангелието се завърнаха при нея.

Единият телефон иззвъня. Трекио бръкна в джоба си. Екранът на апарата светеше, номерът на вуйчо му беше изписан на него. Плъзна пръст по него.

— Александър. — Кардиналът заговори в момента, в който връзката беше осъществена. — Трябва да се срещнем.

[1] Галилея — територия в Северен Израел, родина на повечето апостоли. Исус Христос е прекарал своето детство и юношество там. — Б.пр. ↑

12:04 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

Много малко неща можеха да изнервят Катерина Амато. Тя беше жена, свикнала да контролира емоциите си до съвършенство, за да се поддаде на подобна слабост. Въпреки това ѝ идваше в повече. Прекалено много неща ѝ се изпречваха на пътя, прекалено много неща минаваха през ръцете ѝ. Имаше чувството, че всяка една нейна нужда ѝ се сервираше на поднос, а Катерина не беше свикнала да получава нищо. Беше свикнала сама да постига всичко.

Абигайл Дзола се беше завърнала от мъртвите в Пиомбино. Беше го сторила половин ден след като публично беше обявена за мъртва, новина, хвърлила нацията в траур. Възкръсването ѝ се случило пред баща ѝ, който обявил чудото пред хората. Сторила го, за късмет на Катерина, едновременно с изявлението на папата пред света, че чудесата ще бъдат последвани от възкресение.

Амато нямаше да може да се справи по-добре дори самата тя да беше съставила този план и да насочваше всяка негова брънка, както беше сторила с излекуваните в двата медицински центъра. Но точно това я караше да бъде нервна: че не тя беше измислила всичко. Нямаше абсолютно никаква намеса в случилото се в Пиомбино.

Жената си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Д'Антонио вече пътуваше натам. Той щеше да открие какво наистина се случваше и как можеха да го използват в тяхна полза. Каквато и да беше причината за тази ситуация, тя щеше да им влезе в употреба.

И тогава... тогава дойде онова откритие, което представляваше най-големият дар от всички. Тяло, открито в река Тибър. Идентично с това на странника, който се появи в „Сан Пиетро“. Д'Антонио ѝ прати снимката по имейла веднага след като го откриха. Увери я, че разследването по това очевидно убийство е изцяло под негов контрол. Също така я увери, че все още не е разкрита информацията за намирането на трупа.

Кой беше този човек? Катерина нямаше представа какъв е отговорът, както нямаше представа как да отговори и на въпроса кой е мъжът във Ватикана. Видимо беше, че двамата някак си бяха свързани. Всъщност непознатият от „Сан Пиетро“ навярно беше близък на убийствата, което от своя страна означаваше, че самият той е манипулатор. Сродна душа, зла душа, чиито мотиви Амато още не можеше да разбере.

Но това сега нямаше значение. Щеше да ги свърже чрез приликата им. Дискредитирането на странника щеше да се окаже много по-лесна задача, отколкото предполагаше. Изпратеше ли тази снимка на медиите, цялата му фасада щеше да се сгромоляса. Ако не вярваше, че боговете са изобретения на идиотите и наивниците, Катерина би казала, че всичко това е дар от тях — защото който и да беше мъжът във Ватикана, който и да беше мъжът в реката, тя разполагаше с всичко необходимо. На поднос.

Амато преглътна, гърдите я стягаха. От нерви кожата я сърбеше. Малцина мразеха Църквата повече от нея. Въпреки това самата тя беше прекарала достатъчно дълго време в католическо училище, за да помни, че последният човек, който бе получил на поднос всичко, за което бе мечтал, бе разбрал, че това е причината целият му свят да се разпадне.

12:07 часът

Централен Рим

Разговорът по телефона на Александър с вуйчо му беше кратък: предупреждение, последвано от молба за среща и практическите уговорки около нея като място и време. Нищо неприсъщо или емоционално. Репортерът затвори няколко секунди по-късно.

Габриела беше чула всичко и вече кимаше в знак на потвърждение, когато Трекио погледна към нея. Мъжът посегна към запалването на опела, ключът се намираще между пръстите му. Внезапно инспекторката сграбчи ръката му и я издърпа грубо назад.

— Алекс, спри! — провикна се тя.

Репортерът се обърна към нея напълно объркан.

— Габриела, какво правиш?

— Какво е това? — попита тя и посочи обезпокоена към цилиндъра на запалването. Очите ѝ бяха толкова ококорени, че Александър сам се разтревожи.

Мъжът погледна към мястото за ключа. Всичко му се струваше напълно нормално: метална ключалка, инсталирана в пластмасата на кормилната уредба, няколко драскотини около нея.

— Това е запалването — отвърна Трекио, изумен от глупавия въпрос. — Габи, какво става?

Инспекторката клатеше енергично глава.

— Около него. Драскотините. — Дишането ѝ се беше учестило.

Александър огледа отново, но нямаше абсолютно нищо обезпокоително.

— Всяка кола ги има — обясни той. — Моята изобилства от тях. Невинаги човек успява да уцели запалката. Винилът се драска.

— Не, не и в тази кола. — Габриела все още клатеше главата си. — Леля ми е обсебена от манията да поддържа вътрешността ѝ перфектна. Огледай се, Алекс, няма да видиш нито едно петънце или драскотина тук.

Трекио разгледа внимателно за първи път автомобила и осъзна наистина колко чисто е в тази непретенциозна кола. Но въпреки това все още не можеше да разбере причината за паниката на спътницата си.

— Габриела, какво се опитваш да кажеш?

— Тези драскотини не бяха там, когато пристигнахме — обясни тя и вдигна поглед към него. — Иначе щях да ги забележа. — Жената хвърли няколко бързи погледа. Веднага си спомни някои неща. — Вратата ми беше отключена. А твоята... скърцането от пантите. — Инспекторката го погледна право в очите. — Алекс, някой е влизал в колата.

* * *

Умберто наблюдаваше своите жертви на разстояние от около осемдесет метра надолу по улицата от противоположната страна. Той и Мазо стояха един до друг в своя хечбек и чакаха неизбежното да се случи.

От една страна, беше разочароващо, че тези цели не представляваха по-голямо предизвикателство. Бяха достатъчно умни да се отърват от мобилните си телефони, които той и брат му използваха, за да ги проследят до апартамента на Трекио предната вечер. Но явно такъв беше максимумът на техните предпазни мерки. Това беше незадоволително. За един репортер и едно ченге. Никой от двамата ли не помисли, че преследвачите им ще проверят за близки в района? Че съществуването на лелята на Фиеро няма да остане скрито от тях? Или видът и номерът на колата ѝ? Или офисът, в който Трекио работеше и вероятността да се върне в него?

Жалко. Преследването винаги беше много по-забавно, когато плячката беше малко по-кадърна. Но това нямаше значение. Поне работата беше свършена. Огнената топка, която беше на път да погълне двете жертви, нямаше да остави почти нищо за следователите.

* * *

По настояване на Габриела Александър бавно се наведе на една страна и надникна под кормилната колонка.

Отне му само един миг, за да осъзнае, че страховете ѝ са напълно обосновани. За запалителната система беше захваната малка сребърна кутийка, очевидно нова придобивка за интериора и също толкова очевидно — детонатор. Зад нея се намираше някаква буца, която приличаше на маджун, но Александър знаеше, че това е някакъв вид експлозив.

— Бомба е — потвърди той. Изведнъж започна да се страхува да се движи. Беше виждал бомби само по филмите.

— Александър, изправи се — нареди Габриела, думите ѝ бяха станали тихи и заповеднически. Хвана го за рамото. — Бавно.

Трекио се подчини и внимателно избегна контакт с експлозива, който се намираше точно над дясното му коляно.

— Ако това е било сложено, докато сме били вътре — започна Фиеро, — работата е била свършена бързо, само преди няколко минути. Който го е направил все още е наоколо и чака за потвърждение, че това устройство... ще свърши онова, за което е предназначено.

Александър започна да извива врат надясно, към улицата и околността, за да огледа.

— Не! — Габриела стисна коляното му, забивайки пръстите си силно в него. — Недей. Продължавай да гледаш напред или към мен. Дръж се нормално. Усмхни се.

Трекио се обърна бавно към нея. На лицето ѝ играеше насилена усмивка, но очите ѝ бяха сериозни.

— Ако онези наистина са навън и ни наблюдават, то тогава трябва да ги убедим, че просто си говорим. Не можем да си позволим да издадем, че знаем за бомбата.

— Мислиш ли, че са същите мъже от предната вечер?

— Точно сега единственият въпрос, който ни интересува, е как да се измъкнем от тук. Ако онези са някъде навън, не можем просто да тръгнем по улицата. — Очите на инспекторката се стрелкаха напред-назад, умът ѝ търсеше решение.

— Надолу по стълбите — отвърна неочаквано Александър. Габриела го погледна въпросително. — Мазето на сградата на вестника — продължи той — води право към станцията на метрото. Ако успеем

да се върнем вътре и да слезем по стълбите, можем да хванем коя да е от трите линии, които вървят там.

Фиеро погледна през прозореца към сградата, която току-що бяха напуснали. Намираще се поне на четиридесет метра от тях. Дори да ги погнеха, дори да стреляха по тях, пак щяха да имат шанс за успех. Нямахше да е особено голям, особено ако бяха намесени оръжия, но все пак си беше някакъв шанс.

— Това трябва да проработи — отвърна жената. Тя отново стисна коляното на Александър, но този път, за да му даде кураж. — Готов ли си?

Трекио я дари с насилена, колеблива усмивка.

— Тъй като не виждам какви други опции имаме, готов съм.

Габриела му се усмихна в отговор.

— На три.

* * *

Умберто започваше да се тревожи. Досега всичко трябваше да е свършило. Какво правеха тези двамата?

Експлозията, която чакаше, така и не дойде. В един момент наемникът осъзна, че няма и да дойде.

Внезапно, в пълен синхрон, шофьорската и пътническата врата на оранжевия опел се отвори, плякката им излезе навън и тръгна към сградата, от която беше дошла.

— Мамка му! — изруга Умберто.

Само след миг той и Мазо излязоха от колата си и тръгнаха след жертвите си пеша.

* * *

В паважа не започнаха да се врязват куршуми, което си беше добър знак. Габриела очакваше и двамата да бъдат застреляни веднага щом излязат от колата. Но докато тя и Александър бягаха към стъкления вход на сградата на „Ла Република“, във въздуха не проехтяха изстрели.

Въпреки това жената беше наясно, че съвсем не са в безопасност. С ръба на периферното си зрение забеляза, че двама мъже се появиха в далечината. За разлика от останалите в тълпата, тези тичаха — също толкова бързо и устремено, колкото тя и Трекио, а и се бяха насочили право към тях.

Фиеро разпозна лицето на по-високия от двамата.

— Вътре! — изкрещя тя на Александър. Минаха през двойката врати и мъжът започна да забавя крачка, но Габриела го забута. — Това са те. Заведи ни в метростанцията, веднага!

* * *

Умберто стовари цялата тежест на тялото си в стъклените врати, когато стигна входа на сградата. Една жена от другата страна беше ударена от ръба на вратата и падна на пода, но мъжът въобще не я забеляза.

Наемникът огледа фоайето. Трекио и Фиеро не бяха там.

Отиде до бюрото на охраната. Наетият охранител вече се изправяше на крака, готов да скастри нарушителя за грубото му нахлуване тук. Умберто бързо охлади страстите му, като извади своя глок и го насочи в лицето на човека. Може и да не искаше да открива огън по двете си жертви в средата на оживена улица, посред бял ден, но със сигурност нямаше никакви задръжки да използва оръжието си, за да си проправи път тук.

— Двамата, които влязоха тук преди нас — мъж и жена. Видя ли ги?

Охранителят изглеждаше ужасен, онемял, замръзнал.

— Отговори! — изкрещя Умберто и навря дулото на пистолета си в челото на мъжа.

— Д-да! — най-накрай отговори охранителят. — Тръгнаха натам. — Човекът посочи към стълбите. — Водят надолу.

— Надолу?

— Към метростанцията. Две стълбища!

Умберто не разбра дали онзи каза още нещо. Той веднага хукна към стълбите, Мазо го следваше по петите.

* * *

На края на стълбите тълпа от хора се беше разположила на малка платформа, покрита с индустриални плочки и осветена от бяла флуоресцентна светлина. Миришеше на неповторима смес от масло и рециклиран въздух, характерният аромат на подземните станции по целия свят.

Имаше го и този звук — звук, който накара стомаха на Умберто да се свие, когато заобиколи ъгъла и се озова на платформата за единствената активна в момента линия.

Звук от метални колела, стържещи по релсите. Звук от влак в движение.

— Проклятие! — изруга той и направи знак на Мазо. — Намери ги!

Двамата се спуснаха по платформата, като разблъскваха чакащите пътници от пътя си в опит да стигнат до вагоните. Но влакът вече беше потеглил, вратите му бяха затворени, а вътрешността му беше пълна до пръсване. Скоростта му започна да се увеличава. Нямахме как да бъде спряно.

Умберто слезе от платформата, потъна в мрака на тунела и започна да ругае звучно.

В най-крайния прозорец видя как мишените му се опитват да стигнат до средата на претъпкания вагон. Живи.

12:14 часът

Близо до Пиомбино, на северозапад от Рим

Заместник-комисар Енцо д'Антонио беше насочил колата си към полицейския участък в Пиомбино веднага след като новината за възкресението на дъщерята на Джани Дзола беше стигнала до медиите. За първи път откакто купи своята „Алфа Ромео 4С“ преди една година, влагайки по-голямата част от спестяванията си, тя не му изглеждаше достатъчно бърза. Натискаше здраво спирачката, когато стигнеше до някоя камера за скоростта, знаеше много добре къде се намират те — не можеше да определи настоящата си екскурзия като служебна и да оправдае нарушенията си, така че се налагаше да спазва благоприличие — след което отново натискаше педала до пода и го държеше там.

Трябваше да стигне до момичето. Трябваше да стигне и до бащата. Трябваше да открие какво се беше случило, преди това събитие да разруши всичко, което бяха изградили.

Новината, че дъщерята „се е върнала към живот“, веднага беше стигнала до обществеността и оттогава историята набираше сила. Това беше най-сензационното събитие от една седмица, минала под знака на невероятното. Фактът, че светият отец се беше появил по телевизията и беше предвидил завръщането на момичето, беше нещо повече, отколкото публиката можеше да понесе, особено когато се отнасяше за знаменитост.

А всичко вървеше толкова добре!

Медиите бяха започнали да вършат онова, което истинският работодател на Д'Антонио предвиди. Мъжът беше в малкия джоб на Катерина Амато от години, снабдяваше я с информация от момента, в който тя му направи предложение да е „малко по-разговорлив“ в замяна на повече пари, отколкото можеше да изкара за десетилетие на поста „Комисар“. Това беше уговорка, с която той нямаше проблем. Джобовете на жената бяха натъпкани с пари, което напълно устройваше Д'Антонио. Със сигурност никога нямаше да може да

нарече подобна кола своя, ако не беше Амато. Освен това жената беше брилянтна и изключително далновидна. Знаеше какво би привлякло публичния интерес — и това нещо щеше да е поставяно под съмнение и проучвано. Точно там тя и хората ѝ щяха да поемат контрола.

Даже небесата като че ли бяха на нейна страна. Д'Антонио беше поел разследването за мъртвото тяло, намерено в Тибър, веднага след като неговите офицери му докладваха. На мига му дойде идеята, че то може да бъде ново могъщо оръжие, което Амато да използва. Как беше възможно такъв огромен късмет да се падне на някого, който беше олицетворение на злото и интригата, Д'Антонио не знаеше. Но тялото беше там, лицето му... Цялата ситуация ѝ беше добре дошла.

И тогава това. Възкресението. *Какво, по дяволите, ще правим с него?* — запита се нервно заместник-комисарят. — *Можеш да фалшифицираш изцеряване. Но не можеш да фалшифицираш съживяването на мъртво момиче.*

А ако не успееш да изкарат възкресението за измама, то тогава щяха да имат сериозен проблем.

* * *

12:31 часът

„Кафе Барберини“, Централен Рим

След като се измъкнаха от второто нападение над тях през последните два дни, Александър и Габриела едва успяваха да си поемат дъх. Бяха видели двамата им преследвачи да се появяват на платформата под „Ла Република“ точно когато влакът им потегляше. Заради това бяха сменяли линиите два пъти, за да размият следите си. За тяхно облекчение, като че ли се измъкнаха от нападателите си. Но въпреки това и двамата не се чувстваха в безопасност. Мъжете, които се опитаха да ги убият предната вечер, не биха се отказали от намеренията си за нищо.

Това правеше срещата им с вуйчото на Александър още по-належаща. Мъжът ги беше предупредил, че са в опасност, и искаше да се видят, за да им обясни положението. Подобно обяснение им се струваше жизненоважно в момента.

Като се имаше предвид скоростта, с която се наложи да се измъкнат от метростанцията, двойката пристигна в „Кафе Барберини“ по-рано и бързо се насочи към малко сепаре, добре познато на Трекио от честите му посещения на заведението през годините. Кафенето, което кардинал Риналдо беше избрал, когато разговаряха с Александър по телефона, беше много оживено място, посещавано от местни, студенти и все повече и повече туристи всяка година. Беше обзаведено в стар италиански стил: беше дълго и тясно, с малки стъклени витрини, от едната му страна бяха наредени маси за двама и много повече места, разпръснати на улицата отвън под жълта тента.

Двамата огледаха малкото пространство, Александър направи знак на Габриела да седне в сепарето, след което отиде в задната част на заведението и поръча три двойни еспресо. Плътният аромат на кафе изпълваше заведението и придаваше горчива жилка към миризмата от сладкишите, които се печеха отзад.

— Често ли идваш тук? — попита Фиеро, когато Трекио се намести в сепарето.

Абсурдно нормалният въпрос беше като необходим инструмент, който да възвърне част от спокойствието им след онова, което току-що бяха преживели. Александър се намести до инспекторката, отсрещното място остана свободно за вуйчо му.

Плъзна се близо до нея.

— Идвах. Вуйчо ми и аз се срещаме тук поне два пъти седмично в месеца преди ръкополагането ми. За да обсъждаме тревогите ми.

— Бил си нервен? — попита инспекторката и отпи от малката бяла чашка, чийто ръб веднага потъмня от гъстата течност.

На Габриела не ѝ се искаше да разговарят за нападението, от което едва се изплъзнаха. Искаше да слуша сантименталната история на Александър. Спомените му може и да не бяха приятни, но поне не включваха в тях бомби и наемни убийци.

— Бях ужасен.

— Вечното ергенство не е хапка за всяка уста — отбеляза Фиеро, в очите ѝ се четеше усмивка.

— Изненадващо, но не беше това. Беше... — Трекио се поколеба и започна да почуква с малката сребърна лъжичка ръба на чашката си. След всичките тези години още изпитваше затруднение да отговори на

този въпрос. Дори и на нея. — Предполагам, че беше осъзнаването, че се отдаваш на нещо толкова велико. Да легнеш там, прострян, по лице на пода в „Сан Пиетро“. Да дадеш обет, че целият ти живот ще е посветен на Бог и на Църквата. — Мъжът поклати глава. — Това беше ужасяващо.

— Но ти си преодолял страха си.

— Основно благодарение на вуйчо ми. Неговият пример ми помогна изключително много. Човекът беше служил на Църквата повече време, отколкото аз бях живял, и всеки един ден с достойнство. Винаги съм се възхищавал на това. Стоях точно тук, точно в това място и се тресях от страх. Срещу ми, той ме наблюдаваше със спокойствие и увереност. Беше толкова сигурен, че всичко ще е наред.

Настъпиха няколко дълги, изпълнени с мълчание мига. Заля ги глъчката в кафенето.

— Вуйчо ти ми изглежда добър човек — най-накрая каза Габриела, — а с всичко, което се случва около нас, един добър човек на вярата е точно това, от което имаме нужда.

Жената си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно. Най-накрая беше започнала да се успокоява.

Когато след секунда един мъж с обикновени дрехи се намести на пейката от другата страна на сепарето, той въобще не изглеждаше като човека на вярата, за който Габриела се надяваше.

* * *

12:45 часът

Болницата в Пиомбино

Най-накрая Енцо д'Антонио успя да се добере до малката стая на Абигайл Дзола в Оспедале Пиомбино. Момичето беше преминало през купища от медицински тестове след забележителното си завръщане при живите. Засега всички гласяха едно и също. Тя беше в чудесно здраве, макар че преди по-малко от половин ден беше обявена за мъртва от двама от най-добрите доктори в Италия. Макар че медицински сестри и погребални агенти бяха преместили безжизненото ѝ тяло от болничното легло в ковчег. Сега момичето

беше живо и здраво според същите онези доктори, но имаше една аномалия. Точно нея полицаят беше решен да проучи.

— Аз съм заместник-комисар Енцо д'Антонио — представи се мъжът и седна на стола до леглото на Абигайл, който беше в жълтокафеникав винил. Д'Антонио получи разрешението на докторите да прекара не повече от петнайсет минути насаме с пациентката им, за предварителен полицейски разпит относно неочакваното ѝ възстановяване. Фактът, че полицията в Рим нямаше представа, че той е тук, не беше нещо, което медиците можеха да знаят, а документите му на полицаи бяха достатъчни, за да ги убедят, че присъствието му е напълно законно.

— Целият свят е във възторг, че отново си сред нас — каза на момичето той и се насили да се усмихне.

Не беше свикнал да разговаря с тийнейджъри и нямаше представа какъв тон да използва.

— Радвам се, че се върнах — отвърна Абигайл.

На лицето ѝ бяха изписани ентузиазъм и благодарност, но също така се забелязваше и объркване. Думите ѝ бяха колебливи.

Д'Антонио изчака няколко секунди.

— Докторите разговаряха ли с теб относно това, което се случи?
— *Наистина искам да ми кажеш какво, мамка му, стана.*

Момичето обмисли отговора си, преди да го изрече. Изглеждаше напълно концентрирано.

— Казаха, че съм била... мъртва. Но това не може да е истина, нали?

— Цялата страна научи за смъртта ти. Беше в кома цяла седмица. И накрая те загубихме.

— Не си спомням нищо. — Дзола поклати глава, в очите ѝ се забелязваше влага. — Абсолютно нищо.

Точно тази територия Д'Антонио искаше да изследва.

— Какви са последните ти спомени, Абигайл?

— Бях на плажа с приятелите ми. Сърфирахме. Ден като всеки друг.

— Помниш ли какво се случи, докато сърфираше?

Момичето се опита да се съсредоточи.

— Имаше вятър, много силен. Изгубих контрол над дъската. Теченията бяха променливи. Тогава...

Дзола млъкна.

— Тогава?

— Не знам. Събудих се, както ми се струваше, в леглото ми, но ръцете ми бяха скръстени над гърдите, а краката ми бяха схванати. Сякаш бях попаднала в капан. Изправих се възможно най-бързо. Тресеше ме ужасно главоболие. — Момичето си пое дълбоко въздух. Очите му се бяха превърнали в блестящи басейни. — Баща ми стоеше до мен. Бях в... — Подвоуми се, все едно не можеше да се насили да изрече думата „ковчег“. Върна се отново към спомена за баща си: — Татко изглеждаше ужасно. Когато ме видя, се *изплаши* толкова много.

— Значи не помниш нищо между плажа и събуждането ти? Беше в кома седем дни, но за теб е било като един миг. Също така си била обявена за мъртва десет часа преди този момент с баща ти. *Десет часа*.

Абигайл поклати глава.

— Нищо. Единствените образи в главата ми са неясни. Не са точно спомени.

Д'Антонио се наведе над нея.

— Какви образи?

— Просто... светлина. Много силна светлина. Ярка, бяла. Навсякъде. Не мога да я опиша. Имаше и някакви звуци, мисля. Нищо необикновено, нищо конкретно.

В ъгълчето на лявото ѝ око се оформи сълза. На Д'Антонио му се прииска да се протегне и да я избърше, но реши, че ще е прекалено.

Вътрешно заместник-комисарят си отдъхна, заля го голямо облекчение.

— Това, скъпа, е много интересно — беше всичко, което изрече на глас.

* * *

Енцо д'Антонио разпитва Абигайл Дзола още десетина минути, преди да напусне стаята ѝ и болницата. Лицето му искреше от щастие, когато си тръгваше. Нещата се бяха наредили перфектно.

Качи се в колата си и се обади на Катерина Амато.

— Момичето не си спомня нищо — изрече веднага щом връзката беше осъществена.

— Нищо?

— Абсолютно нищо. Нито зелени пасища, нито бели облачета, нито разхождащи се насам-натам светци. Просто нищо.

Заместник-комисарят знаеше, че Катерина се опасява точно от това от момента, в който Дзола се върна от мъртвите. Ако девойката кажеше, че е била в рая или че е минала през Перлените порти^[1] с онзи човек, то тогава планът им щеше да се провали.

— Става по-интересно — добави Д'Антонио.

— По-интересно?

— Спомня си единствено някаква смътна, неясна светлина. И някакви звуци, които не може да определи. Фонови звуци.

От другата страна на линията последва дълга пауза. Но след няколко секунди Катерина усети накъде клони полицейският комисар.

— Звуци, които може... които може да са били произведени например от медицинско оборудване? Аморфна бяла светлина, излъчвана от флуоресцентни лампи?

— Не каза.

— Но...

— Но може и така да е. — Д'Антонио се усмихваше. — Напълно е възможно, мамка му.

— В такъв случай няма защо да се тревожим от Абигайл Дзола. — Заместник-комисарят можеше да усети удоволствието, дори облекчението в гласа на Катерина. — Остави я да говори за преживяването си колкото си иска. То ще съвпадне чудесно с всичко останало, което сме подготвили.

— Не можехме да очакваме по-добро стечение на обстоятелствата, дори да й бяхме написали сценарий.

[1] Според Библията, портите на рая са изработени от перли. — Б.пр. ↑

12:46 часът

„Кафе Барберини“

Кардинал Риналдо Трекио се разположи в средата на пейката срещу Александър и Габриела и докато го правеше, се оглеждаше във всички посоки, все едно се страхуваше някой да не го следи. Човекът въобще не приличаше на принц на Църквата. Със своите сив панталон, риза на сини квадрати и елек без ръкави върху нея изглеждаше по-скоро като изгубения дядо на някой турист. Незабележим, невдъхващ доверие, незапомнящ се.

— Радвам се да те видя, вуйчо.

Александър се пресегна през масата, обгърна китката на човека и я стисна здраво. Мъжете си размениха топли усмивки, които поуспокоиха малко нервите им. Чертите на лицето на Риналдо се отпуснаха, но очите му бяха нащрек.

— Аз също се радвам да те видя, Алекс. — Кардиналът погледна към Габриела. — Ти трябва да си инспектор Фиеро. Удоволствие е за мен да се запознаем. Ще ми се да беше при други обстоятелства.

Инспекторката забеляза, че има нещо странно в държанието на духовника. Та това беше великият кардинал Риналдо Трекио. Знаеше за него, че е бастион на вярата, но зад насилена си усмивка човекът изглеждаше обезпокоен. Не, беше нещо повече от безпокойство. Беше страх.

Кардиналът вдигна малката си чашка и пресуши двойното си еспreso наведнъж. Каймакът му още стоеше върху устните му, когато мъжът се обърна към племенника си.

— Мога само да предположа, доколкото те познавам, Алекс, че си продължил с разследването, въпреки моето предупреждение.

Александър изкриви вежда в знак на съгласие.

— Не можем да спрем, особено след като онова, което открихме, беше толкова сериозно. А твоето предупреждение не беше конкретно.

Кардинал Риналдо кимна в потвърждение, че това е отговорът, който е очаквал, но не и онзи, на който се е надявал.

— Какво откри?

Александър се облегна в мястото си, гърбът му се отпусна върху зелената изкуствена кожа на пейката.

— Мисля, че е по-добре да караме нещата поред. Все още имам въпроси към теб. Откъде знаеше какво правя? И какви бяха опасенията ти? Защото, ако трябва да бъда честен, адски много лоши неща се случиха.

Да предложи отговори на въпросите, не беше от първостепенна важност за кардинала. Кроткият му нрав и мекото му изражение светкавично се промениха.

— Не, не смятам, че трябва да започнем от тук. Ще стигнем и до това, Алекс, когато му дойде времето. Точно сега искам да ми се довериш. Сега ми кажи какво открихте.

За репортера беше странно да види вуйчо си, чиито черти на лицето му бяха изключително мили — отпуснатата брадичка и бръчки като на кожена ръкавица — толкова строг. Габриела също забеляза изненадата му и се намеси в разговора.

— Алекс и аз бяхме въввлечени в този случай без право на избор, кардинал Трекио. Двама мъже с оръжия дойдоха в апартамента му, докато бях там. Едва се измъкнахме живи.

Жената набързо припомни събитията от предната вечер.

Кардинал Риналдо повдигна едната си вежда, но Фиеро осъзна, че това не е израз на изненада. Духовникът просто изпитваше съжаление, че това се е случило с племенника му. Мъжът въобще не изглеждаше шокиран от историята ѝ за екзекуции и предумишлени убийства, което накара стомаха ѝ да се свие на топка.

— Какво се случи, след като избягахте? — попита Риналдо, гласът му не потрепваше.

— Мобилизирахме се и се опитахме да намерим връзка между двамата професори и Ватикана. Тъй като те бяха писали статии за корупцията във Ватиканската банка, отидохме първо там.

— В нея ли бяхте, когато ви се обадох първия път? След като ми изпрати съобщението?

— Точно напускахме сградата — обясни Александър.

Риналдо бавно поклати глава.

— Поставили сте се в голяма опасност, като сте решили да отидете там.

— Президентът на ИОР беше много пряк с нас — намеси се Габриела, — дори ни беше от голяма помощ.

— Сигурен съм, че е бил. Но не е той човекът, който дърпа конците.

— Какво трябва да означава това? — попита Александър, но вуйчо му вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

Старецът се обърна към инспекторката:

— Това ли е всичко, което сте направили досега?

— Като изключим, че на път за срещата ни отново се опитаха да ни убият — отвърна жената, в гласа ѝ се усещаше надигащ се гняв, — това е всичко. Двамата мъже от снощи се завърнаха. Този път сложиха бомба в колата ни. Ако трябва да съм честна, Ваше Преосвещенство, мисля, че успяхме да постигнем доста.

Александър хвана Габриела за ръката в опит да я успокои, но инспекторката беше набрала скорост.

— Холцман ни даде списък с всички партньори на банката. Чрез него успяхме да направим първата директна връзка. Нещо, което все още не можем да осъзнаем напълно.

— От ИОР са били насочвани пари към медицински фирми и корпорации — намеси се младият Трекио, — а най-сериозните трансфери са направени точно когато... — Репортерът се подвоуми. — Точно когато чудесата започнаха да се случват след появата на странника, когото в момента пазите в Апостолския дворец.

Кардинал Риналдо изглеждаше объркан за първи път от началото на техния разговор. Изведнъж погледът му стана въпросителен.

— Каква е връзката?

Габриела отново пое юздите в свои ръце и му обясни до какви изводи бяха достигнали. Постепенно духовникът започна да разбира.

— Смятате, че...

— Нямаме достатъчно конкретна информация, за да можем да потвърдим на този етап — бързо добави Александър, — но на нас ни се струва, че Ватиканът, или някой вътре в него, поставя на сцената едно много впечатляващо шоу, целящо да нанесе сериозни щети върху папата. И някак си всичко се върти около посетителя.

Риналдо поклати глава.

— Медицинските въпроси, тези фирми, за които говорите... Не знам нищо за тях. Но този човек... Алекс, аз бях с него. Той е... той не е това, което предполагате. Уверявам ви, че странникът не е част от никакъв ватикански заговор.

— Вие сте се срещнали лице в лице? — попита Габриела и се наведе над масата. Очите ѝ се бяха ококорили, както се бяха ококорили и очите на кардинала само преди миг. *Разкажете ми* — казаха те, — *разкажете ми всичко.*

— Съвсем за кратко — отвърна на въпроса Риналдо. — Откакто бяхме изолирани, почти през цялото време са двамата с Григорий. Но някои от нас бяха поканени в кабинета на папата, за да се срещнем с него за няколко минути, точно преди да ви се обадя и да организирам тази среща. — Мъжът се обърна към племенника си: — Александър, трябва да ми повярваш. Времето, прекарано със странника, беше едно невероятно преживяване. Той не е обикновен човек.

Държанието на кардинал Риналдо се промени при завръщането на спомените му. Той си пое дълбоко въздух. Тялото му като че ли беше станало по-високо с няколко сантиметра. Очите му заискряха — топли и изпълнени с възхищение.

— Да бъда заедно с него, как въобще да го обясня? Никога не съм изпитвал подобно спокойствие или смирение. Такава увереност в доброто. Можеш да подправиш много неща, Алекс, но тук говорим за нещо различно. Това е нещо, което не може да бъде нагласено.

Кардиналът погледна с възхитен поглед към племенника си. След малко го премести и върху Габриела. *Аз вярвам* — крещяха очите му, — *искам и вие да повярвате.*

За момент като че ли силата на самоубеждението му щеше да ги спечели. Но този момент отмина. Александър и Габриела разполагаха с един факт, за който духовникът не подозираше. Нещо, което щеше да разбие на пух и прах и смирението, и добротата, и възвишеното спокойствие.

— Вуйчо — започна Трекио, — страхувам се, че има още. Има нещо, което открихме днес. Нещо, което ще те накара да преосмислиш... чувствата си.

— За какво говориш?

Александър извади телефона от джоба си и възпроизведе на екрана му снимката, която знаеше, че ще разтърси увереността на

кардинала.

— Днес са открили тяло в реката. Мъртво отскоро.

— В Тибър постоянно откриват трупове — отвърна Риналдо. Изглеждаше подозрителен.

Племенникът му поклати глава, дори и очите на Габриела бяха изпълнени със съчувствие. Онова, което следваше, нямаше да бъде прието леко от стария Трекио.

— Не и такива — отбеляза Александър. — Но няма смисъл да обяснявам. По-добре да видиш сам.

Мъжът подаде телефона на вуйчо си. Старецът се вторачи в малкия екран и лицето му веднага беше изпълнено от неверие. Цялото му смирение и спокойствието се изгубиха. Беше останал само отказът да повярва на очите си. Както и най-лошото за един човек на вярата: съмнението.

Риналдо Трекио не вдигна поглед. Бавно затвори очи. Думите му излязоха от устата му под формата на състрадателен шепот:

— О, боже мой!

12:56 часът

Ватиканът

Кардинал Витери вдигна телефона си и се приготви да набере един номер, който много малко хора в света знаеха, че има. Държавният секретар на Ватикана беше човек, който си беше изградил връзки със стотици мъже и жени по целия свят: държавни глави, посланици, нунции^[1], лидери на благотворителни организации и корпорации. Но Витери винаги усърдно беше избягвал всякакъв публичен контакт с „Глобал Капитал Италия“ и нейната директорка. Първо, защото това беше финансов конгломерат с етичен кодекс, който можеше да накара и най-продажния католик да се отвори. И второ — и много по-важно — защото не можеше да си позволи истинската му връзка с фирмата да бъде разкрита.

Причината за тази връзка беше нещо, което нито той, нито колегите му от Братството някога щяха да успеят да обяснят, ако бъдеха разкрити. Бяха се съюзили с Дявола, защото Дяволът разполагаше с мръсотии за всички тях. Техните слабости бяха открити, документирани и използвани, за да бъдат оковани във веригите на подчинението към фирмата и нейното ръководство. Защото, ако тази мръсотия някога излезеше на бял свят...

Самата мисъл караше гърлото на Витери да се стяга. Той я преглътна, както винаги, и отпъди подобен сценарий. Вместо това започна да прехвърля контактите, изписани на стария LCD екран на синия му пластмасов телефон. Малко по-надолу натисна „КА“ и само няколко секунди по-късно чу гласа на Катерина Амато.

— Имам лоши новини — започна Витери в мига, в който връзката беше осъществена.

В момента беше доволен от факта, че Катерина не им позволяваше да използват имената си по време на телефонните разговори. Беше почти сигурен, че Швейцарската гвардия не подслушва личния му телефон, но въпреки това винаги съществуваше риск.

— Лоши новини — повтори Амато, гласът ѝ беше студен и груб, както винаги. — Не съм изненадана. Ти ми носиш само такива.

Тонът ѝ беше едва ли не насмешлив. В него нямаше и следа от гняв или желание за наказание, което подсказа на Витери, че Катерина не е била уведомена за онова, което предстоеше да ѝ каже. За съжаление. Знаеше, че последващите му думи щяха да променят тона ѝ изцяло, затова си пое дълбоко въздух и се приготви за яростта, която със сигурност щеше да се появи.

— Един от нашите с нарушил уединението. — Държавният секретар изстреля думите, колкото и половинчати да бяха те, като мортира^[2] и също като при нея, очакваше те да доведат до опустошителни последствия. — Напуснал е стените ни. Видяхме го, като излиза, беше облечен в цивилни дрехи. Не успяхме да го спрем, но поне го проследихме. — Витери се подвоуми. — Срещна се с външни.

Господи, защо аз трябва да съм този, който ѝ казва това? Тя би трябвало да има хора навсякъде. Вече трябваше да знае.

Последва дълга и напрегната пауза. Държавният секретар преглътна, по веждата му се търкулна капка пот.

— Това не са просто лоши новини — най-накрая отвърна Амато. — Това е бедствие.

Кардиналът можеше да усети гнева, който набираше сили в тялото ѝ.

За съжаление, Витери не беше приключил.

— Става и по-лошо.

Потта му беше започнала да извира от повече места, да минава по носа му и да пада върху бюрото му.

— По-лошо? Как е възможно да стане по-лошо, Донато?

Тя използва името ми. Навярно ѝ се иска да ме убие. Витери не беше виждал директорката да нарушава собствения си протокол досега. Тя беше жена с уникален самоконтрол, който не беше потъпквала никога, откакто я познаваше.

— Човекът, който наруши уединението — продължи държавният секретар, като изстрелваше думите, — е кардинал Риналдо Трекио.

Последва нова пауза.

— Това име не ми говори нищо.

— Риналдо Трекио е вуйчото на мъжа, когото твоите убийци не успяха да елиминират. Той отиде да говори с племенника си.

Витери усети промяната в дъха на Катерина. Когато жената заговори, яростта ѝ бликаше от всяка една дума.

— Репортерът? Онзи, който работи с полицайката?

— Да.

— Вуйчо му е шибан кардинал? И ти го остави да *говори с тях*? На този етап от нашата операция! Какво, по дяволите, не му е наред на твоето Братство? Смятах, че вие управлявате курията!

Кардинал Витери се насили да не отговаря на обидата.

— Напуснал е скришом. Даже ние не можем да следим всички. Поне го видяхме, като излезе, и научихме къде отива. Току-що помолих за папската благословия да призова извънредна среща на кардиналите, привидно за да дискутираме някои въпроси около църковната администрация, докато сме изолирани. Ще изпратим призив и при положение че не желае да разкрием, че е напуснал, ще се завърне бързо. От тогава насетне ще започнем да го следим.

През следващите напрегнати моменти Витери просто слушаше гневното дишане на жената на другия край на линията.

— Не мога да разбера как вашата институция е просъществувала две хиляди години — каза най-накрая Катерина. — Ако управлявах кораба си толкова разпуснато, колкото ти твоя, фирмата ми нямаше да я бъде и за два месеца.

— Не е време за обиди — отвърна кардиналът. Искаше му се да отвърне на тази кучка, че може да има невероятна власт, но той е държавният секретар на най-старата държава в Западния свят, и тя трябва да има поне частичка уважение към него. Но Амато го притежаваше и той знаеше това. Нямаше нищо, което да направи, за да промени този факт. — Нещата може да се поправят — продължи Витери. — Ще намерим начин...

— Няма да правиш нищо — прекъсна го Катерина категорично. Донато почувства ледени пръсти върху гръбначния си стълб, когато чу с каква безчувственост жената произнесе следващите думи: — Дотук бях с твоята помощ. Върни липсващия си кардинал обратно във Ватикана. Ще се оправям с останалото сама.

[1] Апостолически нунций — упълномощен посланик на Ватикана и представител на папата в страна, която е в дипломатически отношения със Светия престол. — Б.пр. ↑

[2] Мортира — вид оръжие, изстрелващо снаряди. — Б.пр. ↑

12:59 часът

„Кафе Барберини“

Кардинал Трекио отвори очи и отново се вторачи в снимката на смартфона на Александър.

— Кажете ми най-накрая какво е това — настоя Риналдо, в гласа му се усещаше отчаяние. — Какво ми показвате?

— Тялото на мъж, което нашата полиция откри тази сутрин — отвърна Габриела. — Намерен е от двама офицери в Тибър, след като местна жителка е докладвала за него.

— Но той изглежда точно като... като нашия...

Кардиналът млъкна.

— Като вашия посетител във Ватикана. — Александър завърши изречението вместо вуйчо си. — Забелязахме вече. Кое то означава, че и други ще видят приликата, макар че по някакво чудо, все още нищо не е изтекло в пресата.

— Кой е той? — Риналдо остави телефона на масата и го бутна към племенника си с отвращение. Държеше погледа си настрана, все едно по този начин фотографията щеше да престане да съществува благодарение на силата на волята. — И защо не съм чул нищо за това? То трябва да е... в новините.

— Не знаем кой е — отвърна Габриела, — но съм сигурна, че нашите лаборанти и криминалисти му снемат отпечатъци и проверяват зъбната му картина. Що се отнася до въпроса ви защо не сте чули нищо, явно централното управление държи в тайна това откритие. Никой не е уведомен. Не знам защо, но дори аз научих чрез вътрешен източник.

Челюстта на кардинала се помръдна, думите бяха на върха на езика му. Но така и не се преобразуваха в звук.

— Вуйчо, време е да ни споделиш какво знаеш — притисна го Александър. — Ние ти казахме каквото знаем. Защо ми се обади? Какво искаше да ни кажеш?

— Не знам нищо за това — отвърна Риналдо. Гневът го принуди да върне вниманието си на устройството, което толкова усърдно се опитваше да игнорира, снимката светеше на екрана му.

— Вашето обаждане и предупреждението ви дойдоха преди това да се случи — намеси се Габриела. — Защо бяхте толкова притеснен?

Кардиналът поклати глава, след което погледна към племенника си.

— От момента, в който странникът пристигна и светият отец беше излекуван, подозирах, че нещо не е наред. Подозирах, че ситуацията ще бъде, как да го нарека, използвана за користни цели.

— Какво имате предвид? — попита Габриела.

Риналдо се огледа наоколо, изглеждаше много по-нервен, отколкото допреди малко.

— Дватама трябва да осъзнаете, че във Ватикана има повече играчи от курията и нейните официални служби. За да разберете кои са тези хора, трябва да осъзнаете, че... — Мъжът замлъкна. След миг подхвана отново: — Вярвам, че сте наясно, че папа Григорий си създаде врагове, откакто се възкачи на трона на Свети Петър?

— Мислех, че е обичан човек — отбеляза Габриела. — Уважаван почти от всички. Даже Алекс го харесва.

При всеки друг случай Александър би изкривил угълчетата на устните си заради нейната комбинация от истина и сарказъм. Може би дори щеше да ѝ отвърне нещо. В този случай единственото, от което се интересуваше, беше отговорът на вуйчо му.

— Права си — отвърна кардинал Риналдо, — но за съжаление, нещата не са точно така. Папа Григорий е човек с мисия. Тази мисия има една основна задача: да прочисти Църквата и всичко, върху което Църквата има влияние.

— Благородна цел — промърмори Габриела.

— Ти и аз сме на едно мнение, млада госпожице. Но не всички споделят възгледите ни. Благородните цели будят възхищение, ако нямаш тайни в килера си или нещо за губене при промяна на статуквото.

— Искаш да кажеш, че във Ватикана има клики, които се страхуват? — попита Александър.

— Разбира се, че има, Алекс. Не бъди наивен. Ватиканът е съществувал в свой собствен свят от векове насам. Има мъже, които не

отговарят пред никого, не държат сметка пред никой друг, освен пред Бога. Някои се привързват доста към подобна свобода.

— Кой стои срещу реформите на папата?

— Не мога да ти кажа имена, защото самият аз не ги знам. Но от дълго време се счита, че между стените на града съществува братство, съставено от високопоставени ватикански служители, които работят в полза на запазването на старите привички пред алтернативата от промени и реформи.

— Старите привички? — почуди се Габриела.

— Тези, при които не се задават въпроси и на хората не им се държи сметка за действията им. Тези, които позволяват нещата да се случват под масата, както се правят от много, много дълго време.

— И тази група е заплахата за всеки, който заплашва да промени нравите им? Дори този някой да е папа?

— Особено ако е папа — потвърди Риналдо. — Понтификът може да няма абсолютната власт вътре в Църквата, която светът смята, че притежава, но определено стои на най-високото място и гласът му се чува надалече. Следователно той представлява най-голяма заплахата.

— Това братство... Никакви имена ли не знаеш? — попита Александър, като по този начин се опитваше да притисне вуйчо си да му сподели повече подробности.

Кардиналът само поклати глава.

— Познавам Григорий от прекалено дълго време и съм доста близък с него. Бих бил последният човек, когото тази група ще допусне сред тях. — Риналдо се наведе над масата. — Тези мъже са изключително опасни. И ако слуховете са верни, те са се съюзили с външни сили. Говори се, че работят с групи извън Църквата. Групи, които, нека просто кажем, че правят каквото си пожелаят, за да изпълнят целите си.

Александър обмисли тази нова за него информация.

— От този тип групи, които пращат убийци по петите ни?

— Както срещу двама професори, които заплашват да ги разкрият — потвърди кардиналът. — Това братство не би си цапало ръцете директно с подобни действия. Все пак имат някакъв морален кодекс, макар и не особено съществен. Но други не биха имали проблеми да проливат кръв.

— Защо тогава се разтревожи толкова много, че сме отишли в ИОР? — попита племенникът му.

— Защото, Алекс, старата поговорка още е в сила: парите пораждат корупция. Както и да е организирана тази група, тя е свързана с банката по някакъв начин. Като се разхождате в нея, рискувате да настъпите някого по мазола.

Преди кардиналът да успее да продължи, от джоба му се разнесе електронно писукане. Той бръкна в него и извади пейджър от там. Устройството приличаше на дошло направо от 1980 година. Старецът погледна към тесния му дисплей и чертите на лицето му се промениха веднага.

— Призовани сме на среща на Колежа на кардиналите^[1]. След двайсет минути.

— Не можеш ли да го пропуснеш и да останеш с нас малко по-дълго? — попита Александър. — Има толкова много въпроси, които искаме да ти зададем.

— Трябва да вървя — отвърна Риналдо. Вече се плъзгаше към края на пейката. — Ние сме изолирани, нали помниш? Трябваше да се измъкна, за да дойда при вас. Ако не се появя за срещата, ще разберат, че ме няма. Дори по-лошо, ще изпратят някого да ме търси.

Кардиналът се изправи и се огледа наоколо в кафенето, притеснението му се беше завърнало. Само след миг погледна отново към племенника си.

— Моля те, бъди внимателен, Алекс. Това не са хора, които си поплюват, вече си наясно с това. Като знаем какво е заложено на карта, ще бъдат по-агресивни от всякога.

— Какво смятате да правите, като се върнете в Апостолския дворец? — попита Габриела.

— Ще се опитам да ви снабдя с информация отвътре относно този... този *измамник*. — Кардиналът видимо изпитваше болка да си признае, че странникът не е светецът, за когото го смяташе доскоро. — Ще се моля за вас. — Мъжът погледна отново Александър. — Ще се моля за всички ни.

* * *

13:11 часът

Централен Рим

Катерина Амато затвори вратата на офиса си зад Умберто и Мазо. Двамата мъже бяха пристигнали няколко минути след като тя проведе десетсекунден разговор с тях, в който им нареди да се появят веднага. Умберто изглеждаше раздразнен — не беше нещо необичайно за него, а Мазо изнервен — често беше такъв.

— Не съм религиозна жена — обяви Катерина, — но нямам нищо против да играя ролята на Бог. И според моето ограничено разбиране по темата заповедите на Бог трябва да се следват. Не е ли така?

Двамата мъже стояха мълчаливи, тонът на срещата бързо беше определен. Раздразнението на Умберто отстъпи място на тревогата. Мазо изглеждаше така, все едно краката му щяха да поддадат всеки момент. Бръчките под формата на гарванови крачета в ъгълчетата на очите на Амато се бяха задълбочили.

— Провалите ви да елиминирате двете цели снощи, както и преди по-малко от час днес разтвориха вратата на най-големия риск за цялата ни операция — равнодушно отбеляза тя. — Вие трябваше да сте най-добрите. Има ли някаква причина да идвате при мен и да ми носите новини, които бих очаквала от двойка аматьори?

— Ние...

— Това не беше въпрос, който изисква отговор — изсъска Катерина и махна пренебрежително с ръка. — Няма никакво извинение за провала. — Дишането ѝ беше станало учестено и гневно, но от време на време жената изправяше гърба си и заговаряше побавно. — За ваше щастие, ви се откри възможност да изкупите грешките си. Смятам да ви дам шанс да поправите разбитата си на пух и прах репутация.

Умберто изглеждаше бесен, но задържа езика зад зъбите си.

— Получих обаждане от кардинал Донато Витери от Ватикана. Приятелите ни там са имали пробив. Пробив, който трябва да бъде запушен. — Амато се приближи до стъкленото си бюро, постави длани върху него и се наведе. — Името на мъжа е Риналдо Трекио. Той носи червена шапка.

Физиономията на Умберто започна да се променя, когато осъзна каква точно е задачата им.

— Той е вуйчо на копелето, което не можете да убиете. На човека, който работи, ако мога да ви напомня, с полицейски офицер. — Последна дълга, зловеща и обвинителна пауза. — Трябва да отстраните племенника и спътницата му веднага. След това ви искам вътре във Ватикана, без значение какво ще ви коства това. Искам да елиминирате кардинала.

Катерина млъкна и изгледа с каменен поглед двамата мъже. След миг бръкна в едно чекмедже и извади от него странно изглеждащ пистолет, който Умберто не можеше да разпознае какъв модел е. Но нямаше как да не забележи, че когато жената го остави на бюрото си, дулото му беше насочено право към него.

— Този път — каза Амато — няма да приема никакви извинения.

[1] Колежът на кардиналите — това са всички кардинали на Католическата църква. — Б.пр. ↑

13:31 часът

Щабът на Швейцарската гвардия

Кристоф Рабер сложи четири листа хартия на черната повърхност на бюрото си. Въпреки напредналите технологии, с които работеше Швейцарската гвардия по време на своите разследвания, в определени моменти той се чувстваше много по-комфортно с хартия и мастило. Този следобед стигна до един от тези моменти.

На три от листовете се съдържаше информация за медицинските фирми и връзката им с Ватиканската банка, които неговите хора му бяха осигурили. Първата компания беше „Сигнаджен“, която разработваше лекарства за различни генетични заболявания, включително и детска слепота.

Втората беше „Алвентикс“ на Арсений Копулов, чийто председател Рабер беше разпитал по-рано тази сутрин. Човекът нямаше обяснение за двайсетте милиона евро, които бяха преведени по сметката му преди няколко дни. Комендантът беше виждал хора да се преструват на изненадани и обикновено разпознаваше знаците — потрепване на слепоочията, несъзнателно изпъване на гърба, неволно местене на очите. Не беше забелязал подобни издайнически признаци в Копулов. Колкото и да ненавиждаше магната, подозираше, че той казва истината, когато стана въпрос за парите.

Последствията от това разкритие доведоха до нови въпроси, които започнаха да тормозят Рабер. Въпроси, които разследваше през часовете след срещата си с руснака. Случваше ли се нещо зад кулисите на ИОР? Дали хората, които ръководеха тези свързани компании, знаеха толкова, колкото и Копулов?

Третият лист предполагаше, че това е напълно възможно. Доктор Марчело Тедеско, оглавяващ „МСЛ научно звено «Лиза Тедеско»“, беше обявил предния ден, че групата му от онкоболни се е излекувала. Тедеско работеше напълно законно над заболяването от години, но връзките му с „Алвентикс“ бяха много съмнителни. Тези подозрения се задълбочиха, когато Рабер и хората му започнаха да преглеждат

финансите на доктора. Личната му сметка изглеждаше чиста. По друга обаче беше получил банков превод от двайсет и пет хиляди евро преди три дни и още двайсет и пет хиляди, след като направи изявлението си.

Връзки, ясни като бял ден.

Рабер размишляваше. Беше обобщил заключенията си, колкото и хипотетични да бяха те, в долната част на третия лист. *Копулов и компанията му са свързани със или отговорни за излекуваните пациенти на Тедеско.* Нямаше други заключения. *„Сигнаджен“ навярно беше причината за изцъряването на слепите деца в Пескара,* дописа комендантът. Все още не беше разговарял с доктора. Но фирмата беше въввлечена в подозрителни финансови трансфери, както и „Алвентикс“. Отново се сети, че Копулов беше искрено изненадан при споменаването на парите. Все едно нямаше никаква представа...

Рабер застина. През ума му си проправиха път числа и евентуални пътища.

Тези „чудеса“ са изфабрикувани от самите медицински фирми или от някоя група зад тях. Мисълта се появи в главата му като откровение. *Това са компании, които разполагат с необходимите технологии, власт и възможност да влияят върху тези лекарства.* *Направили са нещата да изглеждат така, все едно на определени хора им е било платено, така че, ако започне разследване, тези същите хора да бъдат обявени за измамници, а участието на компаниите в сянка да остане скрито.*

Но защо? Защо някой би лекувал болните и би обявявал подобни дейности като чудеса, след което би си създал огромни главоболия, за да прехвърли заслугите на някой друг при евентуално разкритие? Рабер не можеше да види ясен мотив или как някой би извлякъл ползи от подобен план.

Все още не знаеше и какво да прави с участието на ИОР във всичко това. Два от траншовете бяха пряко свързани с Ватиканската банка. Комендантът погледна към четвъртия лист на бюрото си: разпечатка на финансовите трансакции, които неговите хора тайно бяха извлекли от компютрите на ИОР. Нямаше място за съмнение: някой във Ватикана ръководеше тези събития.

Но това не беше всичко. Две от плащанията бяха направени от Ватиканската банка, но останалите, които Рабер беше успял да разкрие

— не бяха. Това означаваше, че който и да работеше от Ватикана, определено имаше съюзник извън него.

13:42 часът

„Кафе Барберини“

Александър се взираше в празното място, на което вуйчо му беше стоял допреди малко. Двамата се прегърнаха, когато Риналдо стана да си ходи, и няколко секунди по-късно младият Трекио седна отново на пейката, силно впечатлен от срещата. Габриела стоеше до него, изпаднала в дълбоко мълчание.

— Алекс — проговори жената, — трябва да решим какво ще правим оттук насетне.

Репортерът кимна едва.

— Групата, за която вуйчо ти спомена... ако той е прав, то значи, те се целят не къде да е другаде, а в свалянето на папата. Той е човек, посветен на реформите, които се стремят да поправят нередностите, осигуряващи им влияние. И все пак има нещо, което продължавам да не разбирам. — Габриела се подвоуми. — Как публичното изцеряване на Григорий може да им е от полза? Изглежда, целият свят е дори отдаден на него от преди. Той се превърна в изстрадалия слуга, възнаграден заради усилията си.

Александър постави ръка върху брадичката си. Сутринта се беше избръснал в къщата на Изабела Фиеро, но четината му отново започваше да стърже под пръстите му.

— Как се сваля един папа? — внезапно попита Трекио. — Какво е необходимо?

Габриела събра веждите си. Не беше очаквала подобен въпрос.

— Не можеш просто да го прогониш — отвърна жената. Подобна концепция обиждаше вярата ѝ, но също така беше любопитна. — Римокатолическата йерархия не работи по този начин. Папите служат до живот.

— Почти не съществуват опции за премахването им.

— Винаги сме обсъждали в училище, че единственият, който може да свали един папа, е Господ.

Александър не прие това изказване като шега.

— Което означава, че смъртта е единственият начин.

Габриела се ококори насреща му.

— Не си мислиш, че...

— Не е нещо, което да не е опитвано преди — прекъсна я Трекио. — Йоан Павел II беше прострелян през 1981 година.

— Но оживя. Бог го закриляше.

— Може би. Това просто е най-известният случай. От доста време се носят слухове, че е имало и друг опит, направен неотдавна, който е бил доста по-успешен.

Габриела веднага се сети за какво намеква Александър.

— Говориш за Йоан Павел I?

— Или Албино Лучани, както се е казвал само месец преди това. Умрял е трийсет и три дни след избирането си. Слуховете гласят, че смъртта му не е била случайна.

— Монахините в училище се шегуваха, че кардиналите са направили своя избор за наследник на престола на Свети Петър, но Бог не е бил съгласен с тях.

— Бог навярно не е бил съгласен — отвърна шеговито Трекио, — както и още няколко кандидати за поста. Спекулираше се, че може да е бил отровен, че е имало заговори на Ватиканската банка, на масоните и на италианската Ложа П2^[1]. Срещу него са били членове на курията, обезпокоени от теологичните му реформи.

Габриела се подвоуми.

— Смяташ, че ще последва опит за покушение над папата?

Александър се обърна и я погледна право в очите.

— Това е една от възможностите. Не можем да я изключим. Макар че, ако вуйчо ми е прав относно мотивите на тази група, смъртта на папата по-скоро ще им навреди.

— Но ще елиминира врага им доста ефективно.

— Така е, но с подозрението, останало от Йоан Павел I, всяко покушение би породило съмнения за конспиративни заговори и би предизвикало разследвания. За хора, които се опитват да избегнат вниманието и външната намеса, това не е особено желателно.

— Какво би направил ти на тяхно място?

Александър обмисли въпроса известно време, преди да отговори.

— Ако убийството на папата не е реална възможност, то дискредитирането му определено е.

Габриела стоеше мълчалива, очакваше още.

— Помисли — продължи Трекио. — Папа Григорий е определян като моралното светило на Църквата. Уважаван е навсякъде по света. Хората му се възхищават и го приемат като стълб на духовна стабилност. Но най-важното е, че той използва тази основа като отправна точка за радикални промени в курията. Още по-хубавото е, че реформите му излязоха извън стените на Църквата. Всичко това кара членовете на това братство да се изнервят.

— Както и партньорите им отвън — съгласи се Фиеро.

— Така че, ако не можеш просто да се отървеш от него, какво би направила? Ще му отнемеш моралния мандат. Ще елиминираш духовната му позиция и усещането, че той е способен лидер.

Габриела изглеждаше само частично убедена.

— Добре, ще дискредитират папата, за да отнемат силата му. Но все още не виждам никаква връзка със случилото се в „Сан Пиетро“. Изцеряването му го кара да изглежда още по-богопомазан, а не по-малко.

— Трябва да погледнеш всичко от страната на нашите открития — отвърна Александър. В гласа му се беше прокраднала увереност. — Това събитие изглежда добре, така е. Но е само едно. И реално погледнато, беше първото. Кажете думата „първо“ и наум ти идват „второ, трето“. Колко точно ни отне, за да научим за чудеса две и три?

— Не особено дълго.

— Това е заговорът, Габриела. В края на краищата, когато заблудата бъде разкрита, всичко ще се върне на първото чудо. Измама при другите би означавала измама и при него.

Фиеро не отговори. За пореден път логиката на Александър беше трудна за оспорване.

— Положението за Григорий става още по-лошо — продължи мъжът. — Той прие странника във Ватикана. Открито говори пред обществото за любов и надежда, които всички свързаха с присъствието на този човек.

Дишането на Габриела започна да става учестено.

— Пресконференцията му. Не назова странника по име, но определено говореше за него.

— И не само за човека, но и за чудесата. Той ги нарече чудеса. Това ще направи падението му още по-лесно. Всичко, което враговете

му трябва да направят, е да разкрият истината.

— Която е?

— Че странникът е измамник. Аз и ти знаем, че е така, а самият факт е достатъчен, за да подрони авторитета на Григорий. Папата е бил измамен от мошеник. Направил е публично изявление за една криминална заблуда. Не може да различи медицинската наука от божии дела. Бил е измамен на най-основно ниво: вяра и убеждения.

Габриела се отпусна назад в мястото си, беше напълно безмълвна.

— Доверието в него ще бъде разрушено.

— Папа Григорий ще разполага с духовен авторитет, колкото на ученик — потвърди Александър.

Точно за това ставаше въпрос, осъзнаха и двамата. Така се премахваше папа, щом не можеш да го убиеш.

— Какво предлагаш да направим? — най-накрая попита инспекторката.

— Има само едно нещо — отвърна репортерът. Той постави дланите си на масата и изпъна гръб. — Трябва да влезем вътре. Трябва да се доберем до светия отец.

[1] Ложа П2 — масонска ложа, действала в Италия в края на 70-те и вербувала чиновници от най-важните държавни учреждения. — Б.пр. ↑

14:01 часът

Централен Рим

Повечето хора живееха в неведение колко лесно можеше да се проследи всяко едно движение, да се определи местонахождението им, да се разчете всяко тяхно намерение. Не само от правителства и от големи корпорации: това беше възможно да се извърши и от хора с достатъчно знания, постоянство и от време на време пари.

На Умберто му отне точно тринайсет минути, за да открие местонахождението на Александър Трекио и Габриела Фиеро, след като двамата с Мазо напуснаха офиса на Катерина. Двете цели бяха изхвърлили първите си телефони, така че този метод за проследяване беше отпаднал, докато братята не откриеха новите им номера. Но Трекио все още носеше лаптопа си, а на него беше задействана опцията за безжична геолокация. Дори когато компютърът беше в режим SLEEP, той се свързваше към близките Wi-Fi мрежи, за да тегли необходимите си ъпдейти — една от новостите на съвременните машинки. И такава, която позволяваше тези устройства да бъдат проследими.

Умберто беше намерил MAC адреса на служебния лаптоп на Трекио изключително лесно — отне му само едно телефонно обаждане до техническия офис на „Ла Република“, където обясни на напълно незаинтересувания техник, който явно никога не се беше срещал с един от хилядите репортери, че той е Трекио и му трябва този адрес, „за да мога да регистрирам лаптопа на личната ми мрежа у дома“. Получи го няколко секунди по-късно. След това проследи последните стационарни координати и просто ги въведе в Google Maps на своя телефон с Android. Нямаше нужда от свръхмодерен софтуер за проследяване или за скъпа навигационна програма. Само след няколко мига вече разглеждаше улицата и запаметяваше тентата и прозорците на кафенето, където двойката се намираще в момента. Уебсайтът на заведението му предложи разположението на вътрешността му и с малко допълнителен финес и точност успя да определи, че жертвите

му се намират в едно от трите сепарета на кафенето — най-вероятно в средното.

Часът беше 13:14, когато Катерина Амато му нареди да открият и да отстранят ефективно двата тръна в задниците им. До 13:32 вече беше установил местонахождението им. Сега, половин час по-късно, той и Мазо бяха позиционирани пред „Кафе Барберини“ и очакваха плячката си. Първо трябваше да се справят с двамата размирници, а след това и с кардинала. Такива бяха инструкциите им.

Мазо се беше разположил на малка кръгла маса на единствения изход на кафенето, отпиваше бавно от еспресото си, на главата си беше килнал кожена шапка, която частично прикриваше лицето му. В ръцете си държеше сутрешния вестник, перфектния помощник в шпионирането. Под него мъжът умело беше прикрил малък микрофон, сигналът от който отиваше право в неговата и тази на Умберто слушалка.

Брат му от своя страна беше седнал на една пейка от другата страна на улицата. Изглеждаше напълно нормално в своето стилно облекло в чувствителния на тема мода Рим, стискаше букет от наскоро откъснати цветя, закупени от близкия павилион, и се оглеждаше доволно наоколо. Приличаше на любовник, който очаква възлюбената си.

Умберто нареди на Мазо да улови разговора на Александър и Габриела веднага след като напуснат заведението. Искаше да разбере накъде са се запътили. Тъй като не желаше за пореден път да се провалят, а опцията да застрелят целите си по средата на оживено кафене въобще не беше на дневен ред, трябваше да разберат тази информация. Щяха да проследят репортера и полицайката и да ги убият някъде на по-усамотено място. Тогаваша да приключат с тях.

Не се наложи да чакат много, за да започне операцията им.

Първа от заведението излезе Габриела Фиеро, а веднага след нея вървеше Александър Трекио. Двамата примижаха на слънчевата светлина. Устните им се движеха.

— Можеш ли да ги прихванеш? — попита Умберто в скрития си микрофон.

— Един момент, шефе.

Мазо си поигра с контролите. В началото устройството предаваше единствено тишина, а след това статичен шум. Най-накрая

се чуха и гласове.

— *Смяташ ли, че наистина е възможно?* — попита Габриела. Мазо пипна още някои настройки, за да изчисти гласа на жената и да премахне страничния шум. — *Цялото място е изолирано. Никой не е допускан нито да влиза, нито да излиза.*

— *Това не означава, че няма начин да се преодолеят препятствията* — долетя гласът на мъжа.

Умберто нямаше представа за какво разговарят и това го изгаряше.

— *Площад „Сан Пиетро“ е вън от картинката* — продължи жената. — *Видях кордон от офицери, които са го оградени. А просто няма толкова много входове. Главният портал е само за курията и за персонала, а и той е денонощно охраняван дори и при нормални обстоятелства.*

Темата на разговора започна да се изяснява за Умберто. *Говорят за Ватикана. Но защо?*

Гласът на Трекио се завърна отново в обхвата на микрофона на Мазо.

— *Мислиш също като чужденец.*

— *Живея тук през целия си живот, Алекс, но благодаря за доверието.*

— *Но никога не си живяла вътре. А аз съм.*

Умберто се напрегна на пейката, на която стоеше, в опит да си припомни информацията, с която се беше снабдил за Александър Трекио. Племенник на кардинал, прекарал кратко време в курията на Ватикана. Човекът разполагаше с вътрешна информация.

— *Това, което мога да ти кажа за живота вътре във Ватикана* — продължи Трекио, — *е, че докато си там, научаваш някои тайни.*

— *Например?* — попита Фиеро.

— *Например как да се измъкнеш, без да те забележат.*

— *Като начина, който вуйчо ти използва днес.*

— *И също толкова важно, как да се върнеш обратно.*

Умберто едва не изгърва цветята си. Трекио и Фиеро планираха да влязат във Ватикана. Това беше грандиозна проява на смелост, независимо от мотивацията, която ги караше да го сторят. А и Трекио беше прав: ако някой знаеше как да влезе там, навярно този някой беше именно той.

Мотивацията им нямаше значение за Умберто. Тази нова информация означаваше само едно нещо за него: можеше да ги използва. Той и Мазо трябваше да се промъкнат във Ватикана, за да изпълнят втората част от заповедите на Амато: да убият кардинал Риналдо. Но те не бяха вътрешни и като се изключеше откритото нападение, Умберто все още не беше намерил начин как да проникне през стените на най-охраняваната държава в целия свят.

Но вече знаеше.

14:18 часът

— Осъзнаваш, че независимо че си бил вътрешен човек някога, никой няма просто да ни пусне в Апостолския дворец — възпротиви се Габриела, докато двамата с Александър си проправяха път през оживената римска улица. Местни и туристи се бяха смесили в обичайните за това място тълпи, тротоарите представляваха контрастиращи потоци от хора и постоянно изникващи препятствия.

— Наясно съм — отвърна мъжът, — но има повече от една точка за влизане. Мястото е огромно. Над сто акра, заобиколени от стена, в която има входове за персонала, за спешни случаи, за доставки, връзки с някогашни сгради. Може и да прилича на крепост, но стените му са пълни с дупки.

— Въпреки това не съм уверена, че ще успеем да...

— Остави влизането вътре на мен — прекъсна я Алекс. Лицето му беше строго, непоколебимо. — По-важното е да разработим стратегията си за момента, в който влезем.

— Съмнявам се някой да изгаря от желание да ни чуе.

— Всичко ще зависи от подготовката ни. Теориите ни трябва да бъдат подкрепени от доказателства — доказателства, които да носим с нас. Материали, които да не оставят никакво място за съмнение.

— Но на кого точно ще ги покажем?

— Ако успеем да стигнем до офиса на вуйчо ми, ще ги предложим на него. Той вече разполага с основната идея, а и ще може да ни вкара при светия отец.

Габриела преглътна трудно. Никога досега не се беше срещала с папата. Беше виждала предшественика му веднъж, на масовото сбирание на Пиаца Сан Пиетро след някакъв празник. Той беше малка бяла точна на висок прозорец, която можеше да види през морето от тела. И ето я сега, обмисляше нахлуване в дома на първосвещеника.

— Смяташ, че ще ни повярва? — попита инспекторката. — Папата?

— Ще повярва на онова, което виждат очите му — отвърна Александър. — Ето защо ще е от изключителна важност да изпипаме всяка една подробност. Доказателствата за компаниите. ИОР. Медицинските проучвания. И най-важното — тялото.

— Засега, единственото, което имаме за него, е снимката — отбеляза Габриела. — Не мисля, че това ще е достатъчно.

Александър се съгласи с нея.

— Може би ще си в състояние да поправиш това. Можеш ли да се свържеш с младшия офицер, който ни изпрати файла? Навярно той ще ни помогне. По-добре да го попиташ лично, а не по телефона. Нуждаем се от всичко, което може да ни осигури: кой е този мъж, откъде е, как е умрял. И кога.

Габриела беше уверена, че ще успее да се възползва от хлътналия по нея асистент Тонти и да получи поне част от материалите, които Трекио искаше, въпреки отстраняването ѝ.

— Ще се нуждаем и от пълните данни за медицинските фирми, свързани с всичко това. Кой ги управлява, какви проучвания са правила — продължи Александър. — Мога да се справя с тази задача. Няма как да се върна обратно в офиса, но нашият английски стажант се смята за разследващ журналист. Може би ще успее да измъкна малко информация от него, както ти от Тонти.

Двамата потънаха в мълчание, докато вървяха. На улицата пред тях се намираше високо, тънко дърво, под което бяха застанали няколко модерно облечени жени и пушеха цигари. На Трекио му се прииска да запали. Постава нежно ръка върху рамото на Габриела и я накара да спре.

— Трябва да се разделим. Има прекалено много работа и ако сме заедно, няма да успеем да се справим с нея.

— Твърдо не. — Инспекторката поклати глава. — Не и след онова, което преживяхме. — В очите ѝ се забелязваше нещо повече от обикновена загриженост. Блестеше някаква емоция. Притеснение.

— Двамата ще бъдем нащрек — настоя Александър, ръката му продължи да стои на рамото на жената, — а и ще сме разделени само за няколко часа. Сигурен съм, че можеш да се справиш.

Последвалият отговор на Габриела не съдържаше и частичка самохвалство:

— Не за себе си се тревожа.

— Ще внимавам, обещавам ти. Както вече ти споменах, знам някои спокойни местенца в Рим. Единственото, от което ще имам нужда, е тихо кътче, където да има интернет връзка и достъп до принтер.

Фиеро продължаваше да клати глава, но Трекио я стисна нежно за рамото, за да отбележи, че така трябва да действат.

— Това е единственият начин. Без тези материали всичко ще е за нищо.

Мъжът се загледа за дълго в очите ѝ, опитваше се както да я успокои, така и да ѝ подчертае необходимостта от подобен начин на работа.

— Можеш ли да се справиш? Можем ли *ние* да се справим?

Габриела си пое дълбоко въздух и отвърна решително:

— Искам да си постоянно до телефона си. Искам да ми се обаждаш редовно, докато сме разделени. Искам да знам през цялото време, че си добре.

Александър въздъхна от облекчение. Този план не му харесваше. Не искаше да се отделя от спътницата си дори и за миг. Но нямаха друг избор.

— Можем да се срещнем в пет вечерта — каза Трекио. — Ще ти стигне ли времето?

— Ако въобще успея да накарам Тито да ми помогне, мисля, че ще ми стигне.

— В такъв случай ще се чакаме пред „Таверна Две Алпини“, точно срещу северозападната стена на Ватикана.

Габриела се вторачи в очите му. В този момент като че ли и двамата си спомниха за престрелката, преследването, бомбата. Да се разделят, беше риск. Фактът, че можеше никога вече да не се видят, не беше лесен за преглъщане, макар че четиридесет и осем часа преди настоящия момент никой от двамата не предполагаше, че отново ще стане част от живота на другия.

— Ако въобще успеем да влезем, Алекс — внезапно добави Фиеро. — Наистина ли смяташ, че това е най-добрата ни възможност? — Инспекторката се подвоуми, след което зададе същинския въпрос, който я тревожеше. — Наистина ли искаш да продължим с всичко това?

Александър си припомни безжизненото лице на близнака на странника.

— Не мисля, че имаме избор.

* * *

От другата страна на улицата Умберто повика Мазо при себе си. Те бяха изслушали целия разговор между Трекио и Фиеро и той само потвърди, че са постъпили много мъдро, като са променили плана си в движение.

— Мазо, ти следвай жената — нареди наемникът. Брат му като че ли се разочарова, но бързо изтри тази емоция от лицето си. — Увери се, че ще получи всичко, от което се нуждае. И я пази. Не трябва да бъде наранена. Искаме двамата да стигнат невредими до мястото на срещата си, за да могат да ни вкарат във Ватикана.

Мазо кимна и без да пророни дума, тръгна да изпълнява задачата си.

Умберто не се притесняваше за Трекио. Каквото и да откриеше по време на малкото си проучване, то можеше само да бъде от полза за тях.

Сега всичко, от което имаше нужда, беше да сподели новите си планове с Амато и да се подготви да проследи плячката си в Апостолския дворец.

14:27 часът

Щабът на Швейцарската гвардия

Оберст Рабер повика четирима от най-висшите си офицери в полумрачния си офис. Когато пристигнаха, атмосферата в помещението беше напрегната, наелектризирана.

— Какво знаете за „Глобал Капитал Италия“? — попита директно комендантът.

Той разходи строгия си поглед между хората си преднамерено бавно. Никой не отговори.

— „Глобал Капитал Италия“ — продължи Рабер — е ориентирана към капиталовите вложения фирма, позиционирана тук, в Рим. Те поддържат финансови взаимоотношения с банки, компании и организации по целия свят.

Мъжът млъкна, за да даде възможност на подчинените си да се сетят, но за съжаление, никой от тях не беше наясно с фактите от областта на финансите.

— Досега нямах възможност да проуча фирмата. Но тъй като забелязах финансови нередности, свързани с настоящите събития, се видях принуден да им обърна внимание.

Офицерите като че ли се изпънаха още повече. Значи този разговор беше свързан със случващото се горе.

— Ще карам направо — каза Рабер. — Един от тези финансови партньори сме ние. Нашата Ватиканска банка е била въввлечена във финансово подпомагане на медицинските фирми, които правят проучвания точно в областта на заболяванията, които бяха излекувани през последните двайсет и четири часа. — Комендантът наблюдаваше очите на хората си, в тях лека-полека се избистряха фактите. — Не само че има доказателства за нашето партньорство с подобни компании, но има доказателства за плащания, правени към доктори и служители в тези фирми — големи суми, десетки хиляди, че и повече — в дните, преди тези чудеса да започнат.

Офицерите на Рабер бяха изпънати като струни, всички осъзнаваха мащаба на чувото.

— Някак си „Глобал Капитал Италия“ е в центъра на всичко това. Прекарахме последните няколко часа в хакване на компютрите им и търсене на връзки с тези фирми, както и с други, и на пари, преминаващи от едни в други лични банкови сметки без почти никакво обяснение. — Комендантът направи пауза, за да си поеме въздух и да изглади униформата си. — Става въпрос за конспирация, господа. Фактът, че тук са намесени изцеряването на светия отец и някакъв странник, който в момента се намира в двореца, означава, че хора от вътре са част от това. — Направи нова пауза. Гвардията отдавна подозираше за съществуването на Фратернитас Кристи Салваторис, макар да не очакваха това братство да се замеси в нещо толкова сериозно. — Явно „Глобал Капитал Италия“ е тяхната връзка с външния свят, връзка, която се протяга до покрайнините на Рим, Пескара, дори и Пиомбино. Все още не съм наясно дали те са инициаторите на всичко това, или просто помагат за неговото осъществяване.

Рабер направи нова пауза, макар да знаеше, че няма нужда да прикрива каквото и да било от тези хора. Те бяха най-добрите му служители и трябваше да са напълно запознати с мислите му.

— Налага се да приемем, че каквото и да се случва, то няма да приключи само с опетняването на името на папата. — Мъжът се пресегна и отвори една папка в средата на бюрото си. — Директорката на „Глобал Капитал Италия“ се казва Катерина Амато. Тя си е спечелила репутацията на преуспяла и изключително богата бизнес дама. Но зад статиите в пресата и лъскавите интервюта от списанията, тази жена е известна с абсолютната си безскрупулност и бруталност, когато става въпрос да следва интересите си.

Рабер предостави снимки от отворената си папка.

— Предполагам, че тези не са от пресата, сър? — попита единият от офицерите.

Комендантът поклати глава.

— Това са някои от хората, които са се осмелили да се противопоставят на Катерина Амато и нейната „Глобал Капитал Италия“. — Мъжът подаде първата фотография. — Франсоа Даню,

вицепрезидент на основаната в Париж „Империя Файнончули“, която претърпя насилствено поглъщане през 2007 година.

Появи се втора фотография.

— Дейвид Брикс, собственик на „Брикс Мениджмънт Индъстрис“, настоявал за финансов одит на фирмата на Амато.

Трета фотография.

— Лила Бореа, ръководител на научните изследвания за лондонската „Трайтехника“. Правила е задълбочено разследване на мрежата от фирми на „Глобал Капитал Италия“ в чужбина, за да одобри местен договор.

Рабер се спря. В папката имаше още няколко снимки, но трите на бюрото му бяха достатъчни, за да подчертаят онова, което искаше да каже.

Всички тези хора бяха капитани на финансовата индустрия. Мъже и жени със значителна сила, пари и възможности.

И всички те бяха мъртви. Хора без никаква връзка помежду си, освен една-единствена личност — Катерина Амато. Толкова незначителна връзка, че никога не би привлякла някакво внимание при едно евентуално разследване. Но връзка, която според Кристоф Рабер беше солидна и смъртоносна.

Комендантът погледна към своите хора.

— Искам гвардейци навсякъде. *Навсякъде*. Някой се опитва да свали папата.

14:44 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

Ползотворната връзка на Катерина Амато и братския тим на Умберто и Томазо траеше вече няколко години. Те бяха от този тип мъже, чиято лоялност можеше да бъде купена и които приемаха за благородно да вършат мръсната работа на някой друг, така че я вършеха с чест и достойнство. Бяха се справяли чудесно всеки един път в миналото и тя все още вярваше, че ще успеят да елиминират Трекио и Фиеро, въпреки наскорошните провали в тази област.

Но кардинал Риналдо беше от друг сой. Братята бяха съставили план как да влязат във Ватикана, план, който бяха измислили в движение. Ако успееш, Катерина се чудеше дали може да се възползва по някакъв начин от факта, че двама външни наемни убийци са видели сметката на кардинал. Нещата щяха да са грозни, да. Но това беше плюс. Нямаше да спре братята да направят опита за покушение, макар да не беше особено уверена, че ще успеят. За щастие, ръката ѝ се протягаше доста надалеч.

Жената изпъна гръб, изправи се в мястото си и прокара пръсти по бузата си. Замечтан жест, който я караше да се отпуска в блажени размисли. Бръчките в ъгълчетата на очите ѝ бяха единствените, които можеха да се видят по лицето ѝ — забележителен факт за жена в средата на петдесетте си. Катерина никога не си беше слагала грим. Кожата ѝ беше гладка, уникално елегантна и здрава. Физическо потвърждение за нейната сила.

Умберто, Томазо, нападението... Вероятно папата щеше да се възстанови от удара, който щяха да му нанесат. Щеше да бъде въвлечен в афери, довели наемници и убийци във Ватикана, но щеше да се възстанови. А подобен изход вече не беше приемлив. Нито пък да се открие начин просто да се свали от поста. Защо да унищожава само папата, като в момента в ръцете ѝ беше цялата Църква?

Пръстите ѝ погалиха нежната брадичка, кожата ѝ беше като мека коприна под тях.

За да срути Църквата, трябваше да започне да действа от вътрешността ѝ: това беше необходимата стратегия. Ударът срещу кардинала трябваше да дойде от вътре, а не от вън. Щеше да нареди на Братството — да принуди членовете му в черни дрехи и бели якички да изцапат свещените си ръчички. И после, когато завесата паднеше, всичко щеше да лъсне на бял свят.

Катерина положи пръсти върху червените си устни, краищата на които се повдигаха лекичко в усмивка. Нека братята се опитат да влязат, щяха да ѝ послужат като резервен план, в случай че Братството не успееше. Но то нямаше да се провали. Тази организация работеше перфектно и единственото, което трябваше да направи, беше да им предаде новата си заповед.

А тя вече беше провела обаждането.

* * *

15:08 часът

Ватиканът

Дълбоко зад стените на Ватикана отец Тейлър Абата, наричан Американеца, се мръщеше в мълчание, докато вървеше по тъмните празни коридори. Кардиналите бяха призовани от държавния секретар за тяхната среща. Бяха минали през организационни и административни теми, след което бяха отпратени обратно в покоите си, за да починат преди следващите си молитви и вечерята. Повечето от тях вече се бяха затворили зад дървените си врати, молеха се и планираха.

Отец Тейлър никога не се беше чувствал толкова целеустремен, докато вървеше по коридорите на Ватикана. Разбира се, винаги се беше приемал малко като престъпник. Такива бяха пътищата на църковната търговия, от която винаги държеше да бъде част. Пазеха се тайни, изкривяваха се истини. Манипулираха се хора и събития, за да се постигне желаният резултат, който правилните личности изискваха. Тази му гъвкавост на духа му спечели място в Братството само след две години в курията.

Но днес, в този момент, престъпленията се въздигаха до нови нива. Тейлър обаче нямаше нищо против поставената му задача.

Разбираше, че се налага да се свърши, и чудесно осъзнаваше защо той беше избраникът. Последният човек, когото кардинал Риналдо Трекио щеше да заподозре в някакво злодеяние, щеше да е личният му секретар — пост, който отец Тейлър заемаше от осемнайсет месеца. Двата мъже работеха много добре в екип, дори се държаха като първи приятели.

Така че нямаше да има никакви проблеми. Особено с факта, че кардинал Трекио винаги пиеше чая си малко по-рано, точно след три.

— Ваше Преосвещенство — повика нежно отец Абата, като почука лекичко с крака си по вратата.

Ръцете му бяха заети със сребърния сервиз, от който кардиналът си пиеше чая.

— Влез, Тейлър — отвърна му старчески глас.

Свещеникът бутна вратата и влезе в слабо осветената стая.

Кардинал Трекио имаше слабост към килимите с ацтекски мотиви и меката мебел, които придаваха на офиса му лек северноамерикански привкус.

— Много мило от твоя страна — отбеляза кардиналът, когато вдигна очи от малка купчинка с книжа и забеляза чая. — Донеси го тук.

Мъжът разчисти част от бюрото си, за да направи място за подноса.

— Чаят ви работен ли ще е днес, Ваше Преосвещенство? — попита отец Тейлър.

— Имам толкова много работа. Надявам се да отметна голяма част от нея.

Свещеникът постави подноса на бюрото и подреди чашата и чинийката както обикновено. Добави малко обезмаслено мляко, преди да налее тъмния висококачествен индийски чай, който кардиналът обожаваше.

— Надявам се всичко да е наред, Ваше Преосвещенство? — попита учтиво Тейлър, както правеше винаги.

— Всичко е... — Риналдо звучеше така, сякаш не е особено сигурен как да довърши изречението. — Всичко е в ръцете на всеобщия ни Бог, отче.

— Не е ли било винаги така?

Кардиналт се усмихна. Вдигна чашата към носа си и вдиша дълбоко от богатия аромат.

— Така е.

Добре познатата миризма като че ли го успокои. Раменете му се отпуснаха едва.

— В такъв случай нека бъде волята му — каза отец Тейлър и се изправи. Тъй като си беше свършил работата, погледна кардинала за последен път, беше печален и замислен. Лицето на Абата беше смесица от уважение, тъга и дълг. — Нека бъде волята му — повтори американецът, обърна се и тръгна към вратата.

Ръката му се плъзна в черния джоб на панталона му. Между пръстите си той превъртя малкото шишенце с отрова. То беше празно, съдържанието му се беше разтворило в димящия чай на кардинал Риналдо Трекио, който в този момент той доближаваше до устните си.

TERZO

17:00 часът

„Таверна Дуге Алпини“, на северозапад от Ватикана

Когато времето за срещата им наближи, слънцето беше започнало да залязва. Светлините на града, винаги изглеждащи някак си древни и от друг свят, започнаха да покафеняват по краищата си, превръщайки слънчевите лъчи, поели по свой път към здрача, в оранжеви. Понякога изглеждаше романтично, друг път — призрачно. Тук, както и при много други неща, всичко зависеше от перспективата.

„Таверна Дуге Алпини“ се намираще на оживената Виа Анджели Емо, само на няколко пресечки от северозападната част на великата стена, която обгръщаше Ватикана. Александър стоеше отвън, беше в същите дрехи, които носеше и вчера. Помисли си да се преоблече, но споменът от отминалите нападения беше прекалено пресен, за да се върне отново в апартамента си. Единствената промяна беше в това, че заряза сакото на костюма си някъде между офиса си и кафенето, в което се срещна с вуйчо си. Не искаше да е допълнително обременен с каквото и да било за работата, която им предстоеше.

Александър се беше прикрил, доколкото това му беше възможно, на ъгъла на улицата — под няколко дървета близо до една улична лампа. Очите му постоянно оглеждаха наоколо. Откакто се разделиха с Габриела, постоянно имаше усещането, че го следят. Знаеше, че мъжете, които се опитаха да ги убият два пъти, можеше да се намират зад всеки ъгъл.

Инспекторката се появи, пристъпваше с бърза крачка към него. Тя също изглеждаше изключително внимателна къде върви. Едното ѝ рамо беше винаги близо до сградите, движеше се така, че да може да използва по най-добрия начин периферното си зрение, както и да хвърля погледи назад от време на време. Очите ѝ опипваха абсолютно всичко около нея.

Въпреки обстоятелствата, Александър се зарадва, когато я видя да приближава. След всичко случило се през последните двацет и четири часа, инспекторката беше единственото нещо, което му носеше

някаква утеха. Габриела Фиеро, жената, която беше до него по времето, когато напусна духовенството. Жената, която смяташе, че отдавна е останала някъде в миналото. Само спомен — тревожен и объркан. Раздялата им изглеждаше толкова категорична.

През последните два дни двамата отново се събраха. Срещата им не беше онова, за което Александър се беше надявал. Бомби в колата и снимки на плаващи трупове бяха далеч от предишните им прекарани заедно моменти. Но едно нещо не го изненада, колкото и да искаше да го отрече: чувствата му към Габриела, които изпитваше някога, не си бяха отишли. Макар да бяха минали четири години. Животът му на свещеник отдавна беше приключил. Беше се променил. Сърцето му изпитваше...

Фиеро тръгна към него, най-накрая беше стигнала до предната част на таверната.

— Изглеждаш ми замислен — нежно констатира тя с усмивка на лицето, въпреки вътрешните ѝ терзания.

Александър я погледна сърдечно. Дали се беше изгубил, попита се, или всъщност се беше открил?

Репортерът забеляза папка с листове, затъкната под мишницата на Габриела.

— Успя ли да откриеш нещо полезно? — попита я той, излизайки от унеса си.

— Повече, отколкото очаквах — отвърна жената. — Срещнах се с Тито извън участъка. Това беше единственият начин, за да се съгласи да ме види. Но в крайна сметка ми даде каквото исках.

— Хлапето си е паднало по теб.

— Правя каквото се изисква от мен — отвърна инспекторката с дяволито пламъче в очите си. Тя почука по папката. — Пълни подробности около тялото. Искаш ли да ги прочетеш?

— Дай ми само същественото.

— Казва се Бенедето Динаполи. Идентифициран е по пръстовите отпечатъци от родилните регистри в малката болница в Портичи, близо до Неапол. — Габриела явно беше прехвърлила тази информация безброй пъти в главата си. — Роден е на 25 март 1982 година. Учил е в родния си град до завършването на основното си образование. След това е започнал работа във фабриката на местен производител на консерви.

Жената млъкна, но от блясъка в очите ѝ Александър можеше да разбере, че това не е всичко.

— И? — попита я той нетърпеливо.

— И той е единият от двойка идентични близнаци — малко помладият. По-големият му брат се казва Отавио и двамата са толкова еднакви, че докторите в града казват, че никога не са виждали подобна прилика. В тази папка има снимка на мъжете един до друг, която би се заклел, че е дубликат на една и съща фотография.

— Къде е брат му?

— В това е разковничето. Отавио винаги е бил по-буйният от двамата и е напуснал родния дом малко след като е завършил училище. Появявал се е тук и там през годините, обикновено за да проси пари от семейството. Но основно е бил в неизвестност през последните осем години. Няма трудови записи. Нито здравни осигуровки. Нищо. Просто... е скитал.

Габриела приключи с доклада си и за момент Александър потъна в мълчание.

— Никой ли не знае къде се намира сега? — попита той най-накрая.

— Никой не го е виждал поне от шест месеца.

Трекио бавно се завъртя и погледна към стената на Ватикана, която се издигаше пред погледа му.

— Мисля, че не е точно така — отвърна репортерът. — Нашата задача е да накараме папата да осъзнае с кого си има работа.

17:03 часът

Апостолският дворец

Кристоф Рабер затвори плътно вратата след себе си, когато влезе в личния кабинет на понтифика. По негова молба странникът беше отведен в друга стая, за да може комендантът на Швейцарската гвардия да поговори насаме с човека, когото се беше закълел пред Бог, че ще защитава.

— Ваше Светейшество, дългът ме зове да ви информирам, че животът ви е в голяма опасност.

Веждите на Григорий се надигнаха. Лъжицата, с която бъркаше чая си, застина.

— Опасност?

Мъжът беше спокоен, но изглеждаше изненадан.

— Да, Ваше Светейшество. Имаме основание да смятаме, че вие и вашият пост са под заплаха.

— Кои сте тези „вие“? — учуди се папата.

— Аз, заедно с всички източници на Гвардията. Разполагаме с... доказателство, Ваше Светейшество.

Григорий остави лъжичката си и направи знак на Рабер да се приближи. Изненадата му беше отстъпила място на нормалното му държание.

— Да оставим формалностите настрана, Кристоф. Говори направо. За какво става въпрос? Както виждаш, кабинетът ми е напълно обезопасен. Сигурен съм, че хората ти са пред вратата ми, както винаги.

Рабер кимна.

— Разбира се. Но постът ви не е. Добрахме се до информация, която пределно ясно разкрива, че чудесата от последните двама и четири часа са в резултат на манипулация.

— Как е възможно да се манипулира изцериаване, Кристоф?

— Като прикриваш едно научно събитие в одеждите на религиозно чудо. — Рабер пристъпи напред, дръпна си стол и седна

точно срещу папата. — Като се финансира медицинска фирма, която се занимава с генетична слепота и разработва лекарство за това състояние от десетилетия. Като им се плаща да приложат това лекарство в точния момент, за да се покаже като спонтанен акт. Акт, който хората ще разчетат като божествен.

Понтификът изглеждаше объркан.

— Това ми се струва малко...

Комендантът го прекъсна:

— Или като платиш на доктор, който работи във фирма за изследване на онкоболни, да започне тайно лечение върху пациентите си по нов режим, разработен от мултимилиардна компания. Компания, която също управляваш. Знаем името на лекаря. Разполагаме с банковите му извлечения и ясни доказателства за преведените суми. Неговата задача е да обяви пред света за излекуваните хора. Събитие, което обществеността ще приеме за чудо.

— Защо някой би искал да направи това? — попита папата. — Медицинските фирми не са известни с пазенето в тайна на подобни открития. Ако те могат да излекуват този рак, със сигурност ще обявят новината, а няма да я крият.

— Да, защо наистина, Ваше Светейшество? Това е въпрос, който си задавам от вчера. — Рабер се подвоуми, но знаеше, че трябва да бъде директен. — Нямах да стигна до отговора, ако не бяхте вие.

— Аз?

— Да, Григорий. — Това беше един от изключително редките случаи, в които комендантът не се обръщаше официално към понтифика на Църквата. — Имам пред себе си наръч от информация. Редица измамни чудеса, които се случиха часове след твоето изцеряване. Пристигането на мъж, когото много хора смятат за божествен пратеник, да не кажа за самия Христос. При тези обстоятелства не трябва да приемаме, че той е невинен. Има само едно заключение, което съм способен да изведа. Някой иска да те дискредитира. Да те унищожи.

Постепенно кожата на папата започна да се доближава до белия цвят на одеждите му.

— Това е много сериозно обвинение, Кристоф.

— Нямах да съм тук, ако не бях напълно сигурен. Идентифицирахме замесените компании. Проследихме движението на

парите. Това не е просто теория, Ваше Светейшество. Това е факт.

— Кой би сторил подобно нещо? Да си играе с вярата и убежденията на милиони... за да се добере до мен?

Рабер се взря в очите на папата.

— Знаеш много добре, че имаш врагове, Григорий.

Понтификът кимна, но това беше просто съгласие с очевидното.

— Всеки първосвещеник ги има. Всеки световен лидер.

— Твоите са... по-близо до дома.

Папата се наведе напред към коменданта.

— Намекваш, че тази заблуда с ръководена от самия Ватикан?

— Фактите са такива — отвърна Рабер. — Някои от парите, които проследихме, идват от нашия Институт пер ле Опере ди Релиджионе. Оказа се, че Фратернитас Кристи Салваторис не е просто мит без никаква фактическа основа. Те съществуват и са се заели сериозно с тази работа.

Папата се отпусна в мястото си онемял.

— Собствените ни хора?

— С външна помощ — добави комендантът. Той извади снимка от чантата си и я остави на бюрото на понтифика. — Това е Катерина Амато. Тя е директорка на „Глобал Капитал Италия“, финансова фирма, за която няма причина да си чувал нещо. Но тя е била в противоречие с нас и преди. Колкото повече навлизах в тези взаимодействия, толкова повече забелязвах в тях агресия срещу Църквата, макар да не съм наясно за източника ѝ.

Григорий млъкна за миг, за да осмисли подробностите.

— Каква е връзката ѝ с всичко това?

— Нейната компания е плащала на същите медицински компании, Ваше Светейшество. Тя работи заедно с този, който те е предал тук, във Ватикана. И...

Рабер не продължи.

— Изплюй камъчето — настоя папата.

— Тази жена е изключително опасна. Хората, които са се изправили срещу ѝ, са приключили по един от двата начина: унижени в публичното пространство, опропаствени и оклеветени...

— Или?

— Или са били убити, Ваше Светейшество. Изненадващо голям брой от бившите ѝ опоненти подозрително са се оказали с доста къса

продължителност на живота.

Григорий осмисли новата информация и най-накрая каза:

— Трябва да разговарям с тази жена. Обадете ѝ се или я повикайте тук. Сигурен съм, че ще успеем да стигнем до разумно и мирно разрешение на проблемите.

— Опасявам се, че това няма да е възможно — отвърна Рабер.

— Защо не?

— Защото заплахите, които са се извисили над нас, са много сериозни, за да позволим външна намеса. От този момент, Ваше Светейшество, въвеждам в сила най-строгите протоколи на Гвардията. Настоявам да останете в кабинета си, докато не открием хората, които заплашват живота ви, и да не разговаряте с никого през това време.

— Искаш да ме направиш затворник в собствения ми офис, Кристоф.

Рабер се опита да си постави физиономия на дълбоко съжаление, но чертите на лицето му останаха непроменени.

— Моите извинения, Ваше Светейшество, но това е за ваше добро.

17:18 часът

Северозападната стена, Ватиканът

Габриела изгледа стената пред тях. Целият Ватикан беше ограден от огромни укрепления, започнати по времето на Павел III преди почти петстотин години, надграждащи по-стари стени, датиращи отпреди седем века. На повечето места те бяха високи поне два етажа, а някъде и цели пет. Всичко беше построено от солиден камък, който варираше от два до десет метра дебелина.

— Алекс, немислимо е да смяташ, че ще успеем да влезем, ако не ни искат вътре — започна жената.

С настъпването на мрака стените изглеждаха още по-заплашителни, отколкото на светлината от деня.

Александър просто погледна към на пръв поглед непробиваемата фасада. Ъгълчетата на устните му бяха изкривени в уверена усмивка.

— Повярвай ми, има пътища през тези стени.

Стояха точно на Виале Ватикано, който ограждаше Ватикана, върху малък триъгълник от трева и дървета, които се свързваха с улицата и се виеха надясно към великата стена.

— Както казах и преди — продължи Трекио, — през вековете намиращите се във Ватикана са се нуждаели от пътища за бягство от него.

— Смятах, че стената има за цел да държи хората отвън.

— Вън, вътре — понякога разликата между двете е много тънка. Животът вътре може да стане скучен. Служителите на курията са имали цяло хилядолетие на разположение, за да създадат достатъчно проходи за по-незабележимо напускане от това, да минеш през Бронзовите врати. Със сигурност си чувала за виадукта *passetto*^[1]?

— Онзи, който води към замъка „Сант Анджеоло“?

Александър кимна.

— Вътре във Ватикана той се отваря към малка библиотека в Апостолския дворец. Но това е само една от възможностите, създадена по-скоро за безопасност, отколкото за потайност.

Габриела отново погледна към структурата пред тях.

— Казваш ми, че някъде тук има проход, който ще ни отведе безпрепятствено в сърцето на Апостолския дворец?

Александър се ухили.

— Не точно. Но казвам, че има част от стената, точно там — мъжът посочи вдясно от тях към няколко храста, — която ще ни осигури подземен достъп до тунел, който води зад Ватикана, до Ватиканското радио.

Габриела беше скептично настроена.

— Предполагам, че тази врата ще стои отворена и ще ни чака?

— Тя е с електронно заключване — отвърна Трекио. — Това е единствената част от плана ми, в която не съм сигурен.

— Единствената!

Александър не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Надявам се кодът да не е променен. Знам, че ти звучи странно, тъй като от няколко години не съм в занаята. Но от друга страна, шифърът никога не се е променял, докато бях в курията. Използвал съм го и след това, за да влизам и излизам, когато ходя на посещения при вуйчо ми. Сигурен съм, че все още е същият.

— Значи въвеждаме кода, вратите се отварят широко и ние просто си влизаме във Ватикана незабелязани?

— О, не, определено няма да останем незабелязани — отвърна Александър. — Ще знаят, че идваме. Има камера, точно там — мъжът посочи нагоре към стената, — и още една от другата страна. А и съм сигурен, че вратата се следи електронно. Ще знаят, че сме тук в момента, в който припарим.

Габриела изглеждаше напълно объркана.

— Не мисля, че ще успеем да си проправим път през Швейцарската гвардия.

— Нито пък аз — отвърна Александър. На лицето му танцуваше дяволита усмивка. — Мислех си просто да ги оставим да ни арестуват.

* * *

На по-малко от четиридесет метра от тях, от другата страна на улицата, в една от стаите на малка спретната къщурка с червен шистов

покрив, Умберто и Томазо надничаха през тесен прозорец. Възрастната обитателка на приземния етаж лежеше в ъгъла, от двете дупки в челото ѝ, които глокът със заглушител произведе, се стичаше кръв.

Директният микрофон, който Мазо беше използвал по-рано през деня, беше монтиран в основата на прозореца, който беше отворен около три сантиметра. Макар уличната шумотевица да пречеше изключително много, успяха да чуят разговора, който се проведе отсреща, под сянката на ватиканската стена.

Умберто се претърколи от мястото си до прозореца, застана до един от близките радиатори и извади слушалката от лявото си ухо.

— Така — започна той, — това е билетът ни за вътре.

Мъжът свали фотоапарата, с който засне няколко снимки, които да изпрати на Катерина. Тя ги беше накарала да я държат постоянно в течение на нещата, които правеха. А след като се провалиха да елиминират Трекио и Фиеро по-рано, Умберто не искаше да я ядосва.

Мазо се обърна към него, на лицето му беше изписано учудване.

— Не чу ли какво каза човекът току-що? Ще е пълно с охранители от другата страна на вратата!

Мъжът млъкна, все едно доводът му беше достатъчно красноречив. Умберто не отговори.

— *Охранители* — натърти Мазо. — Няма просто да ни позволят да се разхождаме след тях.

Брат му изгрухтя и завъртя очи. Посочи към хълбока на Томазо.

— Какво държиш ей там, братко?

— Оръжие.

— Имаш и други, нали?

— Знаеш, че имам.

— И знаеш как да ги използваш? — попита го Умберто.

— Разбира се, че знам как да ги използвам!

— В такъв случай, Мазо, просто не разбирам защо водим този разговор.

[1] Passetto — личният проход на папата между замъка „Сант Анджело“ и площада „Сан Пиетро“. — Б.пр. ↑

17:24 часът

Главният команден център на Швейцарската гвардия

— Оберст Рабер, трябва да видите това.

Комендантът бързо стана от мястото си в централната наблюдателна станция и се насочи към бюрото на един от офицерите си. Главнокомандващият вече беше разположил всичките си патрули в Апостолския дворец и на ключови места в целия град. Персоналът в командния център беше удвоен, за да могат да се следят всичките триста камери, свързани с централната им компютърна система.

— Какво да видя?

— Раздвижване при Незнайната порта.

Незнайната порта беше саркастично наименование, което Швейцарската гвардия беше дала на малката врата, която водеше от Виале Чентро дел Боско, намираща се в града зад радиокулата, навън в центъра на Рим. Името беше дадено заради глупавото схващане от членовете на курията, че Гвардията не знае за нея и следователно може да се ползва безнаказано. В действителност се следеше също толкова изкъсо, колкото и всеки друг вход на Ватикана.

— Посоката каква е: влизане или излизане? — попита Рабер.

— Клавиатурата е била използвана от външната страна. Някой се опитва да влезе.

— От нашите ли е? — Комендантът беше наясно, че дори пълното изолиране на града няма да спре хората да се промъкват навътре и навън. Възможността някой кардинал да е излязъл на тайна среща или свещеник, решил да прекара няколко часа навън, не би била изненада за никого.

— Не ги разпознавам. Моля да погледнете и вие, сър.

Офицерът манипулира известно време клавиатурата и пред тях се появиха две картини. Едната беше от външната камера, която улови движението на малката каменна врата, която се прибра отново в огромната стена.

Втората, която възпроизвеждаше картината от вътрешната камера, показваше ясно как мъж и жена стъпваха на ватиканска земя.

— Не са от нашите — потвърди Рабер на мига. — Изпратете хората ни при тях.

— Вече са тръгнали — отвърна офицерът.

В ъгъла на екрана координираните движения на отряд от гвардейци настъпваха по тъмните коридори към Незнайната порта.

* * *

17:29 часът

Северозападната врата, Ватиканът

— Внимателно — обърна се Александър към Габриела и посегна, за да я хване. — Малко е височко от тази страна.

Жената пое предложената ѝ ръка, стисна я здраво и се издърпа през тесния отвор в камъка, който едва минаваше за врата, но все пак осигуряваше достъп. Само секунда по-късно последва меко тупване и тя се приземи на земята на единствената нация в Западна Европа, чийто суверен представляваше самия Бог.

Не минаха повече от три секунди и характерните изщраквания на насочени към тях оръжия заместиха всеки друг звук в съзнанието на Габриела. Тя вдигна поглед и осъзна, че са заобиколени от швейцарски гвардейци в пълно бойно снаряжение, неразличими от всеки SWAT екип, с изключение на килнатите на една страна барети, които носеха древния печат на папата.

Мъжете бяха въоръжени с автомати „SG 552 Командо“ и „Хеклер и Кох MP5“, които си бяха доста съвременни.

Без да сваля очи от гвардейците, Фиеро прошепна на Александър:

— Каза, че ще ни арестуват. Надявам се наистина да направят само това.

17:33 часът

Швейцарските гвардейци, които държаха Александър и Габриела на мушка, заговориха с учтивост, която беше неочаквана от мъже, в чиито ръце имаше достатъчно огнева мощ, за да ги заличат завинаги.

— Сър, мадам, вие нахлухте в суверенната територия на Ватикана в нарушение на международния закон. — Войникът, който заговори, стоеше в центъра на формирания полукръг, в който бяха попаднали. Той не се различаваше от останалите си колеги, но по стойката и авторитетния му глас ставаше ясно, че им е командир. — Искам да ви уведомя, че ще ви арестуваме в съмнения за терористични дейности.

— Терористични дейности? — изуми се Габриела.

Александър поклати глава настоятелно. *Недей*, казваше този жест.

— Двама от офицерите ми ще пристъпят напред, за да ви претърсят — продължи командирът, — но ви питам предварително: носите ли в себе си някакви оръжия или опасни предмети, за които трябва да знаем?

— Не — отговори спокойно Трекио, — не носим.

— Наистина се надявам да е така — каза гвардеецът.

Мъжът кимна и двама от войниците му пристъпиха напред. Обискирането, което направиха на Александър и Габриела, беше сурово и изключително обстойно.

— Чисти са — обяви единият от гвардейците. — Единствените предмети в тях са лични, както и две папки с листове.

Войникът подаде документите на командира си.

— Моля ви — започна Трекио, — не сме тук, за да създаваме проблеми, само искаме да помогнем. Папата е в опасност и се надяваме тези файлове да помогнат.

Лицата на гвардейците не се промениха.

— Светият отец е добре охраняван — строго отвърна главният офицер, — а притежанията ви ще бъдат върнати едва след като бъдат

проучени. — Мъжът направи знак на един друг гвардеец. — Сложете белезници и на двамата. След това ги отведете в килиите.

Габриела разбираше начина, по който работеха протоколите тук, и добре оттренираните процедури за действие. Трябваше да ги убеди да нарушат нормалния си ред.

— Преди да ни заключите — започна жената, — искам да отбележа, че не дойдохме съвсем без покана. По-рано днес разговаряхме с кардинал Риналдо Трекио. — Надяваше се споменаването на името да им помогне. — Трябва спешно да се срещнем с него.

Гвардеецът остана равнодушен.

— Каквито и да са били намеренията ви, проникването тук е било много лош ход, мадам. Няма да разговаряте с никого, докато не бъдете отведени в ареста.

Закопчаха я с белезници. Ръцете на Александър вече бяха обезопасени. Въпреки това Габриела трябваше да продължава да се възпротивява. Тези мъже трябваше да я чуят. Не бяха стигнали толкова далече само за да...

Мисълта ѝ остана недовършена. Около тях се разнесоха изстрели, които превърнаха сюрреалистичната сцена в пълен хаос.

Това не беше стрелба, която Фиеро някога беше виждала. Нямаше гърмежи, не се виждаха искри. Инспекторката веднага разбра за какво става въпрос: лавина от куршуми, които се носеха мълчаливо във въздуха със смъртоносна сила и се врязваха в земята около краката им, изстреляни от оръжия със заглушители.

— Мамка му! — провикна се един от гвардейците, беше зарязал учтивите фрази и благоприличието. — Някой стреля по нас!

— Не по нас — отвърна му друг войник. — По тях!

Мъжът посочи надолу и всички от Гвардията видяха едно и също нещо. Куршумите не се приземяваха в техните крака.

Приземяваха се около двамата пленници, които бяха на път да арестуват.

— Прикривайте ги! — провикна се лидерът им и двама от хората му хукнаха напред, прикриха с телата си тези на Александър и Габриела и ги издърпаха настрана от линията на огъня. — И неутрализирайте който там стреля по нас!

17:42 часът

За разлика от оръжията на нападателите им, тези на швейцарските гвардейци не бяха заглушени и отговорът към огъня промени цялата обстановка наоколо. Полумракът беше разкъсан от проблясъци, а гърмежите отекваха между дърветата и каменните стени на Ватикана.

— Минете зад нас! — провикна се един от мъжете и издърпа Александър от лявата си страна.

Земята под краката му експлодира, един безшумен изстрел се вряза на сантиметри от левия му ботуш.

Репортерът по-скоро падна, а не побягна към указаната му посока. Габриела се намираше до рамото му и двамата продължиха да се изтеглят настрана, докато не се скриха от огневата линия.

— Същите мъже от апартамента ми? От колата? — провикна се Трекио, за да надвика шума.

— Кой друг може да бъде? — отвърна, викайки, Фиеро.

Последва кратко затишие в размяната на изстрели, но тя бързо беше подновена. Докато петима от гвардейците продължиха да стрелят срещу нападателите, двама се отделиха от групата и се насочиха към стената. Стояха в полезрението на собствените си хора, за да не станат случайно жертва на приятелски огън, и се запромъкваша към отворената врата.

— Сега! — провикна се командирът им, когато бяха достатъчно близо. Хората му прекратиха стрелбата си и двамата гвардейци бързо изминаха останалото разстояние. Единият сграбчи отворената врата и вложи цялата си тежест, за да я притвори. Вторият войник му помогна да я затворят изцяло, докато не чуха добре познатото изщракване. Последният въведе код, който накара клавиатурата да засвети в червено — знак, че е заключена и няма да допусне никого вътре.

Изведнъж настана странна тишина. Единственият звук беше приглушеното врязване на куршумите от другата страна на стената.

Десетките сантиметри солиден камък нямаше да се предадат под натиска на муниции от този калибър.

— Повикайте екип от външната страна — нареди командирът на хората си — и отстранете който е там отвън.

— Управлението вече е изпратило отряд.

— Тогава заемете позиции тук, тук и тук — мъжът посочваше ключовите места около и зад тях — и се уверете, че няма да успеят да проникнат.

Войниците мълчаливо се разположиха по указаните позиции.

Командирът най-накрая се обърна към Александър и Габриела. Дватамата стояха с оковани зад гърбовете си ръце и притиснати един в друг. Офицерът ги изглежда гневно.

— Време е да ми кажете кои сте вие, по дяволите!

* * *

Да даваш обяснение по време на престрелка, съвсем не беше лесно начинание. Александър се чувстваше напълно не на място. Опита се да говори, но думите бяха заседнали някъде в гърдите му.

— Тук сме, за да се срещнем с Риналдо Трекио — намеси се Габриела и отново спомена името на кардинала.

Тя също не беше свикнала да бъде разпитвана по този начин, но нямаше по-голям опит с подобни ситуации от Александър.

— Какво искате от кардинала? — пожела да разбере гвардеецът.

— Това е племенникът му — отвърна Фиеро и бутна Трекио. — Кардиналът се свърза с нас по-рано днес във връзка с разследване, върху което работим заедно. — Жената млъкна за момент. — Аз съм инспектор от местната полиция.

— Нямам информация да работим съвместно по случай с италианската полиция — прекъсна я гвардеецът. — Нашата територия е суверенна. Както и разследванията ни.

— Не съм тук официално — продължи Габриела. — Разследваме поредица от убийства, които започнаха в Рим от появата на странника, който се намира между тези стени.

При споменаването на непознатия, чертите на лицето на мъжа се стегнаха, но въпреки това продължиха да бъдат неразгадаеми.

— Двама мъже бяха убити — заговори най-накрая Александър, снимката от Туитър на професор Този се сля в паметта му със зловещия спомен от обезобразеното тяло на Маркърс Крослър. — Смятаме, че извършителите са същите хора, които са отвън на тази врата.

— А целите им са доста високи. Донесохме всичките доказателства, които успяхме да открием — добави Габриела и посочи към папките, които гвардейците им бяха отнели. — Доказателства за покушение срещу папата. Трябва да се доберем до кардинал Риналдо Трекио и да му предадем откритията си.

Войникът като че ли обмисли тази информация за няколко секунди, но лицето му бързо стана строго. Не такава беше работата му. Тези хора бяха натрапници, а протоколът беше ясен. Щяха да бъдат арестувани и отведени в килиите.

Мъжът отвори уста, но преди да изрече и дума, се чу писукане в ухото му.

— *Ja, Herr Kommandant* — заговори той в микрофона си.

Връзката с командния център беше активна през цялото време. От другата страна на линията оберст Кристоф Рабер раздаде заповедите на своите офицери.

Разговорът бързо приключи и гвардеецът се обърна към Александър и Габриела. Той кимна към друг мъж, който пристъпи към тях и свали белезниците им.

— Не се отделяйте от хората ми — нареди лидерът. — Наредено ми е да ви отведе при кардинал Трекио веднага.

17:56 часът

Седалището на „Глобал Капитал Италия“

Катерина Амато беше свикала борда на директорите за вечерна среща. Денят беше ползотворен, но времето за следващата фаза от тяхната операция беше настъпило.

— Изявлението на папата от тази сутрин се вписа прекрасно в плановете ни — отбеляза тя. — Макар да не обяви странника, адски ясно се изказа за чудесата.

Мъжете около масата се усмихнаха. На света така му се искаше да повярва. Малко парични манипулации, малко модерна наука и започваше да вижда чудеса навсякъде.

— Заместник-комисар Д'Антонио отиде до Пиомбино, за да разпита момичето — продължи Катерина. — За наше облекчение, тя не помни нищо.

Разнесоха се доволни въздишки.

— Нищо от какво? — попита мъжът с елегантния външен вид. — Имаме ли представа какво точно се е случило с нея?

— Има ли някакво значение?

— Тя беше... в ковчег — възпротиви се той.

— Има начини, по които може да се фалшифицира една смърт — сопна се Катерина. — Вероятно баща ѝ крие нещо. Само бог знае какво. Някаква застрахователна измама или рекламен трик.

— Но цялата нация стана свидетел на смъртта ѝ. Новината беше навсякъде — възпротиви се друг член на борда. — Обществото ще разчете това само по един начин: завръщане от мъртвите.

— В такъв случай няма от какво да се тревожим. Всичко работи в наша полза. Единствените ѝ спомени са точно такива, които лесно могат да ни наведат на извода, че всичко е фалшифицирано. Размазани светлини, неразличими гласове.

Катерина млъкна, даде възможност на колегите си да осмислят думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че е била дрогирана? Че е била държана в кома, а смъртта ѝ е била изфабрикувана? Защо?

— Още излишни въпроси! — ядоса се Амато. — Никой от вас ли не внимава? Важното е, че нейната ситуация може да бъде накарана да *изглежда* като измама. На кого му пука каква е истината? Можем да обявим завръщането ѝ за фалшиво и това е единственото, което има значение. Веднъж светът да прихване треската за лъжовни чудеса и ще започне да вижда лъжи навсякъде.

Катерина беше права. Сами създадоха медицинските събития в Пескара и Рим, така че всеки в помещението беше наясно, че няма да е особен проблем да докажат, че са измама. Странното завръщане на Абигайл Дзола в Пиомбино се беше осъществило без тяхната помощ, също както и изцеряването на папата, но в крайна сметка това наистина не беше от особено значение.

— Време е кампанията да започне — обяви решително Катерина. — Трябва да накараме хората да направят преход от вярата към съмнението.

— Защо е всичкото това бързане? Мислех, че сме стигнали до съгласие да изчакаме, докато папата заговори по-открито за своя гост.

Разгневеното лице на Катерина почервеня.

— Бързането е, защото онова репортерско копеле и неговата приятелка полицайка откриха прекалено много. Със семейните му връзки в курията е изключително рисковано да чакаме. В случай че знаят нещо и го споделят — продължи директорката, — цялата ни работа ще се обърне срещу нас.

Гневният ѝ поглед говореше по-добре от думите ѝ. Чудесата, които създадоха, трябваше да бъдат разкрити отвън, така че светът да разбере, че великият му духовен водач е бил уловен в мрежите на измамна заблуда. Ако разкритието дойдеше отвътре във Ватикана, целият план щеше да се обърне с главата надолу: папата щеше да изглежда по-мъдър и разумен от всякога, тъй като щеше да признае с достойнство, че чудесата, които са го вдъхновили, са имали за цел да манипулират както църквата му, така и самия него.

— Можем ли да ги спрем? — попита един от директорите.

— Вече съм се погрижила. Наредих Трекио и жената да бъдат премахнати от небосклона веднъж и завинаги. Кардиналът е отстранен от вътре.

Катерина бавно огледа сътрудниците си. Чертите на лицето ѝ бяха като че ли от камък.

— Време е да действаме — каза тя. — Пуснете снимката на близнака. Искам я на всеки телевизионен канал, интернет блог и списание в страната. Искам след двайсет минути да се превърне в най-известната фотография в Италия.

18:1 часът.

Апостолският дворец

По нареждане на оберст Рабер в главните коридори на Апостолския дворец бяха поставени стражи на два̀сет метра разстояние. Александър и Габриела напредваха към офиса на кардинал Риналдо Трекио, придружавани от мълчаливите гвардейци. Малко неща можеха да се случат на място, охранявано като това. Въпреки опасностите и стреса, на които бяха подложени, репортерът и инспекторката не можеха да останат напълно равнодушни към античния дух на мястото. Това бяха коридори, изработени от едни от най-добрите архитекти и украсени от едни от най-великите художници, които Европа някога е имала. Пинтурикио е рисувал тук. Микеланджело. Рафаело. Техните духове блуждаеха в тези древни кътчета и съблюдаеха богато украсените си произведения, които бяха завещали на поколенията.

— Офисът на вуйчо ми се намира надолу по този коридор, след това наляво...

— Местоположението на кардинал Трекио ни е добре известно — изръмжа командирът на гвардейците презрително.

Очевидно беше, че мъжът не одобряваше тези нарушители да бъдат разхождани в Апостолския дворец, вместо да бъдат мигновено арестувани. Заповедите обаче си бяха заповеди, а той никога не беше оспорвал нарежданията. Командирът вървеше пред арестуваните, един от хората му ги следваше отзад, а двама — от двете им страни. Всички държаха ръце върху оръжията си. Всичко в поведението им подсказваше, че ако мотивите на Александър и Габриела да нахлуят в двореца не бяха толкова чисти, колкото самите те твърдяха, гвардейците нямаше да им оставят никакъв шанс за бягство.

— Чакайте тук — нареди водачът, когато стигнаха до края на дълъг, покрит с мрамор коридор, стените на който бяха украсени в натруфени червени и оранжеви маслени фрески, осеяни с всички цветове на дъгата. Мъжът пристъпи внимателно към тройното

кръстовище, образувано от перпендикулярен коридор — също толкова дълъг и грандиозен. Въпреки видеонаблюдението и наличието на охрана навсякъде, водачът инспектира разклоненията, преди да нареди на своите хора да продължат напред и наляво.

Десет-петнайсет метра по-късно стигнаха до дървена врата, релефна и внушителна, излъскана до огледален блясък. Тя, също както и всяка друга в това крило, не беше белязана. Предполагаше се, че всеки, който имаше работа тук, щеше да знае коя врата търси.

Александър пристъпи напред и протегна ръка, за да почука на добре познатата врата на вуйчо си.

— Отстъпете — нареди водачът на гвардейците и избута Трекио настрана.

— Той ще разбере, че съм аз.

Войникът само го изгледа. Александър реши да отстъпи.

Гвардеецът се обърна, изпъна униформата си и намести баретата, след което почука силно три пъти.

— Ваше Преосвещенство, тук е капитан Ремо Дойбел от Гвардията. С мен е човек, който твърди, че е ваш племенник, както и неговата придружителка.

Оповестяването прозвуча по дългия коридор, камъкът и полираното дърво му придадоха призрачно ехо.

Александър чакаше нетърпелив. Знаеше, че на Габриела няма да ѝ допадне да я определят като придружителка, затова се опита да не поглежда към нея.

Не последва никакъв отговор. Цялата група остана в мълчание няколко мига, след което капитанът почука отново.

— Кардинал Трекио, имам заповеди от комендант Рабер да ви доведе тези лица. От изключителна важност е да ни приемете.

След като ехото отшумя, отново настъпи тишина. Не се чуваха стъпки от другата страна на вратата. Александър започна да усеща стягане в гърдите. Нещо тук не беше наред.

Минаха още няколко мълчаливи мига, след което Дойбел заговори в микрофона на рамото си:

— Наблюдение, дайте ми координатите на кардинал Риналдо Трекио. — Пауза, след която последваха изписукване и отговорът от другата страна, който благодарение на настъпилата тишина можеше да се чуе от всички.

— Кардиналът се намира в офиса си. Влезе в него точно в 14:56 часа и оттогава не го е напуснал.

Напрежението в групата се увеличи. Слушалката на Дойбел изписука пак, но този път в нея прозвуча друг глас.

— Ремо, тук е Рабер. Разбийте вратата.

Очите на командира се ококориха, но миг по-късно мъжът се подготви да изпълни заповедта.

— Отдръпнете се — нареди на другите той и се отдръпна стъпка назад.

След това, с вдигнато напред оръжие, Дойбел заби тежко и бързо крак във вратата, само на сантиметър по-долу от ключалката ѝ.

Дървото изскърца и се пропука — но не поддаде. Гвардеецът си пое три пъти въздух, стегна мускулите си и опита отново.

Този път дървото под ботуша му се предаде и навсякъде се разлетяха трески. Вратата не се отвори, но ключалката беше отстранена. Дойбел издърпа крака си, стегна се и блъсна с рамо.

Нямаше нужда да вика Риналдо Трекио. Тялото на кардинала беше проснато върху бюрото му, с лице надолу, отпуснати около главата му ръце и разлят навсякъде чай.

Александър се спусна напред. Този път гвардейците не го спряха. Застана до вуйчо си, на лицето му беше изписан ужас.

— Вуйчо! — провикна се той и хвана стареца за рамото.

Опита се да го повдигне, но кардиналът се беше вкочанил.

Капитан Дойбел се беше озовал мигновено до стария Трекио и вече завираше пръст във врата му. Последва мълчание, след което мъжът обяви онова, което вече всички знаеха.

— Кардиналът е мъртъв.

— Не! — изкрещя Александър, разкъсан от чувствата си. — Не може да е мъртъв!

Габриела се приближи до него и постави ръка на гърба му в опит да го успокои, макар да знаеше, че този жест няма да стори това.

Дойбел отново говореше в микрофона си — бързо и тихо запознаваше командването с новините. Миг по-късно се изправи пред Александър и Габриела.

— Съжалявам за загубата ви — каза без никаква емоция мъжът. — Дано душата на вуйчо ви намери покой. Но сега трябва да отидем в командния център.

18:20 часът

Щабът на Швейцарската гвардия

Кристоф Рабер беше вбесен. Някак си един от кардиналите, един от принцовете на Църквата, беше убит по време на неговата смяна. Не само това, ами беше убит и вътре в Апостолския дворец — сърцето на неговата юрисдикция и най-пазеното място във Ватикана. Очевидно Риналдо не беше умрял от естествена смърт. Не и по този начин, не и днес, не и при тези обстоятелства.

Най-лошите страхове на Рабер започваха да се сбъдват.

Незабавно нареди трети отряд гвардейци да се насочи към покоите на папата. Другите два вече се бяха разположили на всеки вход, на всяко стълбище и на всеки коридор, който водеше до понтифика. Но на този трети отряд нареди да влязат в личния кабинет на папата и да не отделят поглед от него. Григорий нямаше да е доволен, но имаше моменти, в които дори светият отец трябваше да се довери на професионалното мнение на коменданта. Папата можеше и да е човек, който отговаря пряко пред Бог, но самият Господ беше избрал Рабер да управлява екип от хора, чиято единствена цел в живота е да пазят божия викарый. Нямаше нищо против да изпита гнева на светия отец, стига по този начин да успееше да предпази живота му.

Комендантът щеше да се присъедини към хората си съвсем скоро. Щеше лично да обясни ситуацията на папата. Но първо искаше да разбере причината за нахлуването на Александър Трекио и Габриела Фиеро на територията на Ватикана.

* * *

От момента на пристигането им в командния център безпокойството на Габриела се увеличаваше драматично. Всичко в щаба на Гвардията говореше за технологично ориентирани,

хипербдителни средства, към които съвременното общество беше научено да изпитва недоверие. Мрежите за наблюдение на НСА, методите за разпити на ЦРУ, военната дисциплина — лишената от емоции атмосфера в този подземен комплекс като че ли беше събрала най-лошото от всичките.

Тя и Александър бяха отведени във вътрешността на центъра, към изрисуваната стъклена врата на комендант Кристоф Рабер. Казаха им да стоят мирно, докато едно дигитално око ги сканираше отгоре. Когато стъклото най-накрая се плъзна настрана, бяха избутани в помещението.

Озоваха се в офис, лъскав и модерен, а мъжът, който стоеше зад бюрото в средата, ги наблюдаваше косо. Той беше облечен в цивилни дрехи: тъмносин костюм, под който изпъкваше затъкнат на раменен кобур пистолет. Косата му беше къса и добре поддържана, бръчките на лицето му бяха причинени по-скоро от опита му, отколкото от възрастта. Изглеждаше едновременно приятелски настроен и застрашителен.

— Господин Трекио, инспектор Фиеро — започна той, когато влязоха, — името ми е Кристоф Рабер. Аз съм главнокомандващият на папската Швейцарска гвардия. Като за начало искам да отбележа, че никак не обичам някой да нахлува във Ватикана.

Александър се опита да отговори:

— Ние бяхме...

— Дори — прекъсна го комендантът — единият от нарушителите да е племенник на кардинал и бивш свещеник, който обикновено се разхожда наоколо с някаква негласна свобода. — Мъжът погледна гневно в очите репортера. Явно знаеше всичко за него. След секунда се обърна към Габриела: — Или пък средна класа офицер, който, както ми съобщиха източниците ми, е бил отстранен от активна служба заради неподчинение.

Фиеро осъзна, че няма смисъл да отговаря.

— Но — каза накрая комендантът и се обърна към Александър, — вие наистина сте племенник на кардинал Риналдо Трекио — човек, когото уважавам изключително много. В интерес на истината, знам, че и той ви цени много. Съобщили сте на хората ми, че папата е в опасност. Засега единственото нещо, което ви държи вън от килиите, е, че сте казали, че носите доказателство.

Изведнъж Габриела намери частици кураж в себе си.

— Върнете ни папките, които носехме с нас. Доказателството е там.

Рабер кимна и един от гвардейците ѝ подаде конфискуваните книжа. Тя хвърли първата купчина на бюрото на коменданта — материалите, които Александър беше събрал.

— В тази папка се съдържа цялата информация за три медицински фирми, които вярваме, че са изфабрикували изцераванията през последните два дни. Извели сме плащания към тях, които водят началото си от Ватикана, и по-конкретно от ИОР. Свързани са и с външна фирма, която, за съжаление, не успяхме да разберем коя е.

Рабер се отпусна в мястото си и повдигна рамене.

— Тази информация не е нова за мен. Нашето разследване стигна до същите изводи.

— Има хора във Ватикана, които поддържат тази заблуда — продължи Габриела.

Комендантът не обърна внимание на това разкритие и отбеляза:

— Курията съвсем не е чиста като сняг. Подозираме всеки, дори самите нас, докато трае разследването.

— Явно те са готови дори да убиват.

Чертите на лицето на Рабер се стегнаха.

— Смъртта на кардинал Трекио няма да остане ненаказана. Мога да ви уверя в това.

— Не за това убийство говоря — възпротиви се Габриела и за първи път Кристоф изглеждаше изненадан.

— Навярно имате предвид двамата професори.

Явно комендантът беше открил същата информация, с която тя и Александър разполагаха.

— Не и тези убийства.

Рабер се изправи в мястото си.

— За кое убийство всъщност говорите, инспектор Фиеро?

Габриела го погледна право в очите, след което потърси съдействие от Александър. Той кимна в знак на съгласие и тя отново се обърна към коменданта:

— Наистина не знаете за какво говоря, нали?

— Не ме карайте да ви питам отново — предупреди мъжът.

Фиеро развърза връзката на втората пластмасова папка.

— Една друга смърт се появи на бял свят днес. Засега се държи в дълбока тайна, което си е подозрително само по себе си. Но след като видите тялото... Е, ще разберете.

Рабер изчака жената да прелисти страниците и да намери онази, която търсеше.

— Знам, че всички сте изпитали нещо в присъствието на мъжа, когото държите тук заедно с папата. Гледах видеозаписа от литургията. Видях как всички коленичихте. Но за който и да го мислите, мога да ви уверя, че този човек не е божи пратеник. Той е проблемен блуден брат от двойка близнаци, чиято половина е намерена в Тибър рано тази сутрин.

Жената остави fotografia на бюрото на Рабер. Дори в притъмнения офис забелязаха как лицето му мигновено преbledня като платно.

— Когато и да държите там горе — продължи Габриела, — той е подставено лице. Дали сам се е подставил, или работи за други, нямаме представа. Но в момента се организира покушение срещу Църквата и срещу папата. Този човек е част от всичко това, както и който друг е замесен. Досега тези хора са оставили единствено кървава диря и смърт след себе си.

В офиса налегна напрегната тишина. Само след миг Рабер скочи на крака. Взе снимката и я прибра в джоба на якето си. Очите му се стовариха първо в Габриела, а след това и в Александър.

— Вземете си нещата.

— Къде отиваме? — попита Трекио.

— Да се видим със светия отец.

18:31 часът

Навсякъде в Италия

Всичко започна на десетки хиляди телевизори в десетки хиляди къщи.

На изложени по витрините на магазините екрани в сърцето на Рим.

На LCD билбордове върху входовете на шикозните градски центрове на Тосканската Ривиера, както и на не толкова крещящите публични телевизори, осеяли главните булеварди на Флоренция. Във всеки град, във всяко село, във всяко едно кътче на страната.

Една снимка заливаше съзнанията на обърканата публика: лицето на странника.

Онзи, когото бяха наблюдавали да върви по централния коридор на божията катедрала.

Онзи, който беше накарал масите да замълчат.

Онзи, пред когото Швейцарската гвардия беше коленичила в синхрон.

Онзи, който се беше изкачил към олтара и беше заговорил на викария на Господ.

Онзи, който беше изцерил папата.

Онзи, чието присъствие беше накарало слепите да прогледнат и болните да бъдат излекувани. Онзи, който беше върнал мъртвите обратно към живот.

Но това не беше онзи. Целият свят знаеше, че той е във Ватикана, но снимката беше направена отвън. В река. Тяло. *Мъртво тяло, чиито черти бяха напълно идентични с лицето, което познаваха до болка.* Всяко сърце, всеки ум и душа знаеха какво означава това зловещо изображение. Бяха се питали — съвестно и благочестиво — за самоличността на този човек. Сега вече знаеха.

Той беше фалшив. *Измамник.*

Вестниците все още нямаха достатъчно време, за да пуснат нови броеве, но голямото заглавие беше изписано на шокираните лица на

милиони италианци, чиито изненада, гняв и ярост започнаха да се разпространяват из целия свят.

Само една дума можеше да определи тази подлост и порочност.
ЗАБЛУДА.

* * *

18:36 часът

Ватиканът

Кардинал Витери се страхуваше от този телефонен разговор повече от всичко друго в този ненавистен ден. Държавен секретар на Ватикана, лидер на Фратернитас Кристи Салваторис, довереник на папи и антипапи. Но това щеше да е втори разговор с Катерина Амато, втори, в който да ѝ съобщи лоши новини, и това го изпълваше с истински страх.

— Какво има, Донато? — попита жената, когато осъществиха връзка.

— Нещата не минаха по план.

Последва пауза, а след нея яростен изблик:

— Какво, да го еба, трябва да значи това?

— Означава, че твоите убийци не успяха да елиминират Трекио и жената. Опитаха, но...

— Искаш да ми кажеш, че двете лица, които разполагат с цялата информация за работата ни, са избягали от нашите наемници, *два пъти*, и сега се намират във вашия свещен град?

— Намират се в ръцете на Швейцарската гвардия.

— Как можа да позволиш това да се случи!

— Не съм... Те трябваше да...

Кардинал Витери не можеше да намери правилните думи.

— Млъквай! — излая в отговор Катерина. — Това може да разруши всичко, за което съм се борила! Хубаво, че не си ми пред очите, Донато. С новини като тези, не съм сигурна, че бих успяла да гарантирам твоята... лична безопасност.

Витери знаеше, че навярно си въобразява, но му се стори, че от другата страна на линията чу зареждането на пистолет и прибирането

му в кобур. Той се въздържа да отвърне и остана мълчалив. След което, с най-голямото спокойствие, на което беше способен, рече:

— Кажи ми какво искаш да сторим.

— Искам да се подготвите — отговори Катерина. Тя вече беше започнала да го прави. — Използвай всичката си власт, Донато, цялото влияние на своето Братство. Защото онова, което предстои да се случи, не може да се остави в ръцете на други.

Жената млъкна, след което отново заговори равнодушно:

— Идвам лично и ще си доведа мой екип.

* * *

18:38 часът

Редакцията на вестник „Ла Република“

Антонио Латерца рядко искреше от щастие. Почти никога не ликуваше. Но анонимният телефонен разговор, който проведе само преди две минути, събуди тези чужди чувства в него. Целият сияеше.

„Ла Република“, заедно с всяка друга медия в страната, се беше хванала за водещата новина: незнайния близък на странника във Ватикана, чиято снимка беше изтекла само преди половин час. Всички се бяха впуснали да разкриват самоличността на този човек, да търсят каква беше връзката между двамата и какво, по дяволите, всъщност се случваше в Църквата.

Но сега... сега Латерца разполагаше с нещо, което никой друг в света не притежаваше. Нещо, което щеше да донесе на него и на вестника му редица награди. Допълнителният скъпоценен камък в тази предоставена му корона се оказа възможността да разпъне на кръст Александър Трекио.

Телефонният разговор се осъществи две минути по-рано, обади му се жена, която не познаваше. Тя не се представи, но за бога, каза такива прекрасни неща.

— Вие ли сте редакторът на вестника? — попита го тя.

— Коя сте вие?

— Аз съм жената, която ще ви даде следващата ви голяма история.

Латерца запази своята подозрителност. Много хора обещаваха подобно нещо.

— Изпращам ви поредица от имейли, с прикачени към тях снимки — продължи жената. — Ще ги получите на личната си поща.

— Откъде знаете личната ми пощ...

— По-добре да не задавате въпроси — прекъсна го неизвестната му благодетелка. — Отидете при компютъра си и потвърдете, че сте получили съобщенията. Направете го сега.

Латерца отиде при машината си и изпълни нареждането. Както беше обещала жената, очакваха го три имейла. Адресите, от които му бяха изпратени, представляваха произволна поредица от цифри и букви — временни акаунти, които бяха създадени, за да му изпратят информацията, веднага след което щяха да бъдат изтрити.

— Получих ги — потвърди Антонио.

— Отворете ги и ги разгледайте — нареди жената.

Редакторът отвори първия имейл и започна да чете. Очите му се ококориха още след първия ред. Темата беше кратка: Александър Трекио. „Ядосан на Църквата човек, побеснял от факта, че е бил отлъчен от нея. Мъж, разгневен на една корумпирана институция, оглавена от корумпиран водач, предлагащ единствено лъжи и празни надежди на света. Мъж, решен да сее раздор в Църквата на всяка цена.“

Латерца отвори втория имейл и прикачените към него снимки. Александър напуска сцената на убийство, което все още не е разкрито. Обобщение на опитите му да обясни на полицията, че жертвата — неговата жертва? — е знаела тайни, които могат да унищожат курията. Александър привлича полицайка, известна със своята дълбока, даже прекалена вяра, готова на всичко, за да му помогне. Снимки на двама им как влизат в сградата на ИОР по времето на изолацията на Ватикана. Доказателства, че изнасят финансова информация.

Сърцето на Латерца заплашваше да пробие гърдите му. Мъжът отвори третия имейл. В него се съдържаше само една снимка: Александър Трекио и Габриела Фиеро проникват във Ватикана през една малка врата в стената му.

Редакторът едва успяваше да си поеме въздух.

— Вярвам, че тези материали са достатъчни, за да напишете нещо ново — каза жената от другата страна на телефонната линия. —

Ще намерите достатъчно подробности в документите, за да подкрепите публикацията си. — Последва пауза. — Предлагам ви да се захващате веднага. Пуснете информацията първо в онлайн изданието си, след което я споделете с всички останали. Името ви ще се прочуе. Вие ще сте редакторът, спасил Църквата.

18:43 часът

Папските покои, Ватиканът

Двама швейцарски гвардейци в церемониални одежди стояха пред вратата на личния кабинет на папата, алебардите им бяха прибрани навътре, а погледите им — насочени напред. Те бяха най-вътрешните пазители на понтифика, но всъщност представляваха само лицето на много по-голям екип от мъже, които бяха заобиколили мястото. Екип, който Кристоф Рабер беше подсиллил. От другата страна на вратата се намираха още хора, те не бяха въоръжени с алебарди, а с автомати. Всяка част от вътрешността беше охранявана, нямаше и милиметър от кабинета, офиса или покоите на папата, които да бяха оставени без наблюдение.

Рабер приближи релефните дървени врати, зад него вървяха Александър и Габриела, както и малък отряд от най-доверените му хора. Дватама униформени стражи изпънаха алебардите си. Комендантът реши да следва протокола и почука тържествено три пъти. След което наруши същия този протокол, като отвори вратата, без да е бил поканен.

Когато влезе, папата вече се изправяше на крака. Той погледна Рабер, лицето му почервения, а обичайно спокойното изражение изчезна.

— Кристоф, наясно съм, че си загрижен за моята сигурност, но необходимо ли е всичко това...

— Ваше Светейшество, животът ви е в голяма опасност — прекъсна го комендантът.

— Вече ме уведоми за това. — Отговорът на първосвещеника беше гарниран с леко раздражение. — Както ти казах, заплахите към папата не са нещо необичайно и няма да позволя да ни изпълват със страх. Ти най-добре от всички трябва да знаеш това.

Рабер направи още една крачка напред. Стойката му беше непоклатима, но физиономията му разкриваше истинските му чувства. Мъжът знаеше, че следващите му думи ще наранят искрено папата.

— Кардинал Риналдо е мъртъв.

Комендантът запази самообладание и погледна в очите светия отец. Григорий беше изумен.

— Ти... сигурен ли си? — успя да попита той.

В гласа му се усещаше неподправена болка.

— Беше открит в офиса си преди по-малко от час, от неговия племенник.

Рабер направи знак на Александър, който пристъпи крачка напред. Понтификът не се обърна към него.

— Риналдо беше... — запелтечи папата. — Той беше мой приятел. От дълги години.

Изведнъж духовникът прикри лицето си с длан и заридя. Сълзите му рукоаха, той изхлипа веднъж. Бързо се овладя и си пое дълбоко въздух. Свали ръце от зачервените си очи и се вторачи пред себе си.

— Кой е сторил това?

— Не знаем — отвърна Рабер. — Случило се е в офиса му. Отрова.

Внезапно погледът на първосвещеника се отклони върху Александър и Габриела. Той не беше нито топъл, нито приветлив.

— Как се озоваха тези двамата тук? — попита духовникът. — Заповядах Ватиканът да бъде изолиран.

— Нахлухме, Ваше Светейшество — отвърна честно Трекио. — Това беше единственият начин да се доберем до вас.

— Надявахме се да говорим с кардинала — добави Фиеро. — Разполагаме с информация за вас, но никой не изгаряше от желание да ни помогне да ви я предадем.

— И аз така разбрах! — отвърна папата.

Посегна и взе малко дистанционно от бюрото си и го насочи към един телевизор в другия край на стаята. Едва бяха забелязали безмълвните картини, които вървяха на него, но звукът ги накара да се вторачат в него.

— Повтаряме — съобщи някакъв новинар, застанал на фона на изображение на северозападната стена на Ватикана, — две лица — бившият свещеник и наскоро уволнен журналист Александър Трекио и отстранената от длъжност инспекторка от римската полиция Габриела Фиеро — са нахлули във Ватикана през последния половин час.

Свидетели са съобщили, че са чули стрелба, преди редът да бъде възстановен.

— Господи — въздъхна полицайката.

Папата ѝ направи знак да замълчи.

— Само секунда.

Репортажът продължи, на екрана се сменяха стари снимки на Александър и Габриела.

— Трекио и Фиеро разполагат с различни причини да действат толкова агресивно срещу Църквата. Трекио, разгневен от скандалите в духовенството, е познат с дългогодишната си борба срещу бившите си работодатели. Фиеро, набожна жена до мозъка на костите си, вероятно е била подведена от Трекио да му помогне.

— Това е нелепо! — оплака се Габриела.

— Потвърждение за тази връзка — продължи новинарят — са преведените само преди два дни десет хиляди евро от личната сметка на Трекио в тази на Фиеро, с което първият си е осигурил съдействието ѝ.

— Десет хиляди! — изригна Александър. — Никога не съм имал толкова много пари в сметката си!

Папата изключи звука на телевизора. Лицето му издаваше недоверието му, когато се обърна към Рабер.

— Май наистина съм в опасност, Кристоф, но изглежда, си довел отговорните за това хора право пред вратите ми.

Комендантът обмисли тази възможност, но бързо поклати глава.

— Ваше Светейшество, лично проверих Александър Трекио и Габриела Фиеро. Преди двайсет и четири часа банковите им сметки бяха чисти. Това, което току-що чухте, може да е възможно единствено ако средствата им са били манипулирани. А манипулиране на финансови средства е точно онова, което разследваме. Вярвам, помните фирмите, за които говорихме по-рано.

Папата обмисли информацията, макар да не му се искаше да я приеме.

— Григорий — започна Рабер, този път по-меко и доста по-лично, — били са накиснати.

Габриела пристъпи колебливо към първосвещеника.

— Ваше Светейшество, нито аз, нито Александър имаме нещо против вас. Аз съм отдадено на Църквата дете, както и Алекс, макар

белезите му от детството да са по-малко от моите.

При тези думи чертите на лицето на папата се отпуснаха. Явно мъжът беше наясно, че много често хората, които държаха Църквата в сърцето си, носеха в душата си рани и белези.

Габриела продължи:

— Не изпитваме нищо друго освен уважение към вас. Проправихме си път до тук по този начин, защото имаме нещо срещу...

Фиеро беше прекъсната. Страничната врата се отвори. Всички изведнъж онемяха.

Странникът влезе и погледна Габриела право в очите.

— Имате нещо срещу мен.

18:47 часът

Централен Рим, на път за Ватикана

Катерина Амато съскаше в автомобилния телефон на своя мерцедес S-класа, докато шофьорът ѝ си проправяше път през вечерния трафик на града. Мъжът от другата страна на линията бързо се беше превърнал в най-презирания от нея в света. Амато не беше жена, свикнала да приема провали, а също така не позволяваше на подчинените си да допускат такива.

— Ако искаш да избегнеш куршум в главата в момента, в който свалиш ръката си, Умберто — заяви на трижди провалилия се убиец, — ще ни чакаш на входа на Апостолския дворец след десет минути.

— Вече сме на път — отвърна наемникът. — Мазо беше ранен в ръката, но ще може да участва в мисията.

— Ранен?

— Беше уцелен от един от куршумите на гвардейците по време на престрелката пред стената. Само драскотина.

Първоначално Катерина си каза наум: *Вече е мъртъв кон. Застреляй го в главата и продължавай напред.* Но персоналът ѝ за онова, което ѝ предстоеше, беше ограничен.

— Може ли да държи пистолет?

— Разбира се.

— Тогава го превържи и го подготви за действие. Вече събрах екип от хората на Д'Антонио.

Ползата от това, да имаш заместник-комисар в джоба си, беше, че всяко корумпирано ченге, което той държеше в своя джоб — стрелци, снайперисти и членове на тактически екипи, които бяха готови да сторят всичко на съответната цена — беше на разположение също и на Амато. Тези хора ѝ трябваха тази вечер.

Последва кратко забавяне, преди Умберто да отговори.

— Каква точно е промяната в плана?

— Дискредитирането на папата вече не е на дневен ред — отвърна Катерина. — Не можем просто да го свалим, не и сега.

— Не съм сигурен в това — отговори Умберто.

Това беше първият път в живота му, в който директно опонираше на работодателката си.

— Какво трябваше да означава това?

— Имам предвид, че ти вече успя. Независимо дали Трекио и Фиеро ще разкрият нашето участие, скандалът ще е достатъчен, за да постигнеш целта си. Дори папата да бъде оневинен от участие във всичко това, никой вече няма да му вярва. В крайна сметка ще си го съсипала.

Катерина се ядоса.

— Не ти плащам, за да мислиш — изсъска тя. — Плащам ти, за да изпълняваш нарежданията ми.

Гневът ѝ отдавна беше преминал границата и очернянето на папата нямаше да я успокои. А и каква утеха щеше да получи от падението на първосвещеника, ако нейната компания биваше разрушена по същото време? Целта на войната не беше общо изстребление, а излизането на едната страна като победител.

Последва нова мълчалива пауза. Умберто осъзна, че е поставен на мястото си.

— Какви са новите инструкции?

Катерина се отпусна в меката седалка.

— Ще направим следващата логична стъпка, Умберто. В крайна сметка май ще е възможно да се убие папа.

18:53 часът

Папският кабинет

Внезапната поява на странника в папския кабинет сложи край на всички разговори. Габриела и Александър виждаха за първи път мъжа, който беше поставил началото на това им приключение. До този момент той беше само изображение във видеоклиповете, репортажите и вестниците. Точно сега се намираше сред тях. Човекът, който Крослър и Този бяха обвинили, че е част от зъл заговор. Човекът, чийто произход беше съмнителен и чиито сили бяха мистерия, обвита в измама, а намеренията му — неясни.

И все пак странникът не започна да се обяснява. Не заплаши. Позата му не беше отбранителна. Нищо в поведението му не предполагаше апетит за власт. Изглеждаше просто... смирен.

Ефирна тишина налегна помещението, когато мъжът запристъпва към групата.

— Вие сте тук — най-накрая заговори той, като се обърна към инспекторката; думите му бяха нежни, — защото мислите, че манипулирам папата. Че манипулирам хората.

И Александър, и Габриела искаха да отвърнат, но и двамата не можеха да го сторят. Трекио, великият скептик, не можеше да отдели очи от тези на непознатия. Те бяха като басейни, в които се потапяше.

— Не е ли така? — попита странникът. В гласа му нямаше злоба, нито обвинение. Просто задаваше въпрос.

— Присъствието ви тук — започна Габриела — е свързано със събития, които знаем, че са измама. — Последната дума излезе от устата ѝ като съжаление.

— Измама — повтори непознатият. На лицето му се четеше нещо подобно на състрадателна усмивка. — Да, винаги има измама. Не се съмнявам, че тя е навсякъде около нас. Винаги е било така. Но какво общо има измамата с мен? Извършил ли съм аз такава?

— Нищо не ви свързва пряко със скандалите, на които станяхме свидетели в Пескара или в клиниката в Рим — каза Рабер, като в гласа

му внезапно се усети силно покровителство.

Александър искаше да атакува, да бъде агресивен, но не можа да стори нищо друго, освен да заговори с мек тон:

— Моментът е подозрителен. Твоето пристигане е ключът.

Мъжът го изгледа с чувство, което наподобяваше съчувствие.

— Моментът може да е много странно нещо, не мислите ли? Дойде моментът папата да проходи и целият свят стана свидетел на това. Това беше дело на Бог, а тези дела не се вършат непреднамерено. Но този момент може да бъде преимущество.

— Какво преимущество?

— Пристигането на доброто — отвърна странникът — често предизвиква зли реакции.

— Казваш, че нямаш нищо общо с излекуваните — с децата, с онкоболните? — попита Трекио. Гласът му беше станал по-твърд. — Че всичко е просто съвпадение?

— Нито аз, нито ти вярваме, че това е съвпадение — рече спокойно мъжът. — Всички в тази стая са наясно, че други са се намесили в тези афери.

Очите на Александър се ококориха.

— Той си призна!

— Макар че искам да те попитам — продължи странникът, — няма тези изцерявания са по-малко изключителни само защото са в резултат на машинациите на някакви хора? Даже тези хора да са лоши? Слепите продължават да виждат. И болните да са здрави.

— Ами момичето? — попита Фиеро. — Абигайл Дзола? Това също ли е измама?

Непознатият нежно отвърна:

— Ти какво мислиш, Габриела? Смяташ ли, че това мило дете е било върнато към живот?

Инспекторката се подвоуми. Сърцето ѝ изведнъж я заболя. Почувства се несигурно.

— Но тя беше... Може да има други обяснения.

Мъжът се усмихна.

— Винаги може да има други обяснения. За всичко. Вярата рядко съществува в отсъствието на други възможности.

Очите на Габриела се навлажниха. Бяха готови да се изпълнят със сълзи. Но Александър беше по-дързък. Той не се чувстваше

задоволен от тези отговори.

— Всичко е много хубаво, но се страхувам, че нищо от философските ти възгледи не може да обясни това.

Репортерът се пресегна към Рабер, който инстинктивно му подаде снимката. Трекио я постави върху бюрото на папата. Цялата група, освен странника, пристъпи напред.

— Предполагам, че това е известната фотография? — попита той. — На една от нещастните души, намерени в реката.

Още веднъж тонът на непознатия не беше отбранителен. Усещаха се единствено следи от печал в гласа му, без никакво ехо от самооправдание.

— Това е изобличаващо — отвърна репортерът. — Знаем, че този човек е имал близък, който се е скитал наляво-надясно. Знаем, че е изчезнал преди седмици. След това се появяваш ти, сам и грандиозен, в основата на чудеса, които не са чудеса.

— Защо просто не кажеш онова, което е в сърцето ти, Александър? — настоя спокойно странникът. — Ти смяташ, че аз съм близъкът на този човек. Че съм убил брат си, за да прикрия своята самоличност.

— Или някой друг го е направил.

Обвинението на Трекио беше изложено, но това, което разклати убежденията му, беше кимането от страна на мъжа. Той като че ли се съгласяваше, че обвиненията срещу него са очаквани и логични. Но въпреки това странникът изглеждаше тъжен, че Александър ги е изрекъл на глас. Все едно се чувстваше предаден. Все едно някой, когото е обичал, се е отрекъл от любовта му. Това като че ли го нарани повече от обвиненията в убийство и двуличие.

— Ами ако ти кажа — най-накрая отговори странникът, — че братът на този човек ще бъде открит след няколко дни, криещ се от кредиторите си в един порутен навес за лодки някъде на север, опитващ се да избегне ареста заради убийството на близка си, това ще те задоволи ли?

— Искаш да кажеш, че ти не си той? Искаш да кажеш, че ти не си братът на този човек? — попита Александър.

— Просто питам как би реагирал, ако разбереш, че неговият живот и моят не са свързани. Че човек със сходни черти като моите е открит мъртъв по времето на събития, които хората не могат да

обяснят по никакъв начин. В такъв случай сходството се превръща в идентичност, а мистерията в заблуда. Питам те как би реагирал, ако случайността може да бъде също толкова добре манипулирана, както и заговорът.

Гласът на Фиеро беше изпълнен с безпокойство:

— Имаш ли доказателство за местонахождението на брата на този човек?

— О, Габриела, досега говорихме за вяра — отговори странникът и отново се обърна към нея. — Защо ме питаш какво знам? Онова, в което вярваш, ще даде отговори на въпросите ти.

— Аз вярвам в това, което виждам — обвинително отговори Александър и посочи отново към снимката, — а тук виждам лицето на мъж, който попълва пропуските в една история, изпълнена с такива.

Очите на странника се върнаха върху репортера. Той се усмихна.

— Виждаме това, което искаме да видим.

Мъжът се приближи до Трекио. Гласът му остана мек.

— Стоя тук пред теб, съвсем нормален. Няма нищо красиво пред очите ти, не съм някоя величествена фигура. Предполагам, че приличам на много други хора. — Александър искаше да отвърне, но странникът нежно му направи жест да не го прави. — Както и ти — продължи непознатият. — Както и всички ние. — Мъжът пристъпи още една крачка напред. — Така работят човешките възприятия. Виждаме онова, което искаме да видим, когато искаме да го видим. — Странникът посочи към фотографията на бюрото на папата. — Ти искаш да видиш заблуда, да видиш лъжци и измамници. Така че поглеждаш човека в лицето, знаеш историята му и виждаш мен. Защото, като сториш така, това ще ти помогне... да ме обясниш.

Непознатият вдигна снимката и я погледа замислен известно време. Най-накрая направи последната крачка, за да застане до своя основен в този момент обвинител.

— Александър — започна той, — този човек на снимката, този човек със златистокафеникава коса, зелени очи и гладко избръснати бузи. Може да съм аз. Може да е всеки. Може дори да си ти.

С голяма нежност странникът се пресегна и обърна Трекио наляво. На западната стена в кабинета на папата беше поставено огромно огледало. Мъжът намести репортера така, че и двамата да се виждат в него, след което вдигна фотографията помежду им.

Александър затаи дъх. Когато снимката се приближи до лицето му, нещо във възприятията му се промени. Един до друг, той започна да вижда собствените си черти в тези на лицето на мъртвия близък. Косите им бяха със сходен цвят. Очите им бяха почти в еднакъв нюанс на зеленото. Приликата им не беше толкова голяма, но ако някой беше решен да я търси — решен също както Трекио и останалите да намерят прилика със странника — щеше да я намери и да се закълне, че са напълно идентични.

— Виждаме онова, което искаме да видим — повтори нежно непознатият. — Особено когато искаме да видим заблуда и лъжи, ние ги виждаме навсякъде.

Мъжът изчака още малко, след което бавно свали ръката си, за да останат само двамата с Алекс, който се взираше във фигурите им в огледалото.

— Въпросът невинаги е какво знаеш, Александър — каза странникът. — Понякога е в какво вярваш.

— Вярвам — намеси се светият отец за първи път от няколко минути насам и се обърна към госта си. — Кажи ми, какво искаш да сторя?

Мъжът се усмихна нежно.

— Онова, което трябва да се направи за доброто на истината. Трябва да обориш лъжите.

19:12 часът

Апостолският дворец

Проникването във Ватикана е изключително трудно начинание, ако на вратата не те очаква държавният секретар в цялото си пурпурно изящество. При липсата на подобен ескорт шансовете за пробиване клонят към нула. Много малко хора във Ватикана могат да се изправят пред втория по ранг човек в Църквата.

Мерцедесът на Катерина Амато беше посрещнат пред всеизвестните Бронзови врати от самия кардинал Витери. Той беше съпътстван от малък антураж от курията. Всеки един от тях беше член на Братството, всеки беше наясно, че това не е нормално посещение. Зад колата на Катерина идваха два големи джипа и когато от тях излязоха мъже, които приличаха на всичко друго, но не и на нормални посетители на Ватикана, Витери показа, че ги очаква.

— Госпожице Амато, толкова се радвам, че успяхте да се присъедините към нас — посрещна я кардиналът, стъпи на тротоара и протегна ръка в традиционен епископски стил, с дланта надолу, пръстите леко свити и готов за целуване пръстен.

Мъжът забеляза мигновеното възмущение в погледа на Катерина, но тя се наведе и приближи устните си на милиметри от ръката му, ловко избягвайки целуването на метала.

— Ние също се радваме, че успяхме да дойдем тук толкова рано — произнесе жената, изправи се и продължи да играе роля. — Поласкана съм, че в това тежко време на изпитания, светият отец вярва, че можем да му бъдем полезни.

— Така е, така е — промърмори Витери, усмихна се и погледна към отряда, който я придружаваше.

Не му пукаше какви глупави изказвания правеше Амато. Единствените въпроси, които охранителите щяха да зададат, щяха да са дали имат покана, дали имат право да влязат и дали Рабер е позволил нарушаването на изолацията.

Държавният секретар можеше да ги увери, че всички отговори на тези въпроси са положителни. Заради положението му никой нямаше да оспори лъжите.

— Папата помоли за лична среща с госпожица Амато и колегите ѝ — обясни на най-близкия гвардеец. — Проверете регистъра, сигурен съм, че срещата е отбелязана.

Защото моите хора я вписаха в него. Братството знаеше как да опъва конците на великото куклено шоу, което представляваше ватиканският протокол, когато това се наложеше.

Охранителят се скри в една кабинка, взира се в екрана на компютъра си няколко секунди, след което се върна.

— Всичко е точно, Ваше Преосвещенство — каза той. — Срещата е одобрена от самия комендант.

Разбира се, че е, по дяволите, помисли си Витери. Рабер щеше да изкорми държавния секретар, ако знаеше, че е подправил регистъра.

Но колкото и груби да бяха мислите му, думите му си останаха картина на политическа формалност.

— Тогава се уверете, че тази дама и тези джентълмени ще бъдат съпроводени колкото се може по-бързо. — Кардиналът сложи на лицето си бегла усмивка — от онзи вид, който правеше епископите да изглеждат мъдри и любезни.

Гвардеецът кимна и само след няколко секунди той и колегата му поведоха Катерина Амато и спътниците ѝ в сърцето на Ватикана.

* * *

Зад Бронзовите врати излязоха в богато украсено фоайе с широко стълбище, което водеше към главния коридор, по който щяха да стигнат до сърцето на Апостолския дворец. Витери и спътниците му от Фратернитас Кристи Салваторис асистираха на швейцарските гвардейци в ескортирането на гостите — тринайсет според кардинала — нагоре по стълбите.

Намираха се под кристален полилей, увиснал под фреска с изображения на ангели, когато Катерина Амато кимна на един от своите хора.

За по-малко от две секунди мъжете извадиха оръжия, окачени на раменете и кръстовете им, всяко едно от тях имаше заглушител. Двата церемониално облечени швейцарски гвардейци бяха отстранени с по два куршума в гърдите и по един в главата. Трети, който се намираше в близката контролна кабина, получи два изстрела в челото, преди дори да осъзнае какво се случва. Няколко стъпки напред в коридора един прислужник, който чакаше групата, за да я отведе до мястото на срещата, беше свален с куршум във врата, бялата му брокатена яка и каменният под бяха опръскани от кървава плетеница.

Още три изстрела отстраниха камерите — Братството беше дало местоположението им на екипа на Амато преди доста време. Това беше всичко. Вече бяха сами, без никаква охрана, в дома на викария на Господ.

— Боже, Катерина! Това наистина ли беше необходимо? — възпротиви се кардинал Витери, отвратен. — Та те са едва момчета!

— Отгледай си малко топки, Ваше Преосвещенство — отвърна му жената и го погледна така, все едно той е уплашен младеж, боящ се да участва в свада на възрастни. — Не си мисли, че това ще е всичко.

Амато се обърна към хората си и направи знак на четирима от тях.

— Знаете пътя към покоите и офисите. Вървете напред. Убийте всеки, абсолютно всеки, когото срещнете, докато не стигнете до кабинета на папата.

Преди да довърши заповедта си, мъжете вече се бяха размърдали. Катерина се обърна към кардинал Витери:

— Значи това е твоята „държава“. Бъди добър секретар тогава. Заведи ме при човека, който управлява тук.

19:14 часът

Папския кабинет

В папския кабинет Кристоф Рабер се приближи до папа Григорий. Най-накрая странникът беше изрекъл думи, с които комендантът беше съгласен. Първосвещеникът трябваше да говори срещу лъжите, и то нито в дипломатичен, нито в пасторален вид. Времето за подобни приказки беше отминало. Задачата на Рабер в момента беше да убеди Григорий, че вече не само истината беше под заплаха, но и самият той.

— Ваше Светейшество, моля ви да помислите за онова, което предстои. Заговорът да бъдете дискредитиран се провали. Прекалено много хора научиха за него: аз, тези двамата... — Мъжът посочи към Александър и Габриела. — Но вашите врагове не са от хората, които ще се предадат. Няма да се откажат от плановете си. Само ще ги променят.

Най-накрая папата осъзна какво предстои.

— Ще се стремят да отнемат живота ми — каза бавно.

Рабер кимна.

— Желанието им едва ли е било такова в началото. Защо да рискуват да бъдат разкрити или да подбудят теории на конспирацията? По-добре да ви въвлекат в духовни заблуди и финансови скандали. Да ви накарат сам да се разрушите.

— Но — намеси се Александър — сега, като имаме доказателства, че подобни измами идват от другаде, подобно дискредитиране няма да проработи. Пак могат да ви забъркат в скандал, но само ако искат и самите те да бъдат разкрити. Не мисля, че желаят корабът им да потъне с вашия.

— Те ще те убият, Григорий — настоя Рабер. — Това сега е най-логичният план. Ти ще умреш, а тези, които искаха да те дискредитират, ще прехвърлят вината на някой друг. — Мъжът кимна отново към Александър и Габриела. — Изкупителни жертви. Истинските виновници ще бъдат също толкова ужасени, колкото и

останалата част от света, от деянията на тези „фанатици“. След което ще се върнат към ежедневието си, без да живеят под заплахата от твоето желание да прочистиш Църквата.

— Какво е решението? — попита Григорий. — Какво можем да сторим?

— Трябва да действаш — отвърна Рабер. — Разкрий ги, разкрий ги всички, сега. Имаме средствата тук, във Ватикана. Излез по телевизията, атакувай заблудата и назови онези, които са замесени в заговора.

Папата беше преbledнял.

— Но кои са те, Кристоф? Мога да разбера, че външни сили желаят да се отърват от влиянието на Църквата. Но кой от вътрешността на нашата обична Майка би желал да ми причини това?

Отговорът дойде от другата страна на стените на кабинета.

Поредица от тупвания беше единственото доказателство за безшумните куршуми, които пронизаха гвардейците на пост пред покоите на папата. Само след миг уцелените жертви започваха да се строполяват на пода.

Последва тишина, след което долетя един глас:

— Ваше Светейшество — чу се отвъд дървената врата. — Моля ви, важно е да отворите. Трябва спешно да разговарям с вас.

Григорий преbledня, очите му се ококориха.

— Кардинал Витери?

Последва дълга пауза, която нагнети още повече напрегнатата атмосфера. След което:

— Да, Григорий. Опасявам се, че е крайно време да приключваме с това.

Папата запелтечи, беше изумен от това предателство.

— Има ли и други, които ме предадоха — промърмори първосвещеникът, цитирайки евангелието, — или си само ти, моят най-близък приятел...

Последва момент, изпълнен с мълчание, с прекършената, с разбитата дружба между двама мъже, които са работили толкова дълго време заедно.

Но тогава женски глас взе надмощие.

— Заебете това — беше всичко, което каза.

Секунда по-късно стрелбата започна.

19:22 часът

Не мина много време, преди стрелбата отвъд папския кабинет да постигне желаните резултати. Гвардейците, които бяха на пост пред него, бяха отстранени с грозна ефикасност, елементът на изненадата, който беше на страната на противника, не им позволи да реагират адекватно. Сега огневата сила на Катерина Амато не беше съсредоточена върху охранителите, а върху древните врати. На дървото веднага се появиха дупки, очертавайки кръгове около бравата и пантите.

— Ваше Светейшество, прикрийте се в задната част на помещението — нареди Рабер.

Хората му вътре в кабинета веднага се раздвижиха. Двама от тях отведоха папата в най-далечния от вратата ъгъл. Преместиха един голям шкаф и накараха първосвещеника да застане зад това малко прикритие.

Другите гвардейци заеха ключови позиции в стаята: двама от двете страни на входа, с готови да посекаат всеки, който влезе през него, оръжия. Вратите като че ли всеки момент щяха да поддадат. Други двама бяха на няколко крачки успоредно от тях. Рабер избута Александър и Габриела колкото се може по-далеч от огневата линия, след което отстъпи назад. Застана пред шкафа, който беше единственото препятствие до светия отец.

Точно това беше неговият пост. Капитаните винаги стояха гордо изправени на носовете на своите кораби. Генералите развяваха знамена, когато войниците им не можеха да се бият повече. Комендантът на Швейцарската гвардия стоеше пред светия отец, готов да жертва абсолютно всичко, преди да позволи главата на Църквата да бъде наранен.

Странникът стоеше спокоен настрани.

* * *

Вратата експлодира. Трески от ренесансовата дърворезба полетяха над богато украсения с килими под и двама мъже с дебели като дървени стволове крака изритаха останалите здрави дъски.

Хората на Рабер откриха огън още преди някой да е влязъл в помещението. Двамата гвардейци от двете страни на вратата простреляха ритащите крака на нарушителите. Колегите им, които се намираха зад тях под четиридесет градуса, пронизаха натрапниците в гърдите със залп от куршуми. Това не беше бой с мечове. Въздухът беше изпълнен с непрестанната стрелба на мощни оръжия и миризмата на сяра и барут.

Извън вратата отрядът на Катерина Амато беше позициониран много внимателно. Двамата, които разбиха вратата, бяха предвидени жертви. Някой трябваше да бъде на фронтовата линия, а такива хора рядко преживяваха, за да разкажат историите си. Зад тях обаче стояха въоръжени мъже, разположени по подобен начин на швейцарските гвардейци в помещението. Докато хладнокръвно наблюдаваха как охранителите убиват техните другари, тези стрелци преценяваха къде се намират целите им и само с няколко натискания на спусъците вкараха по един 10-милиметров куршум в главите им.

Останаха само двамата гвардейци от двете страни на вратата. Нямаше как да ги застрелят под ъгъл, така че имаше само една възможност. Изключително бързо един от хората на Амато се плъзна по стената към входа. Гранатата в ръката му имаше поразяващ радиус от само три метра: спокойно можеше да отстрани двамата охранители, без да представлява опасност за останалите, които се намираха в помещението.

Мъжът дръпна иглата, преброи, след което внимателно я търколи на няколко сантиметра от центъра на рамката на вратата и се шмугна настрани.

Взривът беше като топка бяла светлина, в началото беззвучен и тих. Милисекунда по-късно дойде и гърмежът — той като че ли разтресе всеки орган и всяка кост във всяко тяло в помещението. Но нанесе сериозни щети единствено на двамата гвардейци на Рабер, позиционирани от двете страни на вратата: те бяха хвърлени назад и зашеметени. В този момент на дезориентация двама от хората на Амато пристъпиха в стаята, изстреляха по три куршума във всяко от проснатите тела на пода и отново се отдръпнаха отвън в безопасност.

Единствените останали живи гвардейци, бяха двамата до папата и самият Кристоф Рабер.

19:29 часът

Когато стрелбата утихна, стана ясно, че мъжете на Катерина са взели надмощие, и наоколо налегна странна тишина. Подът беше покрит от дървени парчета и трески, вековните гипсови украшения по стените бяха станали на прах, персийските килими бяха разкъсани. Над всичко това лежаха трупове — имаше няколко от нейните, но повечето бяха на победените швейцарски гвардейци — които придаваха допълнителен пурпурен цвят към картината.

Останалите мъже, дошли с Катерина — девет на брой — нахлуха светкавично в помещението, когато прахът започна да се разсейва, и заеха стратегически позиции. Заплахите за тях не бяха много: двамата останали живи охранители в другия край на стаята и техният командир. Малка групичка. Три оръжия. Нямаха абсолютно никакъв шанс да ги надделеят в евентуална престрелка. Ако някой от тях беше достатъчно глупав, за да стреля, всички щяха да са мъртви до секунда.

Времето като че ли не течеше, а се точеше. Прахът наоколо улавяше меката светлина, която се стелеше през античното стъкло на високите прозорци, и като че ли танкуваше в този странно спокоен момент. Чуваше се единствено тежкото дишане на мъжете и металическо дрънчане на оръжия.

Най-накрай влезе той.

Държавният секретар Донато Витери пристъпи в кабинета на папата с непривично за случая спокойствие. Носеше обичайните си одежди: черно расо с пурпурни ширити, огромен златен кръст на гърдите му и ален шарф около талията му. Кичури коса се подаваха изпод червената му шапчица и изглеждаха малко не на място, както и във всеки друг ден. Единственото, което го различаваше от всеки друг път, беше нескритата жестокост в погледа му.

— Донато, как смееш! — удиви се папата и излезе иззад обемистия дървен шкаф, зад който се беше прикрил. Рабер изтръпна, но понтификът не беше спрял. — Ти от всички хора. Да нападаш водача на Църквата!

— Не му е сега времето да ме поучаваш, Григорий — отвърна Витери. Имаше злоба в гласа му. — А ти, ти не си човек, който може да ръководи някого.

Папата изглеждаше искрено изумен.

— Какво те е прихванало? Ти винаги си бил лоялен син на Църквата. Как може да я предадеш точно сега... по този начин? — посочи към мъртвите тела наоколо първосвещеникът.

— Аз съм по-лоялен на Църквата, отколкото ти някога си бил — отвърна кардиналът. — Един син защитава наследството, оставено му от неговите предци, а не се опитва да го разруши.

На лицето на папата се изписа осъзнаване.

— Всичко това е, защото си разстроен от моите реформи? Донато, аз само се опитвам да оправя кашата, в която е изпаднала нашата курия. Да ни изчистят от скандалите!

Витери се изплю на пода, лицето му беше изкривено от отвращение.

— Винаги си си падал по баналностите, Григорий. Но така и не разбра с какво си имаш работа. Някои неща не бива да бъдат променяни. *Не трябва* да бъдат променяни. Трябва да си продължат постарому. За някои от нас те са святи.

Папата заговори възмутен:

— Ръцете ти са изцапани с кръв, а ти смееш да ми казваш кое е свещено! Единственото ти желание е да защитиш територията си, Донато. Твоето влияние и власт. Ти си срам за Църквата и за титлите, които ти е дала!

— По-младите епископи не бива да поучават по-старите, независимо какъв цвят шапка носят — изсъска Витери в отговор. — Ти си папа от по-малко от година, кардинал — от по-малко от десет. Аз бях принц на Църквата още когато си бил помощник-свещеник и си се чудил от коя страна се хваща потирът. И ти ми казваш кое трябва да се запази и кое трябва да се промени!

Григорий въздъхна. Покрай гнева на Витери осъзна и нещо друго.

— Братството. Групата, за която всички шептят. Това си ти. Ти си бил зад всичко това през цялото време. Заговорничил си срещу мен.

— Не бъди арогантен. Никога не е било само заради теб. Ние работим срещу всеки, който заплашва онова, което вековете са

създали. Ако това означава, че е необходимо братство от няколко отдадени на Църквата духовници, за да се запазят древните традиции, така да бъде. Ние сме готови да сторим всичко, което е необходимо да се направи.

Разправията между двамата можеше да продължи още дълго, ако не беше една дръзка фигура зад кардинал Витери, която се изкашля и ги прекъсна. В хаоса пристъпи жена на средна възраст, но с царствена осанка. Тя беше висока — благодарение на обувките с токчета, които носеше — и беше облечена в костюм, който ѝ придаваше вид на персона, свикнала да раздава заповеди. Синьо-зелените ѝ очи бяха изпълнени с презрение.

— Извинете ме, господа — каза Катерина Амато и пристъпи още една крачка напред, — но колкото и прouchствено да е всичко това, не съм дошла тук, за да ви слушам как спорите за идеологиите на Църквата. — Жената се усмихна иронично само за секунда, след което грубо избута кардинал Витери от пътя си. Изправи се лице в лице с папата. — Господин Антонио Павези — започна злобно тя, използвайки истинското име на понтифика, без да го съпътства с каквито и да било титли, — ти си човек на много служби. На много роли. Даже на ново име.

Амато го огледа от глава до пети. Това беше мъж, който притежаваше такава власт в своя свят, с каквато желаше да разполага и тя. Възмущението, изписано на лицето ѝ, беше явно.

— Има голяма разлика между твоя държавен секретар и мен — каза жената. — По някакъв извратен начин на него наистина му пука за Църквата. — Катерина се приближи толкова, че лицето ѝ беше само на сантиметри от това на папата. Дишаха един срещу друг. — Аз от своя страна мога да те уверя, че хич не ми дреме за нея.

19:41 часът

— Какво искаш? — попита папата, като не се пречупваше пред накупелия поглед на Катерина Амато.

— Онова, което всеки професионалист би пожелал — отвърна жената. — Свободата да правя каквото си искам. Да ръководя бизнеса си така, както пожелаея, без намесата на институции като твоята.

— Не си ли свободна?

— Натрупах състояние, влияние и всичко останало. Но истинската свобода означава да си необременен. Невъзпрепятстван. И точно тук, господин Павези, ти се явяваш проблем за мен.

— Никога не съм правил нищо, за да ти преча — отвърна папата. — До днес даже не знаех коя си ти.

— Твоите атаки не са лични, Ваше Светейшество — отговори подигравателно Амато. — Твоят контрол е манипулативен. Говориш за морал и пречиш на свободното изследване и научния напредък. Правиш изказвания, в които заклеяваш финансовата свобода и определяш кое е етично и кое не е, и милиарди хора по света те слушат.

Жената гледаше, разгневена, лицето на папата и за момент в него видя повелителните черти на майка си.

— Просто се опитвам да проповядвам онова, което е добро за света — отвърна първосвещеникът.

— Онова, което *диктуваш*, че е добро. — Катерина млъкна, вратът ѝ беше почервенял. Тя се изправи, погледът ѝ беше непоколебим. — Смятам, че можем да бъдем честни един с друг, нали? Ако намесата ти беше политическа и икономическа, нямаше да съм тук. Това, за което наистина трябва да отговаряш, *Светейшество*, е, че свещеният ти дворец на правдата е стършелово гнездо на лъжци, измамници и много по-лоши люде. А ти имаш ненадминатата дързост да казваш на другите, да казваш на мен какво мога и какво не мога да правя, на основата на личните ти възгледи за добро и за лошо.

— Евангелието е чисто. Всички знаем, че хората могат да бъдат порочни, но аз се трудих неуморно, за да променя тов...

— Промяната не е достатъчна! Когато разполагаш с хора, които вземат невинността и я унищожават, които вземат момчета... които вземат моя брат и го *оскверняват*.

Жената размаха пръст срещу кардинал Витери, но продължи да гледа към папата. Изведнъж лицето на кардинала почервения като ширитите на расото му.

— Катерина, недей! Ти обеща, че...

— Когато това се случва — провикна се Амато, без да обръща внимание на протестите на Витери, — когато хора като този са допуснати да носят расо, то значи, е дошло време не за промяна, а за елиминация.

Директорката на „Глобал Капитал Италия“ изговори последната дума с пламък в гласа си, беше започнала да диша учестено. Тя гледаше папата като буреносен облак, омразата струеше от всяка нейна черта на лицето. И тогава, само миг по-късно, тя възвърна самообладанието си.

— Истината е, че ми писна. Ако това ще ти донесе някакво облекчение, не исках нещата да приключат така. Надявах се унищожението ти да не е толкова физическо. Някакъв мъж се появява на вратата ти неканен, само Господ знае кой е той — Катерина посочи към странника, който продължаваше да стои мълчалив в другия край на стаята — и само той знае как изведнъж се изправяш на крака. Може би си тренирал или пък си получил някакви по-добри лекарства. Но проклетата да съм, ако това не е възможността, която съм чакала цял живот.

— И реши да изфабрикуваш останалото — намеси се Александър. — Видяла си своя шанс и си се вкопчила в него. Подправила си няколко чудеса, накарала си папата да повярва, накарала си хората да повярват, след което си разкрила собствената си измама. Понтификът е направен да изглежда глупак.

— Край на моралните ограничения — кимна в знак на съгласие Амато.

— Ако искаш да дискредитираш светия отец — най-накрая се намеси и Рабер, — просто го направи. Не е необходимо да продължаваш с подобно насилие.

— И двамата знаем, че вече няма връщане назад — отвърна жената. Тя изгледа коменданта за един дълъг момент, след което отново се обърна към папата. Следващите й думи бяха изречени бавно: — Всички знаем какво следва.

Григорий стоеше мълчалив, неподвижен.

— Ще убиеш папата — промълви Александър, думите му излязоха като шепот.

— Не — изсмя се Катерина. — Аз няма да убивам никого. — Жената погледна репортера право в очите. — Ти ще убиеш папата.

Габриела се опули насреща им, но Трекио беше непоколебим.

— Това никога няма да се случи — отговори той. — Григорий е добър човек. Корупцията, за която говориш — тя е в ръцете на хората, с които той се бори. Нещата се промениха. Нека миналото не унищожава онова, което може да е добро в бъдещето.

Имаше огромна ирония в цялата тази работа, един бивш свещеник защитаваше папата и благородството на Църквата, въпреки греховността на някои вътре в нея. Защото точно те бяха едно от основните неща, които го накараха да изгуби вярата си.

Катерина поклати глава, беше разочарована.

— Не му мисли — отвърна тя. — Винаги можем да подправим уликите да изглеждат все едно ти си го убил. — Амато се обърна към кардинал Витери, взе оръжието от един от хората си и му го подаде. — Ваше Преосвещенство, време е да убиете светия отец.

* * *

Кардинал Витери пребледня. Очите му не се отлепяха от оръжието, което му беше предложено.

— Това никога не е било част от сделката! — оплака се той. — Не съм убиец! Уговорката ни беше да го опозорите, да разрушите репутацията му!

Катерина го изгледа злобно, чертите на лицето й бяха строги.

— Планът се промени — твърдо заяви тя. — Но не се тревожи, в края на краищата ще излезеш невинен. Вината ще падне на полуделия бивш свещеник и неговата приятелка, които също ще застреляш. Историята е перфектна: те убиват папата, ти убиваш тях. Ще станеш

герой. — В такъв случай Витери щеше да остане в ръцете ѝ, в неин контрол завинаги. — Не ти давам право на избор.

— Това е лудост!

Катерина набута пистолета по-близо до лицето му.

— Губя търпение. Вземай шибаното оръжие и застреляй шибания папа!

Светът като че ли се беше ограничил до един-единствен мехур, в който се намираха. Кардиналът стоеше в своите одежди, свят и властен. Жената беше възплъщение на силата, гнева и контрола. Нямаше нищо друго около тях. Нямаше го Ватикана, нямаше нито минало, нито бъдеще — само този момент. Всички очи в помещението бяха паднали върху тях.

Витери не можеше да се съгласи.

— Няма да направ...

Катерина не го остави да довърши. Тя дръпна спусъка два пъти и отвори две перфектни дупки в челото на кардинала. Лицето на Донато нямаше време дори да регистрира изненадата му. Задържа се на крака още секунда, мускулната памет го държеше прав, след което най-дълго изпълняващият длъжността „Държавен секретар“ в историята на Ватикана, се строполи на пода.

Планът се промени.

— Е, Ваше Светейшество — продължи Амато и се обърна към папата, — в крайна сметка май сама трябва да си свърша работата.

Когато се обърна, сърцето ѝ пропусна следващия си удар. Там, където първосвещеникът беше стоял само допреди миг, нямаше никого. Той беше изчезнал — както и Рабер и хората му, Александър, Габриела... и странникът.

— Къде отидоха? — изкрещя жената и се обърна към своите хора. — Не ги ли наблюдавахте?

И тогава Катерина видя необяснимото. Хората ѝ стояха на същите места, на които бяха позиционирани допреди малко, но някак си бяха сюрреалистично застинали, като че ли замръзнали на място. Очите на всички бяха вперени в мъртвото тяло на кардинал Витери.

— Какво, по дяволите, правите? — развика се Амато, отиде до най-близко стоящия и го ритна в сгъвката на крака.

Той се огъна и като че ли се съживи, заедно с останалите.

Какво им ставаше на хората й? Толкова улигани ли бяха в крамолата й с Витери, че не бяха забелязали кога пленниците им се бяха измъкнали? Как можеше толкова добре тренирани мъже да бъдат толкова разсеяни? Нещата й се струваха направо нереални. Свръхестествени.

— Измъкнаха се! — провикна се Катерина и френетично започна да претърсва стаята, докато хората й излизаха от унеса и се заемаха със същата задача. Зад големия шкаф — нищо. Библиотеката — беше стандартна, нямаше скрити проходи. Тъгълът, до който стоеше странникът и до който се намираше голямо позлатено огледало... огледало с панти.

Панти.

Катерина го грабна и го издърпа навън, зад него се откри тъмен коридор.

— Тръгнали са насам! — изкреця на хората си тя. — След тях! Убийте ги всичките!

19:52 часът

Коридорите зад кабинета на папата

— Оттук, Ваше Светейшество. Внимавайте къде стъпвате. Малко е стръмно.

Рабер съпровождаше понтифика през древния коридор, който водеше от папския кабинет към една малка библиотека един етаж по-надолу. Зад тях ги следваше странникът, заедно с Габриела и Александър. Комендантът беше наредил на последните си останали гвардейци да застанат на пост в прохода, тъй като беше сигурен, че липсата им щеше да бъде забелязана изключително бързо.

— Добре ли си? — обърна се Григорий към непознатия, който се намираще точно зад него.

Човекът не беше загубил изключителното си спокойствие от момента, в който за първи път се изправи пред папата. Дори хаосът от последните няколко минути не беше способен да промени този факт.

— Добре съм — отвърна мъжът и дари първосвещеника с нежна, окуражителна усмивка, видима дори и на слабото осветление.

— Какво се случи там? — попита Александър зад тях. — Какво накара тези хора да ни оставят да се измъкнем?

Габриела го потупа по рамото.

— Просто приеми, че успяхме да го сторим — прошепна тя. — Имай малко вяра.

Трекио се въздържа от отговор. Това не беше най-подходящият момент да обсъждат вярата си. И все пак, каквото и да беше разсеяло похитителите им, каквото и да беше задържало погледите им другаде, докато се измъкваха, беше далеч от онова, което можеше да възприеме. Или да обясни.

Беше нещо близко до чуд...

— Тук трябва да завием наляво — съобщи Рабер, когато стигнаха до разклонение във формата на вилица.

Групата го последва.

Изстрели нарушиха тишината зад тях. Първо се разнесе стрелба от лишените от заглушители оръжия на гвардейците, след което заглъхналото свистене от тези на мъжете с Амато. Престрелката трая само няколко секунди и отново налегна тишина.

— Всичко свърши — нежно каза странникът. — Ваше Светейшество, хората ти са мъртви.

Папата се прекръсти върху гърдите си и продължи напред. Войниците зад тях бяха последната им отбранителна линия. Бяха останали съвсем сами.

* * *

— Накъде тръгнаха? — попита един от мъжете с Катерина, когато стигнаха до разклонението във формата на вилица. Нито една от възможностите не носеше никакви отличителни знаци — просто каменни стени, които се виеха напред.

— Половината от вас надясно, другата половина с мен наляво — нареди Амато.

Остави хората си да се разделят на две и да поемат по коридорите, преди да се насочи след тримата, които хукнаха в левия. Счупи токчетата на обувките си, за да може да поддържа същото темпо като тях. Мъжът точно пред нея беше Умберто, оцелелият от двамата братя наемни убийци. Това не можеше да облекчи презрението, което Катерина изпитваше към човека, който я беше провалил няколко пъти през последните два дни. Ако не беше неговата некомпетентност, сега нямаше да се намират в подобно положение. Поне неговият брат идиот, Мазо, лежеше мъртъв в коридора зад тях. Преди вечерта да изтече, по един или друг начин, щеше да се увери, че и Умберто ще го последва.

— Пред нас има светлина — съобщи с тих глас мъжът, който водеше отряда им.

Всички забавиха крачка, светлината от електрическа лампа пронизваше мрака в тунела.

— Дръжте оръжията си готови за стрелба — нареди Катерина. — Ако това е изход, искам да направите онова, което се изисква от вас, когато стигнем от другата страна.

* * *

Рабер издърпа папата от коридора в малката библиотека, до която водеше той, след което помогна на странника и двамата си спътници. След секунди всички се озоваха в лъскавото помещение от махагон и кожа.

— Отдръпнете се от лавицата — нареди комендантът и бутна напред рафта, който служеше като скрита в тунела врата. — Напътстващите светлини, които видяхме от другата страна, ще доведат преследвачите ни до този изход, а той може да се заключва само от вътрешната страна.

— Но това е много глупаво — оплака се Александър.

— Проектиран е, за да не пуска хора вътре — отвърна Рабер, — а смисълът на самия тунел е да осигури на папата път за бягство, а не да го държи заключен вътре.

Габриела бързо огледа стаята. Единствената врата се намиреше на противоположната стена и беше затворена.

— От тук — каза тя и посочи към нея.

— Чакайте — предупреди комендантът и вдигна длан в знак да изчакат малко. — Там, където завихме наляво, хората след нас може да са завили надясно. Ако наистина са поели натам, ще се озоват на няколко десетки метра в коридора отвън. Минем ли през тази врата, може да се натъкнем право на тях.

— Какво да правим тогава? — попита Александър.

— Дай ми секунда, за да...

Рабер не успя да довърши изречението си. От тунела зад тях се разнесе автоматична стрелба и лавицата, която играеше ролята на тайна врата, избухна в облак от скъсана хартия и дърво.

Комендантът извади оръжието си, застана в един от ъглите и се прицели към вратата. Бръкна зад себе си и извади втори пистолет, който подаде на Габриела.

— Вече нямаме право на избор! — провикна се той. — Вървете. Ще ги задържа колкото се може повече.

Александър хвана папата за раменете и го избута към вратата. Фиеро прибра оръжието в джоба си, сграбчи странника за ръката и

бързо се насочиха към изхода. Трекио изрита вратата и надникна отвън. Нямаше никого наоколо.

— Хайде.

Алекс се обърна към Рабер и му кимна и преди да успее да изведе папата, главнокомандващият на Швейцарската гвардия се наведе към кобура на глезена си, извади ново оръжие оттам и го хвърли към репортера. Моментната размяна на погледи свърза двамата мъже, лицето на Рабер излъчваше една-единствена команда: *Пази го*. След като се увери, че Габриела и странникът са зад него, Александър поведе групата и затръшна вратата след себе си.

Отвътре Кристоф насочи пистолета си към бързо разпадащата се лавица. Стрелбата секна и комендантът на Швейцарската гвардия използва моментната тишина, за да направи онова, което не беше правил от доста време. Да каже молитва.

Бог да пази Негово Светейшество и да ни освободи от злото.

Когато вратата към тунела се отвори, той започна да стреля.

20:03 часът

Оберст Кристоф Рабер беше мъртъв само след няколко секунди. Малката библиотека не предлагаше тактическа позиция, дори и за толкова опитен човек като коменданта, с помощта на която да отвърне на смъртоносната лавина, която хората на Катерина Амато стовариха отгоре му. В помещението беше хвърлена граната. Ударната ѝ сила запрати Рабер на земята. Това беше достатъчно. Само след секунда двама мъже се бяха надвесили над него и изпразваха половината си пълнители в гърдите и главата му.

— Другите са в коридора — каза Катерина, когато влезе в помещението. — Хванете ги.

* * *

— Сега накъде? — попита Александър, когато оставиха библиотеката зад гърба си и се озоваха в един от големите вестибюли, които минаваха през Апостолския дворец.

Високо над тях ренесансови херувими висяха от изрисувани облаци, а брадати светци надничаха от колоните, издигащи се от край до край.

— Надясно — отвърна папата. — Няколко врати по-надолу се намира стълбище, което води до приземния етаж. От там можем да излезем в градините.

Групата се насочи натам. Александър водеше, а понтификът и странникът вървяха след него. Габриела беше най-отзад: най-опасната позиция. Надяваха се да успеят да се измъкнат от преследвачите си, преди онези да минат през вратата зад тях.

В крайна сметка плановете им излязоха криви. Двайсет метра пред тях една от вратите беше изблъскана. Двама мъже минаха през нея. От движенията им ставаше ясно, че са дезориентирани, мяха глави насам-натам, за да се съвземат.

Александър знаеше, че не трябва много да му мисли. Вдигна пистолета си и стреля. Първият изстрел пропусна и рикошира в древната зидария. Вторият също пропусна целта си. Двамата мъже осъзнаха, че са под прицел. Извадиха оръжията, окачени на раменете им, обърнаха се... но Трекио стреля отново. Този път пистолетът му намери мишената си, куршумът уцели рамото на единия от преследвачите. Не беше достатъчно, за да го убие, но онзи падна назад и повлече колегата си. Александър стреля отново и този път проби черепа на втория мъж. Прибяга бързо напред, насочи оръжието си между очите на ужасения първи нападател и отново дръпна спусъка.

Зад гърба му се разнесоха изстрели. Трекио се завъртя и забеляза, че през изхода на библиотеката прииждаха мъже.

— Габриела! — провикна се той, за да предупреди инспекторката, но тя вече беше видяла опасността.

Александър хукна в нейната посока, за да постави тялото си между нападателите и папата, а тя вдигна оръжието, което беше получила от оберст Рабер, и започна да стреля.

Жената имаше много повече опит и беше много по-точна с пистолета от Трекио. Изстреля два бързи куршума, които свалиха първия мъж до библиотеката, след което отстъпи назад и избута странника на земята, за да не е толкова открит за куршумите.

— Свали папата на пода! — провикна се Габриела към Александър, който веднага се подчини.

Инспекторката стреля отново, но вторият мъж очакваше това й действие и се стрелна в противоположния край на коридора, където огромна декоративна ваза беше поставена на каменен пиедестал, наполовина на човешката височина. Мъжът се прикри зад него и започна да отвръща на огъня, първите му изстрели пропуснаха рамото на Фиеро на сантиметри. Жената си пое дълбоко въздух, успокои се, стреля отново и строши вазата. Но нападателят вече беше залегнал. Куршумът се заби в стената зад него, когато онзи вдигна отново оръжието си и произведе нов изстрел.

Този път уцели мишената си и дясното рамо на инспекторката се обагри в кръв. Тя изпищя от болката и загуби равновесие.

— Габриела! — изкрещя Александър, ужасен.

Той се обърна и насочи оръжието си към мъжа, който я беше ранил. Натисна спусъка три пъти. Главата на нападателя се килна

назад, когато третият куршум го улучи в челото, тялото му се отпусна и падна на пода.

Моментът на отмъщение разсея Трекио. Друг мъж беше излязъл от библиотеката, но докато репортерът го забележи, онзи се озова лице в лице с него. Александър веднага го разпозна: беше го видял да се визира през прозореца на апартамента му, когато двамата с Габриела бягаха по аварийното стълбище. Сега, както и тогава, лицето му беше лишено от емоции. Нямахме омраза, нямахме гняв — само студена и непоклатима отдаденост.

Мъжът беше вдигнал оръжието си и Трекио осъзна, че няма да има време да стори същото. Нямахме как да се защити от изстрела, който щеше да последва. Той, който вярваше, който се съмняваше, който служеше, който беше изпитал падението — той трябваше да умре тук, езекутиран от човек без сърце, на няколко метра от главния пастир на Църквата, която беше изоставил.

Леденият мъж стреля. Всичко приключи.

Но куршумът не беше предназначен за Александър. За част от секундата осъзна, че този момент ще е много по-лош, отколкото предполагаше.

Габриела стоеше на колене с лице към него и се опитваше да се съвземе от изстрела, който получи в рамото. Очите ѝ срещнаха неговите, в тях се съдържаше решимост, желание за борба. Трекио знаеше, че в собствените му имаше само тъга.

Куршумът на ледения мъж я уцели право в гърба, разкъса плът и кости и органи, и си проправи път през гърдите ѝ, съпроводен от жестока, гротескна струя кръв.

Съзнанието ѝ продължи да съществува само още миг, но очите ѝ — тези красиви очи — осъзнаха какво се беше случило. Те се вираха умолително в Александър. *Съжалявам. Страхувам се. Аз...*

И тогава, след още миг, живеца го нямаше в тях и те не молеха за нищо. Жената падна напред, лицето ѝ се стовари върху мрамора, който вече беше обагрен в кръвта ѝ, и животът си отиде от нея.

Трекио беше погълнат от гняв и болка, и скръб. Той вдигна пистолета си към мъжа зад нея и стреля, докато му свършиха куршумите. Добре облечената фигура на убиеца на Габриела се тресеше от конвулсии, когато изстрелите го пронизваха, блъсна се в стената и се свлече безжизнена на пода.

20:07 часът

Александър Трекио не познаваше скръб като тази, която изпитваше в момента. Чувстваше се така, сякаш цялото му същество е било разкъсано на части. Габриела си беше отишла. Той осъзна, че тя е била нещо повече от приятел, нещо повече от обикновен флирт или стар спомен. Тя беше *негова*: не негова собственост, а нещо, *някой*, когото дълбоко ценеше в сърцето си. Досега не беше осъзнавал този факт. Беше привлечен от нея, страхуваше се от нея, но не знаеше, че част от него никога не се е отделяла от нея. Че се нуждаеше от нея, че...

Но това вече нямаше значение. Тя си беше отишла, а Александър имаше смазващото и ужасяващо чувство, че никога вече няма да е цял.

— Изключително много съжалявам! — Скръбта му беше нарушена от един глас. Трекио вдигна поглед, очите му бяха зачервени и изпълнени с влага. Катерина Амато беше излязла от библиотеката заедно с последния оцелял член на групата й. Косата й беше разчорлена и изглеждаше странно на тази светлина, тя отметна няколко сиви кичура от лицето си. В другата си ръка държеше пистолет, насочен към репортера. — Предполагам, че е трудно да приемеш, че партньорът ти е умрял.

Александър едва успя да отвърне:

— Тя не беше просто партн...

Катерина му направи знак да запази коментара за себе си.

— Моля ви, господин Трекио, наистина не ми дреме. Просто се опитвах да съм учтива. Хич не ми пука, че е умряла. Така или иначе, днес щеше да е последният й ден сред живите. Както и на вас, както и на тях.

Жената посочи с оръжието си папата и странника, преди да го върне отново на Александър. Той беше единственият от тримата, който разполагаше с пистолет, и все още го държеше в ръката си.

Трекио съдържаше в себе си само гняв и нямаше какво да губи. Той вдигна оръжието си към лицето на Катерина и започна да натиска

спусъка отново и отново, някъде от вътрешностите му се надигна животински писък. Всеки вопъл, който някога бе искал да изпусне, всяка болка, която беше складираше в себе си, всяка частица от измъчената му и изтерзана душа излязоха на бял свят в един-единствен изблик на агония и ярост.

Но всеки път, в който натискаше спусъка, се чуваше само безполезно щракане. Александър замлъкна и осъзна, че Катерина все още стои пред него и се хили.

— Няма никакъв смисъл да продължаваш да го натискаш — каза директорката на „Глобал Капитал Италия“. Усмивката ѝ беше широка и самодоволна. — Страхувам се, че направи всичко възможно. Пистолет, който все още има куршуми, звучи по този начин.

Жената вдигна оръжието си и без да се замисли, дръпна спусъка. Тя се намираще толкова близо до Александър, че той не таеше никакви надежди, че ще бъде пропуснат, но куршумът изсвистя вляво от него и продължи по коридора. Предупреждение. Садистичен акт на предсмъртно мъчение.

Онова, което се случи впоследствие, стана толкова бързо и неочаквано, че Катерина беше хваната със свален гард.

Когато Габриела беше паднала, беретата ѝ се беше изплъзнала от безжизнените ѝ пръсти и се бе озовала на пода. Оръжието беше останало там, докато не беше вдигнато от човек, който никога през живота си не се беше доближавал до такова. Човек, чието тяло беше цялото облечено в бяло.

Папата стоеше изправен, здраво стиснал пистолета.

Амато се опули насреща му, не вярваше на очите си.

— Това е чудно! Пастирът на мира държи оръжие в ръцете си! И двамата знаем, че няма да го използваш. Ти си шибаният папа! „Обърни и другата буза“ е татуирано някъде в съзнанието от момента на раждането ти.

Първосвещеникът дишаше тежко, но ръката му не помръдваше.

Катерина го гледаше заплашително.

— Стига толкова. Всички сме наясно, че няма да ме застреляш.

— Права си — отвърна Григорий спокойно. — Няма да те убия.

Папата дръпна спусъка само веднъж. На лицето на Амато се изписа недоумение, но понтификът спази обещанието си. Куршумът уцели лявото ѝ коляно, строши костта и разкъса хрущяла. Жената

изпищя от болка и се разлюля назад. Пистолетът ѝ хвъркна настрани. Преди да се строполи на пода, Александър се втурна към нея, блъсна я силно на мрамора и взе оръжието, което само допреди секунди беше насочила в него.

Тялото на Катерина потръпна, беше завладяно от шок и ужас. Трекио клекна до нея, завъртя пистолета и го опря в слепоочието ѝ.

— Както вече спомена — каза хладно той, — в този все още са останали няколко патрона. — Гласът му стана още по-студен: — Но на мен ще ми трябва само един.

Амато затвори очи. Нямаше какво да стори — нямаше смисъл от съпротива, нямаше нужда от борба. На феодалната ѝ власт беше сложен край, империята ѝ рухна. Беше загубена.

Трекио стегна пръст около спусъка, започна да го натиска.

— Спри — заповяда му един глас. Той замръзна и бавно се обърна назад. Думите принадлежаха на папа Григорий, белите му одежди бяха покрити в кръвта на гвардейците, на хората на Амато, на Габриела. — Не можеш да сториш това, Александър.

— Тя го заслужава! — изрева репортерът, в тона му се съдържаше и огромна доза молба. — Повече от всеки друг на този свят го заслужава!

Ръката, която държеше оръжието, се разтрепери.

Очите на понтифика бяха нежни. Александър се взря в тях. В края на краищата те бяха два скъпоценни камъка, спокойни и смирени.

— Животът може да ти предложи повече от това — каза нежно Григорий.

Трекио се разплака за първи път от години насам.

— Какво? — попита безпомощно той. — Какво може да ми предложи?

Папата се усмихна сърдечно. Отговорът му представляваше една-единствена дума:

— Надежда.

Александър не беше сигурен дали да вярва на обещанието на първосвещеника. Не беше сигурен дали надеждата щеше да съществува някога отново за него. Но заради спокойната увереност на папата знаеше, че трябва да прекрати това. Вдиша дълбоко. Издиша, докато дробовете му се изпразниха изцяло.

След което пусна пистолета да падне на пода.

20:26 часът

Папа Григорий се върна в библиотеката, при падналото тяло на верния му главнокомандващ на Швейцарската гвардия, и извади чифт белезници от колана на мъжа. Прекръсти се над тялото на Кристоф Рабер и произнесе мълчалива молитва за душата му. Щеше да има много погребения в следващите дни, много молитви. Това на коменданта щеше да е едно от най-тежките. Мъжът беше сторил онова, в което се беше врекъл под брокатените знамена, където беше целунал папския пръстен на двора „Сан Домазо“ и беше произнесъл древната клетва: *Кълна се, че смирено, лоялно и почитено ще служа на Върховния понтифик и ще се отдам нему с цялата си сила, и ако се налага, ще жертвам себе си, за да го защитя. В това се кълна! Нека Бог и всички светии да ме напътстват!*

И те го напътстваха. Папата беше в безопасност, макар това да беше отнело живота на Рабер.

Григорий се изправи и напусна помещението, вървеше изправен и уверен. Работата на Кристоф трябваше да се довърши. Първосвещеникът отиде до падналото тяло на Катерина Амато и окова едната ѝ ръка с белезниците, а другия кръг постави на една от тръбите за отоплението, които минаваха по стената. Не беше най-доброто средство за възпирание, но жената беше обезоръжена и тежко ранена. В тази ситуация директорката на „Глобал Капитал Италия“ изглеждаше стара и посърнала.

Папата обмисли положението им още малко, след което се върна в библиотеката и взе радиото от рамото на Рабер. Устройството беше лесно за употреба и той успя да повика помощ без проблем. Всеки останал жив член на гвардията щеше да дойде при тях всеки момент.

Но нямаше какво да се направи срещу мъката, която раздираше сърцето на понтифика. Едно беше да скърбиш за загубата на човек, който всеки ден е бил готов да даде живота си в акт като този, но онова, което изпитваше папа Григорий, сега беше...

Александър Трекио отново беше застанал до проснатото по лице тяло на Габриела Фиеро. Първосвещеникът беше разбрал, че жената е била набожна католичка и по време на младостта си е обмисляла възможността да стане монахиня. Днес тя загина в опит да предпази живота му. И не само неговия, но и на Църквата, приятеля си и един човек, когото дори не познаваше. Господ щеше да ѝ осигури спокойствие в дома на праведните, понтификът беше напълно сигурен в това. Странникът вече беше коленичил на пода и стоеше близо до нея. Той, много по-добре от Григорий, можеше да предложи успокоителни думи.

Мъката, която струеше от Александър Трекио, беше премазваща. Някога мъжът бе бил свещеник, припомни си папата. Той беше племенник на кардинал Риналдо, един от най-близките приятели на първосвещеника — още една загуба, която нямаше време да обмисли, но за която щеше да тъжи в предстоящите дни. Александър беше изгубил вярата си и търсеше онова, което го беше крепяло в младостта му. Какво щеше да му причини всичко това? Каква вяра би оцеляла след подобна трагедия и печал?

За първи път в своя живот, наблюдавайки този пречупен човек и слушайки агонизиращите му викове, които ехтяха по дългите древни коридори на Апостолския дворец, папата се почувства напълно безпомощен.

* * *

Александър се беше привел над тялото на Габриела. Той се пресегна и внимателно го преобърна. Знаеше, че така ще открие ужасната рана в гърдите ѝ, но искаше да види лицето ѝ. Трябваше да погледне очите ѝ.

Постави я съвсем нежно по гръб. Очите ѝ все още бяха отворени. Не можеше да се насили да ги затвори. Не можеше да понесе мисълта, че те вече бяха видели последните си картини, че тази силна и изпълнена с надежда жена...

Тихите хлипове на Александър заплашваха да го задавят. Той беше човек, напълно неподготвен за емоциите, които изпитваше в момента.

И тогава, без да усети пристигането му, го почувства до себе си. Затворените му очи не позволяваха на сълзите му да потекат, затова не ги отвори, но някак си знаеше, че до него е странникът, който постави началото на всичко това.

— Знаеш ли — попита нежно мъжът и гласът му беше като море на спокойствието, макар и много по-колеблив, отколкото бе бил досега — коя беше любимата ѝ строфа? Едно-единствено изречение, което си повтаряше отново и отново, което ѝ даваше сили да продължава напред?

Александър не можеше да отговори. Не знаеше. Габриела никога не му беше споделила това. Нямаха достатъчно време.

— Било е момент от историята, случил се доста отдавна — продължи странникът. Гласът му беше дрезгав, фразите кратки, но говореше със същото спокойствие както и преди. — Един човек имал син, който бил обладан от демон. Съществото го измъчвало и момчето припадало, беснеело, наранявало се, не можело да говори. Нищо не можело да се направи за него. Било изгубена кауза.

Александър искаше мъжът да замълчи. Нямаше нужда от истории точно сега. Не ги желаше в този момент. Но когато най-накрая отвори очи и ги вдигна нагоре, онова, което видя, го хвана неподготвен. Странникът стоеше до него, но не клекнал в благочестивата поза на състраданието. Беше се подпрял до тялото на Габриела, собствената му риза беше подгизнала от кръв. Трекио забеляза червена розетка в лявата част на гърдите на непознатия. Много по-голяма рана покриваше дясната му страна, ставаше все по-тъмна, а гъста кръв потичаше към дънките на човека.

Всеки мускул в тялото на Александър се напрегна. Първият изстрел, предупреждението, което Катерина беше изстреляла близо до него като акт на садистично мъчение преди екзекуцията... В този момент Трекио осъзна, че въобще не е бил предупредителен изстрел. Куршумът ѝ беше уцелил странника, който не беше показал раната си по никакъв начин. И сега, когато кръвта му се стичаше в количества, които бяха достатъчно красноречиви, че нараняването е фатално, мъжът се беше добрал до Габриела и предлагаше утешителни слова.

Александър се опита да остави жената и да отиде при непознатия, но той само вдигна ръка и му направи знак с глава да не го прави.

Не търсеше утеха за болката си, а само възможност да доразкаже историята си.

— Синът бил изгубена кауза — продължи мъжът и Трекио забеляза кръвта, която се появи в ъгълчетата на устата му, — но бащата на обладаното дете го отвел при Бог и го помолил да го изцери. Помолил го да стори невъзможното. Тогава Господ му отвърнал: „Всичко е възможно за онези, които вярват“.

Очите на Александър се напълниха със сълзи, които потекоха надолу към опръсканото му с кръв лице. Репортерът погледна право към спокойното изражение на странника, погледът му сияеше още по-ярко на фона на преbledнялата му кожа. Ръката на мъжа се намести нежно върху разкъсаните гърди на Габриела.

— Това ли е? — попита Трекио. — Това ли е любимата й строфа?

Странникът се закашля, още кръв се появи на устните му, гърдите му започнаха да треперят, но усмивката не слезе от лицето му.

— Не, Александър. Любимата й строфа беше отговорът на бащата. — Мъжът се пресегна с другата си ръка и затвори очите на Трекио отново. Без да знае защо, репортерът остави ръката на непознатия да покрие лицето му. Можеше да почувства кръвта, която знаеше, че е на странника, тя беше топла и лепкава върху клепачите му.

— Скърбящият баща се провикнал към Бога от дъното на душата си: *О, Боже, аз вярвам. Помогни ми да изгоня неверието си.* И това, Александър... — Мъжът млъкна. — ... Това са думите, които Габриела повтаряше всеки божи ден.

Най-накрая сърцето на Трекио беше напълно разбито. Едва когато приятелката му умря, той разбра, че и нейната вяра е била също толкова крехка, колкото и неговата. Само сега, тук, покрит в кръв, на пода на Апостолския дворец, той осъзна, че вярва, независимо от всичко — но вярата му не можеше да се поддържа сама. Тя се нуждаеше от вуйчо му. Донякъде се нуждаеше и от Габриела. И сега, сега се нуждаеше...

Контактът между Александър и странника продължи още няколко секунди, очите му продължаваха да са затворени под дланта му. И тогава чу остро вдишване и дълго, финално издишване, гъргорещо и затихващо, което знаеше, че е последният дъх на човека. Чуваше звука, когато духът напуска тялото и животът си отива. Очите

му продължиха да са затворени, когато усети как ръката на странника падна от лицето му и чу приглушеното свличане на тялото му на пода.

Александър продължи да държи очите си затворени, пръстите му стискаха нежно ръката на Габриела, когато прошепна любимата ѝ строфа за последен път — за нея и за него, и дори за странника.

О, Боже, аз вярвам. Помогни ми да изгоня неверието си.

Поемането на въздух беше тихо, едва доловимо в това огромно пространство. Почти не се чу. Но след това дойде още едно, по-силно. Последва и трето, пълно и завършено, и Александър почувства раздвижване под пръстите си.

Той отвори очи. На мраморния под пред него Габриела продължаваше да лежи както допреди малко, дланта му беше нежно увита около ръката ѝ.

Видя как лешниковите ѝ очи премигаха.

Тя вдиша.

Гърдите ѝ се издигнаха и тялото ѝ се изпълни с живот.

Александър не можеше да повярва на очите си. Папата беше коленичил по средата на залата, очите му бяха затворени — той произнасяше пламенна молитва.

Погледът на Трекио се върна отново върху Габриела, гърдите ѝ се повдигаха и спадаха бавно.

Жива.

Но до нея странникът беше загинал. Ръцете, които покриваха сърцето ѝ, които покриваха собствените очи на Александър, бяха разтворени. Прострени на мраморния под. Кръвта от раните му бавно се разливаше под тялото му и напояваше древните плочи.

Парадоксът удари Трекио като рана в собственото му сърце. Габриела беше жива. Беше се завърнала.

Но странникът беше мъртъв.

FINALE

Вторник

Апостолският дворец

Сутринта нахлу в Рим с обичайната си грация. Изгряващото слънце беше сляпо за ужасите, които вечерта беше донесла на Свещения град. Трафикът вървеше с нормалните си темпове за 6:30 часа сутринта, суматохата, създавана от бизнеса и туристите, не стихваше. Животът продължаваше.

Под строгия съвет, че трябва да даде изявление колкото се може по-скоро, папа Григорий беше насрочил пресконференция за 10:30 часа. Престрелката от предната вечер при северозападната стена беше широко коментирана в пресата, както и последващите съобщения за автоматична стрелба във вътрешността на Апостолския дворец, прихваната от параболичните микрофони на новинарските ванове, разположени около Ватикана. Светът беше наясно, че нещо се бе случило зад тези древни стени. Колкото повече време се даваше на хората да спекулират по темата, толкова по-лошо щеше да става.

Григорий се приготвяше за това събитие, както никога не се беше приготвял за друго в живота си. Първия път, когато беше излязъл да говори като папа, беше изпитал тревога и оттогава не можеше да свикне с каквито и да било медийни изяви. Но тук ставаше въпрос за нещо различно. За първи път се чувстваше напълно объркан, но освен това в него се беше надигнало чувството за отговорност. Ужасни неща се бяха случили и духовният лидер на хората беше длъжен да говори.

Все още имаше кръв под ноктите на папата. Беше изсъхнала и кафява, втвърдена, разпадаща се по бялата хартия, която използваше, за да си записва кратки бележки за изявлението си. Обикновено това беше работа на държавния секретар, но част от тази кръв беше негова.

Григорий нямаше време да се изкъпе след събитията от предната вечер. Едва успя да свали бялото расо, което беше опръскано в пурпур с кръвта на... Боже, дори не помнеше кръвта на колко хора беше по него. Кристоф Рабер, кардинал Витери, Габриела Фиеро, мъжа, който я застреля.

Както и на странника.

Неговата кръв също се беше проляла по пода на Апостолския дворец. Папата не беше видял как го простреляха. Разбра, че гостът му е паднал, едва когато видя проснатата му фигура до Александър Трекио, който беше поел в ръцете си мъртвото тяло на Габриела. В този момент Григорий беше разбрал, че единственото нещо, което може да направи, е да се моли. Така че беше паднал на колене, беше сплел изцапаните си с кръв пръсти и стори онова, което смяташе, че Господ иска от него.

Когато отвори очи, мистериозният дар, който беше получил, му беше отнет. Жената беше жива — папата видя чудото с очите си, това невероятно завръщане — но странникът не помръдваше. Раната му беше прекалено тежка. Животът му беше откраднат от него, макар да го беше дал охотно. Мълчаливо. Смирено.

И в този момент за първи път на Григорий му се прииска да беше попитал за името му.

* * *

Папата се появи по телевизията от своя кабинет, тъй като краката не го държаха и самият той не знаеше дали ще може да произнесе думите си изправен, а не искаше да стои *ex cathedra* за тях. Затова покани малък новинарски екип, позволи им да разположат оборудването си и остави двама репортери, които да си записват в бележниците си думите му. Това щеше да е достатъчно.

Когато времето настъпи, светлината на камерата стана червена и операторът отброи три секунди преди началото. Григорий докладва събитията фактически, спокойно, с колкото се може повече безстрастие. Имало нахлуване във Ватикана в ранните часове на отминалата вечер, макар че лицата, които медиите нарочили за неговото организиране — Александър Трекио и Габриела Фиеро — нямали нищо общо с това. Те били усърдни следователи, които с цената на живота си успели да проникнат във Ватикана, за да предложат помощта си. И двамата се намирили в безопасност в момента, живи и здрави и под протекцията на светия отец.

Григорий едва не се задави при последните си думи. Сам беше видял как куршумът минава през гърдите на Габриела. Единствени той и Александър знаеха на какво покъртително чудо са станали свидетели, за да могат да нарекат тази жена отново „жива и здрава“.

Но някои неща не трябваше да стигат до медиите. Не и сега.

Папата обобщи онова, което беше известно за пробива. Не виждаше смисъл да лъже или да скрива истината от обществото. Група, вътре в Църквата, точно от този тип, срещу който водил борба от момента на своето възкачване на престола на Свети Петър, се обединила с външна корпорация. Те се опитали да манипулират и изкривяват публичното мнение относно събитията от последните дни, които целели да дискредитират него лично и Църквата като цяло. Целите им били злонамерени, мотивирани от персонални желания и жаждата за повече власт.

— Не всички чудеса, на които станахме свидетели, са с божествен характер — заяви първосвещеникът. — Хора се опитаха да се правят на Бог, да се маскират като Бог, да оспорят вярата на всички нас, които вярваме в Бог. Този заговор завърши брутално, както обикновено свършват подобни неща. Но плановете им бяха осуетени. Гласът на истината беше много по-силен.

Двамата репортери драскаха енергично по бележниците си, формулираха въпросите, които щяха да погълнат медиите и обществеността в следващите дни. Кой чудеса са били фалшиви? Коя е била тази външна компания? Коя група вътре в Църквата е действала по този начин? Щеше да има въпроси и конспиративни теории, и слухове, и съмнения за цяло едно поколение. Въпреки очевидната му невинност, папата разкриваше скандал, а скандалите винаги почерняха всички. Никога нямаше да бъде погледнат както преди.

Но тогава Григорий стигна до най-трудната част от изявлението си, онази, която се беше насиллил да напише, защото се страхуваше някъде по пътя емоциите да не го отклонят. Наложил си строг вид и заговори спокойно:

— Също така трябва да съобщя — зачете към камерата, — че странникът, който дойде при нас, в чието присъствие станахме свидетели на толкова много чудесни събития, беше убит по време на престрелката във Ватикана предната вечер. Тази престрелка беше част от план да бъде отнет моят живот. Това доведе до безмилостната смърт

на много други. Включително и на неговата. Наредих тялото му да бъде занесено в личния ми параклис, докато организираме погребение, подходящо за човек, който ни даде толкова много.

Дори миниатюрният новинарски екип не успя да запази самообладание, когато папата директно спомена странника за първи път, откакто той пристигна в базиликата „Сан Пиетро“. Те забелязаха, както и милионите зрители пред телевизионните екрани, че очите на понтифика се навлажниха.

Единият от репортерите беше прекалено завладян и наруши протокола, като прекъсна папата.

— Ваше Светейшество — започна журналистът, — кой беше той? Този странник? Можете ли да ни кажете най-накрая кой беше този човек тук с вас, във Ватикана?

Това беше въпросът, чийто отговор светът искаше да узнае, откакто папата се изправи на крака под великия купол на „Сан Пиетро“. Беше въпрос, в който самият първосвещеник се беше вкопчил, дори и само заради изумлението, което който и да бил отговор би му донесъл. Беше въпрос, който така и не почувства подходящ момент да зададе на човека, който го беше изцерил и който — макар да си беше заслужил завистта в сърцата на онези с медицинските ресурси, които се бяха впуснали в действия след появата му — все пак накара слепите да прогледнат и болните да се излекуват. Не успя да попита мъжа, който връщаше мъртвите към живот.

Най-накрая папата знаеше отговора.

— В един от свещените ни текстове е написано — отвърна той, — че човек не може да покаже по-голяма любов от това, да даде живота си за приятел. Вие ще продължите да имате въпроси. Аз ще продължа да ги имам. Но това, което мога да ви кажа, е следното: този човек даде живота си. Той беше пример за абсолютна любов.

Папата изпъди сълзите си, но за момент лицето му изразяваше странна и успокоителна радост.

— Мисля, че той беше мой приятел.

* * *

Отне само няколко минути, за да достигнат думите на папата ново ниво на безумни дебати и спекулации. Светът не беше готов за появата на странника, но явно беше още по-малко подготвен за напускането му. Все едно по този начин беше длъжен да приеме, че има нещо невероятно около него, па дори само поради това, че беше в центъра на събитията, които разтърсиха обществото.

Водеше се ревностен дебат в един публичен форум, дали странникът беше онова, което мнозина смятаха: завърналият се Христос, ангел, Божи пратеник. Милиони вярващи бяха твърдо убедени в това, милиони противници го отхвърляха непреклонно. Но всички знаеха, че историята на мъжа ще продължи да съществува; че ще имат достатъчно време за размисли, дебати и спорове. Не че нямаше всичко да приключи внезапно, с много въпроси, на които нямаше да бъдат дадени отговори. Появата на непознатия беше разделила страната, беше разделила обществото, но внезапната му смърт беше обединила хората, поне в този момент.

Погребението му щеше да се извърши при затворени врати. Човекът беше „докоснал“ света, но Ватиканът беше взел решение, че в чест на смирения характер на мъжа отпътуването му от този свят няма да се превърне в спектакъл. Вече се носеха слухове относно това решение. Знаеше ли Ватиканът кой беше той наистина? Криеха ли нещо? Защо не позволяваха тялото му да бъде видно? Теориите на конспирацията се редяха една върху друга. Но Ватиканът, спазващ репутацията си, все още пазеше някои тайни.

Денят най-накрая отмина и когато нощта се настани върху Вечния град, тя донесе друг вид мрак със себе си. Заедно с тази нощ се спусна и споделена тъга, която се простираше много отвъд хълмовете и кулите на Рим. Тъга, че нещо е било отнето, че нещо е било изгубено. Тъга, че нещо е било променено завинаги и светът може никога да не узнае защо.

Сряда

Болница „Гемели“, на три километра северно от Ватикана

Александър стоеше до болничното легло на Габриела. Със съдействието на светия отец ѝ беше осигурена комфортна самостоятелна стая, която приличаше на хотелските. Състоянието ѝ се следеше отблизо и постоянно.

Само мигове след завръщането ѝ към живота, останалата част от Швейцарската гвардия се появи на мястото на събитията и първата инструкция на папата беше своевременно да я отведат в болница „Гемели“. След по-малко от десет минути я качиха в линейката на Ватикана. След по-малко от трийсет се намираще на носилка в ръцете на най-добрите доктори в Италия.

Швейцарската гвардия не позволи на понтифика да напусне Ватикана, но той обеща, че ще я посети в болницата колкото се може по-скоро. Докато Катерина Амато не бъдеше отведена в ареста, а бордът на директорите ѝ открит и разпитан от полицията, гвардията желаше папата да бъде под постоянно наблюдение. Щяха да му позволят да напусне рамките на Апостолския дворец едва когато можеха да осигурят безопасността му.

Александър от своя страна не се отдели от Габриела. Тя се беше завърнала към живот на пода на двореца. Шокът и загубата на кръв обаче оказаха своето влияние и жената веднага загуби съзнание. Трекио не пускаше ръката ѝ и вървеше заедно с нея навсякъде, вози се в линейката с нея, не се отдели от нея нито за миг в болницата.

Габриела беше цялостно прегледана, но като се изключе шокът и фактът, че е в безсъзнание, нямаше признаци на животозастрашаващи наранявания. Раната от куршум, която Александър видя на гърдите ѝ, я нямаше. Инспекторката беше натъртена и беше изгубила значително количество кръв, за което докторите предполагаха, че причината е раната на рамото ѝ. За щастие, този изстрел беше пропуснал да уцели костта, беше засегнал само мускула, което не беше трудно за лечение. Прогнозата ѝ беше отлична.

Трекио стоеше до леглото ѝ, докато понеделникът се превърна във вторник, докато папата направи своето изявление пред света и светът отвърна с нова вълна от интерес. В болничната стая на Габриела имаше телевизор и той проследи предаването, но само след няколко минути го изключи.

За пръв път в живота си Александър нямаше въпроси. Не беше любопитен. Просто чакаше.

Когато вторникът се превърна в сряда и Габриела дойде в съзнание, той беше до нея, за да стане свидетел на събуждането ѝ.

Очите ѝ се отвориха бавно, докато привикнаха със светлината. Лешниковият блясък в тях беше премрежен, но силен. Фиеро се беше върнала при него.

— Какво... какво се случи? — попита тя, гласът ѝ беше пресипнал от болкоуспокояващите, които ѝ вливаха със система.

Александър отвори уста, но не знаеше какво да каже.

— Не съм сигурен — отвърна той, хвана я за ръката и преплете пръсти с нейните. Очите му грееха от щастие. — Но мисля, че най-накрая съм готов да си призная, че видях чудо.

* * *

Габриела остана под наблюдение в болницата през целия ден. Бързо се съвземаше и събираше сили, а Александър стоеше до леглото ѝ и ѝ разказваше какво се беше случило през онези последни минути в Апостолския дворец.

Папата също дойде да я посети, както беше обещал. Донесе ѝ цветя, топла и дълга прегръдка и малък подарък.

— Можех да ти донеса всичко от съкровищницата на Ватикана — каза понтификът с весела усмивка и седна до леглото ѝ, — бих го направил с удоволствие. Бих дал всичко заради онова, което направи за мен и за Църквата.

Габриела направи знак с ръката си, че никакъв подарък не е необходим. Папата ѝ отговори със знак да не се движи.

— Както и да е, вярвам, че намерих нещо, което е много по-ценно за теб от първо издание на Галилео или Рафаело, който да закачиш на стената си. — Мъжът млъкна. На лицето му играеше

доволна усмивка. — Някой ми каза, че през целия си живот си носила в джоба си евтина лилава пластмасова броеница.

Габриела се изчерви. Наистина беше евтина и пластмасова. Когато баба ѝ я подари в деня на нейното кръщение, си призна, че я е купила от благотворителен магазин на много ниска цена. Но Фиеро си я обичаше.

— В кръвта, която покриваше пода на онзи коридор — продължи папата, — хората ми намериха скъсани пластмасови мъниста. Събрах ги, измих ги, доколкото успях, и помолих една от помощниците си, сестра Пърл, да ги наниже отново.

Мъжът бръкна в джоба на расото си и извади от него своя подарък: пластмасовата броеница на Габриела, нанизана наново и излъскана.

Очите на инспекторката се навлажниха, както и тези на Григорий. Тя вдигна ръка и папата уви броеницата около пръстите ѝ, след което затвори дланта ѝ и я стисна в своята.

— Най-малкото, което можех да направя — прошепна първосвещеникът.

Габриела поклати глава. Този жест беше повече и от най-големите ѝ очаквания.

— Знаеш ли — продължи Григорий, като доближи устни до ухото ѝ, — онова, което видяхме, което преживяхме, ти и аз... светът никога няма да го разбере. Всички ще видят само лъжите, манипулациите, болката.

Фиеро го погледна в очите.

— Ваше Светейшество, не ми казвайте, че изпитвате съмнение!

— Не. — Мъжът се усмихна, но на лицето му беше изписана тъга. — Не е съмнение. Само страх. Страхувам се, че независимо какво ще кажа или ще направя, светът отвън няма да приеме никакъв отговор за въпросите, които има. Кой съм аз, че да кажа кой беше този човек? Нямам отговор за това, както нямам отговор и откъде дойде и какво е сторил.

Габриела постави другата си ръка върху тази на Григорий.

— Скъпи татко — започна тя, — понякога дори наследникът на Свети Петър не знае отговорите на всичко.

— Какво да сторя тогава? След всичко, което преживяхме, мисля, че трябва да знам.

Пластмасовите мъниста на броеницата на Габриела бяха преплетени между нейните пръсти и тези на върховния понтифик.

— Не мога да кажа, че аз знам какво — отвърна жената, — но както наскоро научих, отговорът много често не се крие в това, което знаем, а в това, в което вярваме.

Отвъд прозорците на болница „Гемели“, въвн на улиците, Рим беше затаил дъх. Пулсът на града не биеше със своя нормален ритъм. На площад „Сан Пиетро“ се беше събрала тълпа, макар папата да не беше там и никакви аудиенции и служби да не бяха предвидени за деня. Въпреки това хората прииждаха по двама, по трима, по дузина, че и по повече. Те се струпваха пред обелиска и се взираха към монументалната ренесансова фасада.

Чакаха.

Не за новини. Те идваха на талази, откакто стана ясно за нападението над Ватикана. Компанията на Катерина Амато стана обект на разследване от всяка правителствена организация и от всеки новинарски екип в страната. Манипулациите, които беше осъществила през последните дни, лъснаха на бял свят. Истината за чудесата в медицинските клиники в Пескара и Рим, които бяха основна тема сред обществото, излезе наяве: те бяха в резултат на изключително напреднали медицински проучвания, които компанията криеше от обществеността, финансирани със суми в същия размер на онези, които имаха за цел да накарат хората да вярват в злодеяние и измама. Това не бяха чудеса, но имаха същия ефект. Светът на медицината ликуваше, макар поддръжниците на конспиративните теории да бяха излезли прави. Следата на парите беше проследена.

Хората продължаваха да чакат на площада.

Що се отнасяше до другите две събития, които разклатиха целия свят, всичко, което беше разкрито около тях, ги правеше да изглеждат още по-мистериозни от всякога. Нито компанията на Амато, нито тайната група във Ватикана бяха отговорни за невероятното изцеряване на папата. Докато първата беше обект на постоянни и задълбочени разследвания, загадъчното Братство като че ли беше погълнато от ватиканската машина. Понтификът разкри, че е имало хора в Църквата, които са участвали в събитията от седмицата, но нищо повече не излезе от курията. Каквито и действия да се предприемеха оттук насетне, Швейцарската гвардия даде да се

разбере, че това са вътрешни дела. Носеха се слухове обаче, че колкото и спокойна да изглеждаше Църквата на външен вид, вътре в нея кипеше дейност. Гвардията се опитваше да залови групата, която беше причинила толкова много вреди, но въпреки това, от онова, което откриха, стана ясно, че няма никаква връзка между нея и оздравяването на папата.

Същото се отнасяше и за завръщането от мъртвите на Абигайл Дзола. Скептиците бяха сигурни, че то е свързано с машинациите на фирмите, а вярващите се съмняваха дали корумпирани мъже, облечени в расо, също не са участвали; разследването на криминалистите обаче не можа да намери абсолютно никаква връзка. Събитието не можеше да се обясни.

А тълпата на площада се увеличаваше.

Папата беше подложен на пълни медицински изследвания. Липсата на каквато и да е следа от спинална стеноза изуми всички специалисти, които участваха в прегледите. Що се отнасяше до момичето, отвсякъде се чуваха викове за измама и заблуда, но персоналът на болницата в Пиомбино потвърди, че всичко е истина, и публикува диаграми и други медицински материали като доказателство. Абигайл беше мъртва. Как така сега беше жива, никой не можеше да каже.

Площадът „Сан Пиетро“ започваше да прилича на море от хора.

Мъжът, чието лице беше предизвикало воя, че всичко е заблуда, когато тялото му беше открито в река Тибър, остана в моргата на града. Съществуването му беше хвърлило нацията в съмнение. Но преди четиринайсет часа неговият брат близък беше открит в едно малко село на деветдесет километра от Рим. Отавио Динаполи се криеше в един изоставен навес за лодки. Когато полицията дойде, за да го арестува, той се пречупи след няколко минути и призна, че е убил своя брат Бенедето, докато пътували към столицата преди няколко дни. Семейният спор прераснал в нещо повече. Отавио бил доста пиян, когато срещата между братята поела в очаквана посока и се превърнала в скарване. Неочаквана била силата, с която той блъснал Бенедето в гърдите и вторият паднал през парапета на грозния висящ мост, който прекосявал Тибър северно от летище „Рома Урбе“. На това запуснато място, върху бетона долу, намиращо се между магистралата и водопречиствателната станция, Отавио отнел живота на брат си.

Било инцидент, но мъжът знаел, че никой няма да му повярва. Не и с неговото минало. Така че той омотал краката на брат си във вериги, които имал в багажника на вана си, и го хвърлил в буйните води долу. След което, подчинен на навика, който следвал от години, изчезнал.

Великата заблуда вече не била заблуда. Останала само мистерията. Който и да беше странникът, то той не бе измамникът, за когото го смяташе светът в онзи момент.

Площадът пред базиликата се напълни. Градът знаеше, че погребението ще е при затворени врати и никой няма да бъде допуснат до личния параклис на папата. Всички знаеха, че няма да им бъде позволено да видят тялото, дори и гроба. Но въпреки това дойдоха.

За повечето от тях смъртта на странника беше като удар. Но онези, които носеха вярата в себе си през вековете, не пропуснаха да забележат, че това беше третият ден от неговата смърт.

Третият ден.

Денят на възкресението.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Луиджи Бономи. Без неговата помощ, без постоянните му настойчивост и подтикване тази книга никога нямаше да бъде написана... Да не споменавам факта, че Луиджи е уникална комбинация от превъзходен агент, литературен магьосник и изключително добър човек. Дълбоко съм му задължен, както на него, така и на всички в LVA. Най-искрени благодарности за трудолюбивия, невероятен и енергичен екип на „Хедлайн“, които се отнесоха много ентузиазирани към моите писания, начело с Емили Грифин — отговорния редактор — която има страшно върно око за динамични и напрегнати произведения и ми беше от огромна помощ както при „Генезис“, така и тук, заедно с Дарси Никълсън, Бет Ениън, Джейн Сели и всеки замесен в тази книга.

Преди няколко месеца сложих много груба и ужасна версия от тази история в ръцете на Кейт Атертън и Майлс Орчард и техните безценни съвети и предложения ми помогнаха да я направя по-добра. Искрени благодарности на двамата ви — и, Кейт, радвам се, че съм успял да те разплача. Препратката с „Кианти“ е специално за теб. Също така не мога да пропусна Томас Стофър, първия редактор на тази книга и човек със способности, които не ми стигат думите да опиша.

Двама свещеници бяха достатъчно любезни, за да ми помогнат в проучването и редактирането на „Dominus“, но и двамата ме помолиха да запазя имената им в тайна. Изразявам своите благодарности към анонимно изключителните отец А... и отец И... Благодаря ви за вашите доброта, проницателност и гостоприемство.

Най-накрая искам да благодаря на читателите на „Генезис“, които проправиха пътя към „Dominus“. Най-доброто тепърва предстои!

Издание:

Автор: Том Фокс

Заглавие: Dominus

Преводач: Коста Сивов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 03.11.2015

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-135-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5169>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.